

New York Times Bestseller

VITTORIO

ANNEE

RICE

Anne Rice

VITTORIO

BİR VAMPIRİN HİKAYESİ

BEN KİMİM, NEDEN YAZIYORUM, SIRADA NE VAR

Küçük bir çocukken korkunç bir rüya görmüştüm. Rüyamda erkek ve kız kardeşlerimin kesik başlarını kucağımda tutuyordum. Kocaman kıpır kıpır gözleri ve kızarmış yanakları dışında tamamen hareketsiz ve sessizdiler. Benimse adeta dilim tutulmuş, kucağımdaki bu korkunç görüntüye bakakalmıştım.

Ve bir gün rüyam gerçek oldu.

Ama kimse ağlamayacak, ne onlar ne de benim için, çünkü isimsiz olarak gömüldüklerinden bu yana beş yüz yıl geçti.

Ben bir vampirim.

Adım Vittorio, ve bu satırları İtalya'nın tam ortasında bulunan güzeller güzeli Toskana Vadisinin kuzeyinde, içinde doğduğum şatonun harabelerinde yazıyorum.

Cosimo de Medici'nin İtalya'nın gayriresmi yöneticiliğini üstlendiği güzel günlerden bu yana beş yüz yıldır yaşayan alışılmışın dışında bir vampirim, gücümün sınırı yoktur. Eğer onlarla konuşmayı başarırsanız, melekler bile güçlerimi doğrular. Bunu asla aklınızdan çıkarmayın.

Hikayeleri ve tarihi geçmişleri ile sizleri eğlendirmiş olan Yeni Dünya şehri New Orleans'in romantik ve tuhaf vampirlerden oluşan "Entelektüeller Topluluğu" ile hiçbir alakam yoktur.

Hikayeymiş gibi gösterilen, ama aslında ürpertici bir gerçeğin ta kendisi olan o kahramanlarla ilgili size ilginç gelecek hiçbir şey bilmiyorum. Louisiana bataklıklarında bulunan baştan çıkarıcı cennet vadileri hakkında da hiçbir şey bilmiyorum. Bu sayfalarda onlarla ilgili yeni bilgiler edinemeyeceğinizi söyleyeyim. Bu satırlardan sonra onlarla ilgili en ufak bir kelime dahi bulamayacaksınız.

Doğrudur, kendi başlangıcımı, yani yaratılışımın efsanesini yazmam için bana meydan okudular. Belki de onların ünlenmiş cilt-leriyle uzaktan ya da yakından bir ilgisi olabileceğini umarak, hayatımın bu küçük bölümünü kitap şeklinde, değişim yerindeyse dünyaya 'sunmam' için kışkırtıldım.

Bir vampir olarak yüzyıllarımı, kendi türümün mensuplarının şüphelerini hiç uyandırmadan, onlardan gelebilecek her türlü tehlikeden sakınarak gözleme dayalı gezintilere ve araştırmalara adadım.

Ama bu yazı tüm maceralarımın bir dökümü olmayacaktır.

Bu, dediğim gibi, doğuşumun hikayesi olacak. İnaniyorum ki size anlatacaklarımı, daha önce hiç duymadığınız şeylerden ibaret olacak. Kitabım bitip ellerimden çıktığı zaman San Francisco ve New Orleans'daki vampirler tarafından başlatılan o görkemli hikayelerinde bir karakter olarak yerimi almak için belki de büyük bir adım atmış olacağım. Ama şimdilik bunun olup olmayacağını bilmiyorum ve de hiç önemsemiyorum.

Çocukken öylesine mutlu olduğum, şimdiyse duvarları küçük dikenli böğürtlen çalıları ve güzel kokulu meşe ile kestane ağaçları arasında kaybolmak üzere olan bu yerde, otlara terk edilen taşlar arasında sakın gecelerimi geçirirken, başımdan geçenleri kayda geçirmek zorunda hissediyorum

kendimi. Kaderimin izlediği yolun başka vampirlerinkinden çok farklı olduğuna dair inancım bunu yapmamı gerektiriyor.

Ama bütün zamanımı burada geçirdiğimi sanmayın.

Aksine vaktimin çoğunu, Avrupa'nın en zengin adamı olmasına rağmen, devlet adamı Cosimo'nun güçlü Medici Bankasını kendi başına yönettiği yıllarda bir çocuğun gözleriyle ilk gördüğüm andan itibaren' sevdalandığım, benim için tüm şehirlerin kraliçesi olan şehirde geçiriyorum; Floransa'da.

O zamanlar, Cosimo de Medici'nin evinde ressamalar, şairler, büyüleyici yazarlar ve bestecilerin yanı sıra, bronz ve mermerden heykeller yapan büyük heykeltıraş Donatello da yaşırdı. Floransa'nın en büyük kilisesinin görkemli kubbesini yapan Brunelleschi, o günlerde Cosimo için yeni bir katedral yapmaktaydı ve büyük Michelozzo, sadece San Marco manastırının tadilatını yürütmekle kalmıyor, aynı zamanda bir gün bütün dünyada Vecchio Sarayı olarak ün yapacak sarayın yapımına da başlamıştı. İnsanlar Cosimo için bütün Avrupa'yı dolaşıp tozlu kütüphanelerde çoktan unutulmuş Yunan ve Roma klasiklerini arayıp bulur ve Cosimo'nun alimleri de bunları, Dante'nin yıllar önce İlahi Komedyası için cesurca seçmiş olduğu dile, bizim anadilimize İtalyanca'ya çeviriyorlardı.

Cosimo'nun çatısı altında, canlı, hayat dolu bir çocukken görmüştüm onları; uzaklardan, Bizans'tan, Doğu ile Batı Kiliseleri arasındaki kırgınlığı düzeltmeye gelmiş olan Trent Divanı'nın önemli misafirlerini.

Evet, ben, kendi gözlerimle gördüm onları; Roma'dan IV. Papa Eugenius, Konstantinopolis piskoposu ve doğunun imparatorunun kendisi, VIII. John Paleologus. Bu büyük adamların yağmurlu korkunç bir fırtınanın ortasında, tarif edilemez bir şöhretle şehre girişlerini gördüm; ve bu adamların Cosimo'nun sofrasında yemek yediklerini de gördüm.

Yeter diyorsunuz, size katılıyorum, bu Medici'yle ilgili bir tarih kitabı değil ama şunu da söylememe izin verin; bu büyük adamın sahtekar olduğunu söyleyen birinin tam bir geri zekalı olduğunu bilin. Evlerini Leonardo da Vinci'ye, Michelangelo'ya ve sayısızca büyük sanatçıya açan, onlara bakan Cosimo'nun torunlarıydı; üstelik sırf bir bankacı, dilerseniz tefeci deyin, Floransa şehrine güzellik ve ihtişam katmak istediği için. Neyse bu kadar yeter, şimdilik Cosimo'nun yaşayanlar sınıfına girdiğini söylemekle yetineceğim.

Ben 1450'den beri ölümlerin arasındayım.

Ha bu arada aklıma gelmişken; burada lütfen antik bir lisan aramayın. Eski kale duvarlarının tasviri için kullanılan yapmacık bir diksiyon ve dar kalıplara sığdırılan kelimeler, katı ve zorlama bir dil kullanmayı sevmiyorum.

Hikayemi doğal ve etkileyici bir şekilde anlatacağım, kelimeler denizinde yüzeceğim çünkü onlara aşığım. Ölümsüz biri olarak dört yüz yıldan fazladır Christopher Marlowe ve Ben Jonson'un oyunlarındaki dille başlayıp, bir Sylvester Stallone filminin sert ve kulak tırmalayan sokak ağzına kadar hep bu denizin içindeyim.

Esnek, cesur ve hatta bazen kaba olduğumu göreceksiniz. Ama anlatma gücümü en iyi şekilde kullanmaktan başka ne yapabilirim ki? İngilizce'nin artık tek bir ülkenin değil, hatta iki, üç, ülkenin bile değil de Tennessee'nin ücra ormanlarından tutun da en uzak Kelt adacıklarına, Avustralya ve Yeni Zelanda'nın şehirlerine kadar yayılmış, modern dünyanın tümünü kapsayan bir lisan olduğunu nasıl göz ardı edebilirim?

Ben Rönesans doğumluyum. Bunun için her şeyi araştırıyor, her şeyi önyargısızca karıştırıyorum. Ve bunu yüce bir amaç uğruna yaptığımı inkar edemem.

Ana dilim İtalyanca'ya gelince; 'Vittorio', yani adımı tekrarladığınızda ve yazının bütününe serpiştirilmiş diğer isimleri söylediğinizde onu bir parfüm gibi içinize çekin. Her şeyin ötesinde öyle tatlı bir lisan ki 'taş' kelimesi bile üç heceli pietra oluveriyor. Dünya üzerinde daha hoş bir dil asla olmadı. Ben bütün dilleri, bugün Floransa sokaklarında duyabileceğiniz İtalyan aksanıyla konuşurum.

İngilizce konuşan kurbanlarımın tatlı sözlerime kanması ve yumuşak, melodik İtalyan aksanına teslim olmaları benim için bir mutluluk kaynağıdır.

Ama ben mutlu değilim.

Öyle düşünmenizi istemiyorum.

Size bir vampirin mutlu olduğunu söylemek için bir kitap yazmazdım.

Bir kalbim olduğu gibi bir beynim de var. Etrafımda da kesinlikle yüce bir güç tarafından yaratılmış olan ruhani bir enerji dolanıyor. Bu cisimsiz, ruhani dokunun içine tamamıyla karışmış, insanların ruh dedikleri şey gizleniyor. Benim ruhum var. Dünya üzerindeki tüm kanları bile içsem, bu onu boğup benden geriye sadece güçlü bir canavar bırakmaya yetmez.

Size mütevazı ama harika bir yazar olan Sheridan Le Fanu'dan birkaç satır yazmak istiyorum. Onun enfes hayalet hikayelerinden birinden bir alıntı. Hayatı bir hortlak tarafından cehenneme çevrilen karakterinin büyük bir korkuyla konuştuğu paragraf. Dublinli olan bu yazarın 1873'te ölmüş olmasına rağmen dilinin ne kadar yeni olduğuna, ve "Tanıdık" adlı hikayenin kahramanı Captain Barton'un konuşmasının ne kadar korku verici olduğuna dikkat edin:

'Görünmek' olarak adlandırmayı öğretildiğimiz şeyin burada arzuladığım anlamı vereceğine dair şüphem olsa da bir konuda kesinlikle eminim, o da bu dünyanın dışında ruhani bir dünyanın, daha doğrusu bir sistemin var olduğudur - öyle bir sistem ki çalışmaları bizden genellikle merhamet sonucu saklı tutuluyor -öyle bir sistem ki belki arada sırada ürkütücü yüzünü kısmen gösteriyor... Eminim ki — biliyorum ki... bir tanrı - üstelik korkunç bir tanrı var. Günahlarımız en inanılmaz ve harikulade araçlar tarafından cezalandırılacaktır bundan kaçmamız imkansız, üstelik, ceza. en garip ve hayret verici şekillerde gelecek.

Cezadan kurtulma şansı asla ama asla yoktur, çünkü ruhani bir sistem var - Yüce tanrım, nasıl da eminim!

Buna gerçekten ikna edildim. Zulmü altında olduğum, lanetlilerin işkencelerine maruz kaldığım, kötülük dolu, değişmez ve mutlak bir kudrete sahip korkunç bir sistem!

Bunun hakkında siz ne düşünüyorsunuz?

Beni açıkçası ciddi bir şekilde sarstı. Belki tanrımız için "korkunç," ya da sistemimiz için "kötülük dolu," kelimelerini kullanmaya tam hazır değilim, ama hayal gücüyle de olsa çok hissedilerek yazılmış oldukları kesin. Altında tüyler ürpertici ama sanki kaçınılmaz bir gerçek yatıyormuş gibi geliyor bana...

Bu benim için çok önemli çünkü, korkunç bir lanetin etkisi altındayım. Bir vampir olarak bunun bana has bir şey olduğunu düşünüyorum. Yani, diğerleri bunu paylaşmıyor. Yine de sanırım hepimizin, insan olsun, vampir olsun, duyguları olan ve gözyaşı dökabilen herkesin üzerinde bu lanet var. Bu kaldırılabileceğimizden fazlasını bilmekten doğan bir lanettir, üstelik bu bilginin gücüne ve tuzağına karşı yapabileceğimiz hiç ama hiçbir şey yoktur.

Sona doğru bu konuya geri dönebiliriz. Bakalım hikâyemden neler çıkartacaksınız.

Şimdi burada gecenin ilk saatlerini yaşıyoruz. Babamın şatosunun en yüksek kulesinden arta

kalanlar, penceresinden Toskana'nın ay ışığına bürünmüş tepe ve vadilerini, hatta Carrara madenlerinin ardında ışıldayan denizi bile görmem için yıldızlarla süslenmiş gökyüzüne doğru hala cesurca yükseliyor. Dik, keşfedilmemiş kırların, çiçek açmış yeşilinin kokusunu duyabiliyorum. Toskana'nın süsenleri sırf benim tarafımdan ipeksi gecelerde keşfedilebilmek için hala güneş denizlerinde kıpkırmızı ya da bembeyaz açmaya devam ediyor.

Böylece sarmalanmış ve korunmuş bir halde yazıyorum. Gizemli ve anlaşılmaz dolunay beni terk edip bulutların sığınağına girince yanımda duran kalın ve kabaca işlenmiş gümüş şamdana sıkıca yerleştirilmiş mumları yakmak için hazırlıklıyım. Bir zamanlar babamın çalışma masasının üzerinde yer alan şamdan bu.

Babamın bu dağın ve buradaki bütün köylerinin derebeyi olduğu, güzel Floransa ve gayri resmi lideri ile savaşta ve barışta sağlam bir dostluğumuzun olduğu, korkusuzca mutluluk ve zenginlik içinde yaşadığımız zamanlardı.

Artık yitmiş olanlardan bahsetmenin zamanı geldi.

II

KÜÇÜKLÜĞÜM,

FLORANSA'NIN GÜZELLİĞİ,

KÜÇÜK ŞATOMUZUN ŞANI - YİTİRİLENLER

Öldüğümde on altı yaşındaydım. Uzun boyluyum. Omuzlarıma kadar inen gür, kahverengi saçlarım, bana biraz kız güzelliği katan ela ve savunmasız bakan gözlerim, mükemmel burun delikleriyle çok hoş, ince bir burnum ve ne itici ne de çekici olan normal dudaklarım var. Zamanım için güzel bir cocuktum. Zaten öyle olmasaydım şimdi yaşıyor olmazdım.

Çoğu vampir için durum böyledir. Başkaları ne derse desin, güzellik bizim kaderimizi çiziyor. Kendilerini çekiciliğimizden koruyamayanlar tarafından ölümsüzleştiriliyoruz desem daha doğru olacak belki.

Yüzüm çocuksu değil ama, neredeyse bir meleğinki gibi güzeldir. Kaşlarım gür ve koyudur, gözlerimin sürekli ışıldayabilmesi için yüksektirler. Bu kadar düz olmasaydı ve yüzümün etrafını kıvrıcıklığıyla, dalgalarıyla çevreleyen bu kadar çok saçım olmasaydı alnım biraz fazla yüksek görünebilirdi. Çenem, yüzümün geri kalanına göre fazlasıyla sert hatlı ve ortasında da küçük bir çukuru vardı.

Bedenim çok kaslı ve kuvvetlidir. Geniş göğsüm ve güçlü kollarım bendeki erkeksi havayı güçlendiriyor. Bu, kaba görünümlü çenemi açıkçası kurtarıyor ve en azından uzaktan olgunlaşmış bir erkek gibi görünmemi sağlıyor.

İyi gelişmiş bu fiziğimi yaşamımın son yıllarında çok ağır bir savaş kılıcıyla yaptığım yorucu çalışmalara ve dağlarda şahinlerimle canavarca avlanmalarına borçluyum. Daha o yaşında kendime ait dört atımın olmasına rağmen, tam teçhizat zırhımı giyindiğimde ağırlığıma dayanabilecek özel bir cins at da dahil, o dağlarda bir yukarı, bir aşağı koşar dururdum.

Zırhım hâlâ bu kulenin altında gömülü duruyor, onu bugüne kadar hiçbir savaşta kullanmadım. Benim zamanımda. İtalya savaştan savaşa koşuyordu ama Floransa savaşlarında paralı askerler kullanılıyordu.

Babamın yapması gereken tek şey Cosimo'ya kesin bağlılığını ilan etmek ve Kutsal Roma İmparatorluğunu, Milano Dükünü ya da Roma'daki papayı temsil eden askeri birliklerin dağ geçitlerinden ya da köylerimizden geçmelerine izin vermemekti.

Uzaktaydık, yani bizim için sorun değildi. Savaşçı ruhlu atalarımız kalemizi üç yüz yıl önce inşa etmişlerdi. Soy ağacımız, kuzeyden İtalya'ya gelmiş barbarlara kadar uzanıyordu ve bence onların da kanını taşıyorduk. Ama bunun kim bilebilir ki? Eski Roma'nın düşüşünden beri öyle çok kabile İtalya'yı istila etmiştir ki.

Çevrede oraya buraya serpiştirilmiş ilginç, kutsal kalıntılar vardı; bazen tarlalarda çok eski garip mezar taşlarının yanı sıra, el koymadığımız taktirde köylülerin aziz saydığı küçük komik ana tanrıça figürleri bulunuyordu. Kalelerimizin altında yeraltı mezarları vardı, İsa'nın doğumundan bile önceki zamanlara ait oldukları söylenirdi ve artık bunun doğru olduğunu biliyorum. Bu yerler tarihte Etrüskler olarak bilinen kavime aitti.

Eski derebeylik çağına uygun biçimde ticareti hor gören ve adamlarından cesur olmalarını bekleyen hanedanımızın sayısız savaştan elde etmiş olduğu hazinelerle doluydu evimiz. - Gümüş ve altından eski şamdanlar, üzerleri Bizans desenleriyle donatılmış eski tahta sandıklar, duvar örtüleri, tonlarca dantel ve yıldızlar ya da değerli taşlarla süslenmiş el yapımı yatak örtüleri ve aklınıza gelebilecek her türlü süs eşyası.

Babam, Medici'ye hayranlığı sonucu Floransa'ya sık sık yaptığı seyahatlerinde her türlü lüks eşyayı alıp gelirdi. Önemli odalarda çıplak bir taş bulamazdınız çünkü, yerler çiçekli yün halılarıyla kaplıydı. Her koridor ya da duvar girintisinde, her köşede, kimsenin ismini bile hatırlamadığı kahramanların paslanmış zırhları eve gözcülük ediyordu.

İnanılmaz zengindik; bunu çocukken az çok anlamıştım zaten. Üstelik bir de savaş kahramanlıklarıyla olduğu kadar, bir takımı gizli eskiçağ hazineleriyle dolu olduğunu sandığım yerler vardı şatomuzda.

Ailemizin diğer köyler ve kalelerle savaşmış olduğu yüzyıllar olmuştu tabi. Kalelerin kaleleri kuşattığı ve surların yapılır yapılmaz indirildikleri, kavgacı ve katil ruhlu Gıuelfs ve Guibellines kabilelerinin Floransa'dan çıktığı zamanlardı.

Floransa'nın eski idaresi bizimkiler gibi kalelerin yıkılması ve tehdit unsuru olan her derebeyinin yok edilmesi için ordularına emir vermişti.

Ama o zamanlar çoktan geride kalmıştı.

Aklımızı kullanarak ve iyi seçimleri yaparak kurtulmuştuk, tabi bir de vahşi ve geçilmesi zor kırsal bir bölgede gerçek bir dağın en tepesinde- burası Alp'lerin Toskana'ya indikleri yerdir - bulunduğumuz ve bize en yakın kaleler terk edilmiş yıkıntılar oldukları için, canlı kalmayı başarmıştık.

En yakın komşumuz Milano Düküne bağlı olarak kendi dağını ve çevresindeki köyleri yönetiyordu.

Ama ne o bize, ne de biz ona karışıyorduk. Uzak politik bir meseleydi.

Surlarımız on metre yüksekliğinde, iç kalelerin ve şatonun kendisinden çok daha yaşlı, son derece de kalın yapılarıydı. Herhangi birinin atıp tutarken hayal ettiğinden bile çok daha eskiydiler ve sürekli de kalınlaştırılıp tamir ediliyorlardı. Surların içinde de nefis kırmızı şarapların yapıldığı üç küçük köy vardı. Bir sürü tavuk ve inekleri, atlarımız için inanılmaz büyük ahırları vardı. Üzüm bağlarıyla, kazançlı arı kovanlarıyla, böğürtlen toplama ve tahıl ekimiyle uğraşan köylerdi bunlar.

Küçük dünyamızda kaç insanın çalıştığını hiç bir zaman bilemedim. Evimiz bu işlerle ilgilenen yazıcılarla doluydu ve babam herhangi bir davayı çözmek için çok nadiren oturup uğraşmak zorunda kalıyordu, Floransa'daki mahkemelere gitmek için bir neden ise pek çıkmazdı.

Kilisemiz, topraklarımızın baş kilisesi sayılıyordu ve bu yüzden dağın aşağı kısımlarındaki küçük köylerde ki bu küçük köylerden çok vardı yaşayan az sayıdaki insanlar vaftiz törenleri, evlilikler ve benzeri şeyler için bize gelirdi, onun için kilisemizde, her sabah ayin yapan Dominiken bir rahip uzun bir süre boyunca bizimle yaşadı.

Eski zamanlarda, istilacı bir düşman yamaçtan yukarı görülmeden gelemesin diye dağımızdaki ormanlar zalimce katledilmişti, ama benim zamanımda artık öyle önlemlere ihtiyaç kalmamıştı.

Ormanlar dere yataklarında ve eski patikaların üzerine yeniden eskisi gibi gür ve hoş, bugünkü kadar bile yabani, neredeyse surlara kadar büyümüştü. Kulelerimizden bakıldığında, vadiye inen küçük işlenmiş tarlaları, zeytin bahçeleri ve üzüm bağlarıyla, on on beş tane kasaba rahatlıkla görülebiliyordu. Hepsi bizim yönetimimiz altındaydı ve bize sadıktılar. Savaş çıkacak olsa, atalarının daha önce yaptığı gibi sur kapılarımıza koşup geleceklerdi, ve doğru olanı da buydu. Pazarların kurulduğu, köy festivallerinin düzenlendiği, aziz günlerinin kutlandığı, biraz simya ve arada sırada da sihirbazlık gösterilerinin yapıldığı olurdu. İyi topraklardı bizimkiler.

Ziyarete gelen rahipler her zaman köyde uzun süre konaklardı. Kalenin çeşitli kulelerinde ya da atlılardaki daha yeni modern taş binalarda iki üç tane rahibin bulunması, ender rastlanan bir şey değildi.

Çok küçükken, eğitim görmek için Floransa'ya götürülmüştüm. On üç yaşıma gelmeden o ölene kadar, annemin amcasının sarayında zevk ve sefa içinde yaşadım. İşte o zaman, yani amcamın evi kapatılınca, iki yaşlı halayla beraber tekrar eve geri getirildim, ondan sonra da Floransa'ya ancak çok nadiren gidebildim.

Babam hala eski kafalı bir adam, doğuştan boyun eğmez bir Derebeyiydi. Başkentte süregelen iktidar kavgalarından uzak durmaktan memnundu. Medici bankalarında yüklü bir hesaba sahip olmak, kendi bölgesinde eski usul saray hayatını sürdürebilmek ve iş için Floransa'ya gittiğinde Cosimo de Medici'nin kendisini ziyaret edebilmek ona yetiyordu.

Ama oğluna gelince babam bir prens, bir derebeyi, bir şövalye gibi olmak için yetişmesini istiyordu, onun için bir şövalyenin tüm hünerlerini öğrenmek zorundaydım. Daha on üçümdeyken tam teçhizatlı savaş donanımlarıyla, miğferli başım eğik bir şekilde ata binebiliyor ve mızrağımla son hız koşan atın üzerinde samanla dolu hedefi vurabiliyordum. Bana hiç zor gelmiyordu. En az avlanmak, dağ nehirlerinde yüzmek ya da köy çocuklarıyla at yarışları yapmak kadar eğlenceli bir işti. Hiç isyan etmeden görevimi benimsedim.

Buna rağmen ikiye bölünmüş biriydim. Zihnim, Floransa'da mükemmel hocalardan aldığım Latince, Yunanca ve felsefe doluydu. O zamanlar, Erkek Çocukların Kardeşliği, gösterileri ve oyunlarına dalmıştım.

Çoğu zaman amcamın evinde, Kardeşliğin, düzenlediği dramlarda başrolü üstlenirdim. İncil'deki öyküde İtaatkâr İbrahim tarafından tam kurban edilecek olan İshak'ı ya da kutsal Meryem'in y anındayken Aziz Yusuf un gördüğü büyüleyici melek Cebrail'i ciddiyetle canlandırmayı bilirdim.

Bazen bütün bunların özlemini çekiyordum; kitapları, katedrallerde yapılan ve yaşımdan beklenmeyen bir ilgiyle dinlediğim dersleri ve muhteşem operaların eşliğinde, lirleri, lavtaları ve trampetleri saldırırcasına şiddetle çalan mucizevi, göz kamaştırıcı kişiler, neredeyse akrobatlar gibi oynayıp sıçrayan dansçılar ve ahenk içinde süzülen güzel seslerle dopdolu bir zihinle uykuya daldığım, Florentin amcanın evindeki o harika geceleri aklımdan çıkaramıyordum.

Kolay geçen bir çocukluk olmuştu benimkisi. Üyesi olduğum 'Erkek Çocukların Kardeşliği'nde, Floransa'nın daha fakir çocuklarıyla tanışmıştım; tüccarların oğulları, yetim çocuklar, manastır ve okullardan gelen çocuklar. Benim zamanımda topraklı derebeyleri için işler böyle yürüyordu. Halkla iç içe olmak, halka karışmak zorundaydı nız.

Daha sonraları kaleden tüydüğüm kadar kolayca, küçük bir çocukken de sık sık evden kaçtığım olurdu sanırım. Festivaller, Aziz günleri ve Floransa'nın resmi geçitleriyle ilgili disiplinli, akıllı, uslu bir çocuğun görebileceğinden çok daha fazla anım var. Kalabalıkların arasına sürekli girip çıkar, Azizlerin anısına gösterişli bir şekilde süslenmiş sallara bakar ve ellerinde mumlarla büyük bir ciddiyet içinde sıra sıra ve sanki duayla transa geçmişler gibi yavaş yavaş yürüyen insanları hayretle seyrederdim.

Evet herhalde tam bir baş belasıydım. Öyle olduğumu biliyorum. Dışarıya mutfaktan kaçırdım.

Hizmetçilere rüşvet verirdim. Birçok serseri arkadaşım vardı. Başımı belaya sokup eve koşardım.

Meydanlarda top oyunları oynar, kavga ederdik ve rahipler de bizi değnekleri ve tehditleriyle kovalardı. Hem iyi, hem de kötüydüm, ama asla tamamıyla kötü niyetli bir çocuk olmadım.

Bu dünyada öldüğüm zaman on altı yasandaydım. Ondan beri bir daha ne Floransa'da ne de başka bir yerde güneşle aydınlatılmış bir sokağa bakamadım. Ne yapalım, zaten en iyi yönlerini gördüm, bunu kesinlikle söyleyebilirim. Hiç zorlanmadan Aziz John adına düzenlenen kutlamalardaki muhteşem görüntüleri gözümün önüne getirebilirim; Floransa'daki her bir dükkan en değerli mallarını vitrinlerine koymak zorunda kalmış, keşişler ve papazlar şehrin zenginliği için Tanrıya duydukları merhametlerinden dolayı teşekkürlerini sunmak için katedrale giderken en tatlı ilahilerini söylemişlerdi.

Devam edebilirim. O zamanların Floransa'sına insanın yağıdırabileceği övgüler saymakla bitmez, çünkü ticaret ve zanaatla uğraşan ve bunun yanı sıra en büyük sanat eserlerini yaratanların, zeki, kurnaz politikacıların ve sapkın azizlerin, yüce ruhlu şairlerin ve küstah sahtekarların şehriydi. Öyle sanıyorum ki Floransa, o zamanlar Fransa ve İngiltere'de çok daha sonra öğrenilecek olan pek çok şey biliyordu. Bugün bile bazı ülkelerde hala bilinmeyen şeylerdi bunlar. İki şey gerçektir: Cosimo dünyadaki en kudretli adamdı; ve Floransa'yı yöneten ve her zaman yönetecek olan halktı, sadece halk.

Ama şimdi kaleye geri dönelim. Evde okumalarıma ve çalışmalarına devam ettim, göz açıp kapayana kadar, bir şövalyeden eğitilmiş birine dönüşüyordum. Eğer o zamanlar hayatıma gölge düşüren bir şey varsa, bu, on altı yaşındayken gerçek bir üniversiteye gidebilecek kadar büyümüş olmam ve benim de bunu biliyor, hatta bir şekilde de yapmak istiyor olmamdı. Ama buna rağmen yeni şahinler yetiştiriyor ve onlarla avlanıyordum, kırlarda gezinmenin karşı konulmaz zevkine bırakıyordum kendimi.

On altı yaşımıdayken bile, her gece masamızda toplanan yaşlı akrabalarımız tarafından çok fazla okuyan biri olarak nitelendirilirdim. Çoğu, annemle babamın amcalarıydı ve hepsi de çok eski zamanlardan, "dünyayı bankacıların çevirmedikleri zamanlardan " kalmaydı. Gençliklerinde katılmış oldukları haçlı seferleriyle ya da Kıbrıs ve Rodos adalarındaki müthiş savaşlarla ve taverna sahiplerinin, kadınların korkulu rüyaları olmuş olduklarını söyledikleri egzotik limanlar ile denizdeki hayatla ilgili anlatacak olağanüstü bir sürü hikayeleri vardı.

Annem, kahverengi saçları, yemyeşil gözleri olan cesur ve güzel bir kadındı. Kırılarda yaşamaya aşıktı ama tabi Floransa'yı hiç tanımamıştı; şehri sadece bir manastırın içinden görmüştü. Dante'nin şiirlerini okumak istediğim için bende ciddi bir sorun olduğuna inanıyordu.

Sırf şık davetler verip misafir ağırlamak için yaşıyordu adeta, daha çok zevk aldığı hiçbir şey yoktu.

Yerlerin lavanta, tatlı kokulu otlarla bezenmesi ve şarabın doğru baharatlanması için emirler yağdırır, gece de dansı babam danstan hiç hoşlanmadığı için bu işte çok iyi olan büyük amcamlardan biriyle, kendisi yönetirdi.

Bütün bunlar Floransa'daki yaşamımdan sonra bana bayağı yavan ve monoton geliyordu. Hadi savaş hikayelerini dinleyelim!

Babamla evlendirildiğinde çok genç olmalıydı, çünkü öldüğü gece hamileydi ve çocuk da onunla beraber öldü. Buna çabucak geri döneceğim. Yani, dönebileceğim kadar hızlı, malum, hız konusunda pek iyi değilim.

Erkek kardeşim Matteo benden dört yaş küçüktü ve mükemmel bir öğrenciydi, ama henüz bir yerlere gönderilmemişti (keşke gönderilmiş olsaydı). Kız kardeşim Bartola'ysa ben doğduktan bir sene bile geçmeden dünyaya geldi. Doğumlarımız o kadar yakındı ki babam bu konuda bir hayli utanıyordu, en azından bana öyle geliyordu.

İkisinin de - Matteo ve Bartola'nın - dünyadaki en harika ve ilginç insanlar olduklarını düşünüyorum.

Birlikte kırların bütün eğlencesine ve özgürlüğüne sahiptir. Ormanlarda koşuşturur, yaban mersini toplar, yakalanıp kovuldukları zamana kadar çingene masalcılarının ayaklarının dibinde otururduk. Birbirimizi seviyorduk. Matteo, babamı ikna edebildiğim için bana tapıyordu. Babamın sessiz gücünü, ya da asil, modası geçmiş tavırlarını bir türlü anlayamıyordu. Matteo'ya her şeyi öğreten, gerçek öğretmeni bendim sanırım. Bartola'ya gelince, uzun saçlarının durumunu görünce sürekli şokta olan anneme göre fazlasıyla vahşiydi. Ormanda koşarken saçlarına hep dikenler, yapraklar ve ince dallar takılırdı.

Bartola'ya zorla dikiş nakış işleri yaptırılmaya başlandı; neyse ki şarkılarını, şiirlerini ve dualarını biliyordu. İstemediği bir şeyi yaptıramayacağınız kadar nazik ve duyarlı bir kızdı. Babam ona hayrandı ve bütün orman gezintilerimizde ancak bir kaç defa benimle kısaca konuşup ona göz kulak olacağıma dair söz verdirdikten sonra rahatlıyordu. Öyle de yapardım. Ona dokunanı öldürürdüm.

Ah, bu benim için çok fazla! Bu kadar zor olacağını bilmiyordum! Bartola. Ona dokunanı öldürmek! Ve şimdi kendileri de kanatlı ruhlarmış gibi kabuslar üzerimize çöküyor ve bizi cennetin küçük, sessiz, sonsuza kadar sürüklenen ışıklarını söndürmekle tehdit ediyor.

Düşünce zincirime geri dönmeme izin verin.

Annemi asla tamamiyle anlayamadım ve büyük ihtimalle de yanlış değerlendirdim, çünkü onun için önemli olan tek şey moda, düzen ve tarz gibiydi. Babamı ise, kendiyle dalga geçmesini bilen komik

bir adam olarak bildim.

Bütün şakalarına ve uydurma hikayelerine rağmen aslında oldukça kötümser biriydi babam, ama içi iyilik doluydu. İnsanların gösteriş dolu maskelerinin altındaki yüzlerini görebiliyordu, keza kendi saçmalıklarını yakalayabiliyordu. İnsanlığın durumunu ümitsiz görüyordu. Savaşlar komikti ona göre, kahramanlardan yoksun ve soytarılarla doluydu. Amcalarının palavra dolu hikayelerinin ortasında bir kahkaha patlatırdı, hatta benim şiirlerim fazla uzayınca da gülmeye başlardı. Anneme gelince, babamın asla düşünerek onunla düzgün bir çift kelime bile konuştuğunu sanmıyorum.

Babam iri bir adamdı; yüzü her zaman tıraşlı ve saçları uzundu. Onun boyutlarındaki bir adam için oldukça alışılmamış, ince, uzun ve güzel parmakları vardı, bütün büyükleri daha kalın elliydi. Benim ellerim de onunkilerin aynısıdır, kullandığı bütün güzel yüzükler bir zamanlar annesine aitti.

Kendi topraklarındayken Floransa'da asla cesaret edemeyeceği kadar lüks ve şık dolaşırdı, incilerle süslenmiş görkemli kadifeler ve kocaman mantolar giyerdi. Eldivenleri tilki kürküyle süslenmiş gerçek zırh eldivenleriydi. Büyük, ciddi gözleri vardı, benimkilerden çok daha çukur gözler, alay inançsızlık ve hüznün dolu.

Ama kimseye asla kötülük etmedi.

Modernliğe tek özentisi, tahta, altın ya da gümüşten eski kupalara nazaran cam kadehlerden içmeyi sevmesiydi. Bu yüzden, ışıldayan kadehler uzun yemek masamızdan hiç eksik olmazdı.

Annem ona şöyle cümleleri söylerken hep gülümserdi; "Lordum, ayaklarınızı masanın üzerinden çekin," ya da "Yağlı ellerinizi yıkamadan bana dokunmazsanız mutlu olurum," ya da "Eve gerçekten bu şekilde mi gireceksiniz?" Ama dışarıdan hoş görünmesine rağmen aslında ondan nefret ettiğini düşünüyorum.

Annemin kızgınlıkla sesini yükselttiğini ancak bir kere duydum; o zaman da etrafımızdaki köylerde, ışığı görece kadar yaşayamamış çocukların yarısının babası olduğunu ve kendisini azgın bir aygır kadar bile dizginlemeyi beceremediği için sekiz küçük bebeği daha yeni gömdüğünü açık açık söylemiş ve gayet haklı bir sebeple babamı suçlamıştı.

Babam bu patlamaya o kadar çok şaşırmıştı ki - kapalı kapılar ardında olmuştu olay - yatak odasından bembeyaz ve şaşkın bir şekilde çıktı ve bana, "Biliyor musun Vittorio, annen hiç de sandığım kadar aptal değil" dedi. "Hem de hiç. Gerçeği söylemek gerekirse o sadece çok sıkıcı".

Normal şartlar altında annemle ilgili bu kadar kaba hatta kötü bir şey asla söylemezdi. Tir tir titriyordu.

Anneme gelince, onun yanına gitmeye çalıştığımda bana gümüş bir sürahi fırlattı, "Ama anne, ben Vittorio!" dedim. Boynuma sarıldı ve on beş dakika boyunca acı acı ağladı.

Bu süre boyunca hiç konuşmadık. Evimizin en eski kulesinin bir hayli yukarılarında bulunan ve hem eski hem de yeni bir sürü yaldızlı eşyayla dolu olan küçük, taştan yatak odasında oturduk. Sonunda gözlerini sildi ve bana, "Herkes bakıyor, biliyorsun" dedi. " Halalarım, amcalarım bakıyor. O olmasaydı onlar şimdi kim bilir nerede olurlardı, üstelik benim de bir dediğimi iki etmedi şimdiye kadar."

Manastır tarafından eğitilmiş yumuşak melek sesiyle saçmala maya devam etti. "Bu eve bak. Bilgelikleriyle siz çocuklar için çok faydası dokunmuş büyüklerle dolu ve bunların da hepsini baban sağlıyor ki aslında istediği yere gidebilecek kadar zengin, ya da ben öyle sanıyorum; ama o fazlasıyla iyi, fazlasıyla iyi kalpli. Yalnız, Vittorio! Vittorio, sen yapma yani köydeki kızların hepsiyle "

Onu ranatlatmak isteğiyle yanıp tutuşur bir halde, bildiğim kadarıyla sadece bir piçin babası

olduğumu ve onun da gayet iyi olduğunu söylemek üzereydim ki bunun tam bir felakete yol açacağını anladım ve hiçbir şey söylemedim, sustum.

Bu belki de annemle yaptığım tek konuşmaydı, aslında gerçek bir konuşma da sayılmazdı; ben hiç konuşmamıştım ki.

Ama aslında haklıydı. Üç halası ve iki amcası yüksek duvarlarla çevrili malikanemizde bizimle birlikte yaşıyorlardı. İyi yaşıyorlardı, her zaman şehirden gelen son moda kumaşlardan yapılmış görkemli kıyafetler giyer, hayal edilebilecek en güzel saray hayatını sürdürüyorlardı. Onlardan yararlanmadan edemiyor, konuşmalarını dinliyordum, dünyayla ilgili pek çok şey biliyorlardı.

Babamın amcaları için de aynı şey geçerliydi, ama elbette burası onların da topraklarıydı. Dolayısıyla kendilerinde daha çok hak görüyorlardı sanırım. Ne de olsa kutsal ülkede kahramanca çarpışmışlardı ya da en azından öyle anlatıyorlardı. Akşam yemeğinde sunulan et sotelerin tadından tutun da küçük kilisemizi süslemek için Floransa'dan getirttiği ressamların rahatsız edici modern tarzlarına kadar her konuda tartışıyorlardı babamla.

Bu da bu arada babamın hoşlandığı başka bir yenilikti, yani şu ressamlar konusu. Belki de camdan yapılmış şeyler hoşlanmasının yanında sevdiği tek yenilik buydu.

Küçük kilisemiz yüzyıllardır çıplak duruyordu. Kalemizin dört kulesi ve etraftaki duvarların hepsi gibi o da Kuzey Toskana'da yaygın olarak görülen bir taştan yapılmıştı. Bu Floransa'da yaygın olarak görülen gri renkli ve sürekli pis gözüken koyu taş değildir. Bu kuzeyli taş, en solgun pembe güllerin rengindedir.

Babam ben henüz çok küçükken Floransa'dan öğrenciler getirtmişti. Piero della Francesca ve onun gibilerle çalışmış iyi ressamlar. Kilisemizin duvarlarını Altın Destanı olarak bilinen, kitaplarda bulunan azizlerin ve İncil büyüklerinin harika hikayelerinden alıntılar halinde, duvar resimleri yapmak için gelmişlerdi.

Hayal gücü fazla geniş bir adam olmadığı için, babam tasarımlarını Floransa'daki kiliselerde gördüklerine göre yapar ve bu adamlara Efendimizin kuzeni ve şehrimizin baş Azizi olan John Baptist'in hikayelerini anlatmalarını emreder ve böylece dünyadaki son yıllarımda, kilisemiz, Aziz Elizabeth'in, Aziz John'un, Meryem ana, Zekeriya'nın ve bir çok meleğin tasvirleriyle süslendi. Hepsi de - zamanımıza uygun şekilde -

Floransa'nın şık elbiselerine kuşanmıştı.

Yaşlıca halalarım ve amcalarım Giotto'nun ya da Cimabue'nin daha donuk çalışmalarından çok farklı olan bu "modern" resimlere itiraz ediyorlardı. Köylülere gelince, onların da pek bir şey anladıklarını sanmıyorum, ama düğünlerde ya da vaftiz törenlerinde kiliseye genel olarak korkuyla karışık bir sevgi duydukları için zaten fark etmiyordu.

Ben pek tabi ki bu resimlerin yapılmasından ve - hayatıma şeytani güçler tarafından hunharca son verildiği zaman artık başka yerlere gitmiş olan - sanatçılarla zamanımı geçirmekten dolayı son derece mutluydum.

Floransa'daki en önemli resimlerin bir çoğunu görmüştüm ve katedrallere bağlı olan zengin kiliselerdeki meleklerin ve azizlerin konuk olduğu muhteşem görüntülere bakarak dolaşmaya karşı bir zaafım vardı. Hatta bir defasında, - babamla Floransa'ya yaptığım bir seyahatte - o aralar Cosimo'nun evinde bir resmi bitirmesi için sarayda kilit altında tutulan, saraydan çıkabilmesi için tartışmalara ve türlü entrikalara baş vuran, hatta sinir krizi geçirmekten başka her şeyi deneyen vahşice tutkulu ressam Filippo Lippi'nin kendisini bile şöyle bir gördüm. Cosimo gülümseyerek sakın, temkinli ve

yumuşak sesle onu yatıştırmaya çalışıyor, işine dönmesini, bitirdiğinde mutlu olacağını anlatmak için çaba gösteriyordu.

Bir keşiş olmasına rağmen Filippo Lippi kadınlara tutkundu ve bunu herkes bilirdi. Ona, çok sevilen kötü adam diyebilirsiniz. Saraydan kadınlara ulaşmak uğruna çıkmak istiyordu. O ziyaretimizde ev sahiplerimizle akşam yemeği yerken, Cosimo'nun Filippo'yla beraber birkaç kadını da kilitlemesinin belki Filippo'yu mutlu edeceği üzerine birkaç laf bile geçti. Cosimo'nun öyle bir şey yaptığını hiç sanmıyorum. Yapsaydı, düşmanları bunu Floransa'nın en büyük skandalına çevirirlerdi.

Şunu da belirtmeliyim ki - söylemeden geçemeyeceğim - dahi Filippo'yu - çünkü bana göre bir dahiydi ve hep de öyle kalacak -kısacık bir an için bile olsa görmek, hiçbir zaman unutamayacağım bir sahne olmuştur.

"Peki onda seni böylesine etkileyen ne var?" diye sordu babam.

" O, hem iyi, hem de kötü" dedim, "sadece iyi ya da kötü değil. Onun içinde süregelen savaşı görebiliyorum ve bir keresinde onun çalışmalarından bazılarını görmüştüm; peder Giovanni'yle (bu daha sonra dünyaca, peder Angelico olarak tanınacak olan adamdı) beraber yaptığı çalışmaları, ve sana şu kadarını söyleyeyim, bence o harikulade biri, öyle olmasa Cosimo ne diye öyle bir sahneye katlansın! Onu duydun mu?"

"Ve Peder Giovanni bir aziz öyle mi?" diye sordu babam.

"Hramm, evet. Bu çok güzel bence, ama Peder Filippo'daki çekişmeyi gördün mü? Hmm, hoşuma gitti."

Babam kaşlarını kaldırdı.

Floransa'ya sonuncu olacak bir sonraki gezimizde beni Filippo'nun resimlerini görmeye götürdü. Bu adama olan ilgimi hatırlamış olmasına şaşırılmışım. Evden eve, harika çalışmalara bakmak için dolaştık durduk ve en sonunda da Filippo'nun atölyesine gittik.

Bir Floransa kilisesi için Francesco Maringhi tarafından ısmarlanan bir resim - Bakirenin taç giyme töreni - neredeyse tamamlanmak üzereydi ve bu çalışmayı gördüğümde ona karşı hissettiğim sevgi ve hayranlıktan bayılacak gibi oldum. .

Onu bırakıp gidemiyordum. İç çekerek ağladım.

Hayatımda bu resim kadar güzel bir şey hiç görmemiştim. Sakin, düşünceli yüzler kalabalığı, melekler ve azizler topluluğu, esnek, zarif kadınları ve ilahi adamlarıyla tam bir mükemmellik örneği. Onun için çıldırıyordum.

Babam, İsa'ya hamile olduğunun Meryem anaya haber verildiği anla ilgili iki tane daha çalışma görmem için beni oradan uzaklaştırdı.

Daha önce çocukluğumda, Bakireye, rahmine İsa'nın konmuş olduğuyla ilgili haber vermek için gelen melek Cebrail'i canlandırdığımdan bahsetmişim. Bizim oynadığımız şekilde Cebrail bir hayli çekici, yiğit biriydi ve Yusuf içeri geldiğinde, biricik aşkı Kutsal Meryem'i bu muazzam erkekle beraber bulurdu.

Biz sadece dünyevi bir takımdık, oyunlara birazcık renk kattık. Yani birazcık heyecanlandırdık demek istiyorum. Kutsal kitapta görüşmenin tam ortasında Aziz Yusuf un içeri daldığına dair bir yazı olduğunu sanmıyorum.

Ama bu benim favori rolüm olmuştu ve bu olayı canlandıran resimlerden de özellikle hoşlanmışım.

Evet, Floransa'yı terk etmeden önce gördüğüm, Filippo tarafından 1440'larda yapılmış bu son resim, daha önce görmüş olduğum her şeyin ötesindeydi.

Melek gerçekten olağanüstüydü, mükemmel bir fiziği vardı. Kanatlan tavus kuşu tüylerinden yapılmıştı.

Derin bir bağlılık hissinden ve kıskançlıktan hasta olmuştum.

Bu şeyi satın alıp eve götürmek istiyordum. Bu mümkün değildi, çünkü Filippo'nun hiçbir çalışması henüz piyasada satışa çıkarılmamıştı. Sonunda babam beni sürükleye sürükleye bu resimden uzaklaştırdı ve zaten ertesi gün de eve döndük.

Ben Peder Filippo hakkında geniş el kol hareketleri eşliğinde gevezelik yapıp dururken babamın beni ne kadar sessizce dinlemiş olduğunu ancak sonra fark ettim:

"Zarif, ince, orijinal bir sanat eseri, ve buna rağmen herkesin gözünde övgüye değer bir eser, dehası işte burada yatıyor, değişim yaratmak, ama çok fazla değil, eşsiz olmak ama yine de sıradanların kavrayamayacağı kadar uzaklaşmamak. İşte o bunu başarmış, baba, tüm kalbimle buna inanıyorum."

Dur durak bilmiyordum.

"İşte bu adam hakkında böyle düşünüyorum" dedim. İçindeki şehvet, kadınlara olan tutkusu, yeminlerini, tövbekarlığımı hiçe saymak isteyen içindeki canavarla rahip savaş halinde, çünkü görüyorsun, buyandan da cüppesini giyiyor, o Peder Filippo'dur. Ve işte o savaştan çıkan yeni resimlerinde yaptığı yüzlerde tam bir teslimiyet ifadesi oluşuyor."

Babam dinliyordu.

"İşte böyle " dedim, "O karakterler, uzlaştıramadığı güçlerle kendi içinde süregelen savaşını yansıtıyor, üzgünler, bilgeler, asla masum değiller ve her zaman yumuşak, sessiz işkencelerin izlerini taşıyorlar."

Eve dönüş yolunda, at sırtında ormanın içinden oldukça dik bir patikadan çıkarken, babam gayet kayıtsızca kilisemizi süsleyen sanatçıların iyi olup olmadıklarını sordu.

"Baba, şaka yapıyorsun" dedim, "Mükemmeldiler"

Gülümsedi, "Biliyorsun, ben pek anlamam" dedi. "Sadece en iyilerini kiraladım." diyerek omuz silkti.

Gülümsedim.

O zaman keyifle gülmeye başladı. Ona evden ayrılıp okumaya gidebilecek miyim diye asla sormadım.

Sanırım ikimizi de mutlu edebileceğimi fark etmiştim.

Floransa'dan eve yaptığımız o son yolculukta en az yirmi beş mola vermiş olmalıyız. Bir kaleden diğerine ulaşır, yemek yedirilip, şarap ikram ediliyorduk. Yeni ve verimli bahçelerle dolu, ıdıklı, lüks köşklerin birinden çıkıp diğerine girdik. Hiçbir şeye özellikle dikkatimi vermedim, çünkü hayatımın bunlardan ibaret olduğunu sanıyordum. Mor salkımlarla kaplı bütün bu çardaklar, yeşil alanlardaki üzüm bağları ve kemer altlarından beni çağıran o tatlı yanaklı kızlar her zaman beni bekliyordu.

Bu geziyi yaptığımız yıl Floransa aslında savaştaydı. Şehir, büyük şanlı Francesco Sforza'yla ittifak kurup Milano'yu ele geçirmeye çalışıyordu. Napoli ve Venedik şehirleri Milano tarafını tutuyordu. Korkunç bir savaştı, ama bizi etkilemiyordu.

Çünkü başka yerlerde ve paralı askerler tarafından sürdürülüyordu ve ondan doğan nefret şehir sokaklarında hüküm sürüyordu, bizim dağımızda değil.

Bu savaşla ilgili olarak iki ilginç karakter hatırlıyorum. İlki Filippo Maria Visconti, ikincisi de Milano dükü.

Dük, istesek de istemesek de düşmanımızdı, çünkü Floransa'nın düşmanıydı. Ama bu adamın nasıl biri olduğunu bir dinleyin: İnanılmaz şişman ve pisliği seven biri olduğu söyleniyordu. Bir rivayete göre bazen bütün giysilerini çıkarıp bahçesindeki pisliklerin içinde süründüğü bile oluyormuş. Kılıcı görmeye dayanamıyormuş ve çekilmiş bir kılıcı görse çılgınlık atmaya başlarmış. Aynı zamanda kendi portresini yaptırmaktan da ödü koparmış, çünkü fazlasıyla çirkin, iğrenç olduğundan endişeleniyormuş ve işin aslı öyleymiş de. Ama hepsi bu değil. Bu adamın zayıf, küçük bacakları onu taşıyamamış, onun için hizmetkarları onu taşımak zorunda kalmış. Bunlara karşın, espri anlayışı varmış. İnsanları korkutmak için cebinden hızlıca bir yılan çıkartırmış. Nasıl, harika değil mi?

Bunlara rağmen nasıl olduysa Milano dükü olarak otuz beş yıl hizmet verdi bu adam, ve bu savaşta kendi paralı askeri Francesco Sforza, Milano'ya karşı savaşmayı seçti.

Sforza'yı yalnızca şöyle bir anlatmak istiyorum, çünkü çok değişik, renkli bir karakterdi. Çocukken kaçırılmış olan ve onu kaçıran haydutların başı olmayı başarabilmiş bir köylünün cesur, güçlü ve yakışıklı oğlu olarak Francesco da haydutların komutanı oluyor ama ancak kahraman köylüsü bir hizmetçi çocuğu kurtarmaya çalışırken boğulduktan sonra. Ne yiğitlik. Ne saflık! Bu ne yetenektir. Ben, Francesco Sforza'yı ancak bu dünyada öldükten ve ortalıkta sinsi bir vampir olarak dolaşmaya başladıktan sonra görebildim, ama tarifine uyuyordu. Kahramanca davranışları ve yapılan tariflere göre boyutları olan bir adam. Ve ister inanın, ister inanmayın, zayıf bacaklı ve deli Milano Dükü, doğuştan asker olan bu köylü piçine evlenmesi için kızını vermişti. Bu arada kız da Dükün karısından değildi, zavallı kadın dükün metresi tarafından bir yere kilitlenmişti.

Sonuçta savaşa sebep olan işte bu evlilikti. Önceleri Francesco, Dük Filippo Mana için cesurca savaşıyordu, ama çılgın dük nalları diktiğinde, Papadan Cosimo'ya kadar, İtalya'daki herkesi cezbetmiş damadımız yakışıklı Francesco, doğal olarak Milano dükü olma isteğiyle yanıp tutuşmaya başlamıştı!

Hepsi gerçek. Sizce de ilginç değil mi? Açın, kaynaklarınıza bakın. Dük Filippo Maria'nın aynı zamanda kendi sarayında ses geçirmeyen bir oda yaptıracak kadar gök gürültüsünden korktuğuna dair dedikoduların da olduğunu söylemeden geçmeyeyim.

Fazlası da var. Sforza şehri ele geçirmek isteyen bir sürü insandan Milano'yu kurtarmak zorunda kaldı ve Cosimo da onu desteklemeye mecbur kaldı, aksi taktirde Fransa ya da daha da beteri üzerimize gelecekti.

Hepsi oldukça eğlenceliydi ve dediğim gibi benden istense savaşmak ve sarayda yaşamak konusunda daha genç yaşta eğitilmiştim, ama bu savaşlar ve bu iki karakter benim için sadece akşam yemeği konuşmalarında varlardı ve ne zaman ki birileri, Deli Dük Filippo Maria ve cebinden yılan çıkartma gibi deli saçması şakalarından bahsetmeye başlasa, babam beni yanına çağırır ve kulağıma "Saf asil kan gibisi yoktur oğlum" diye fısıldayıp gülmeye başlardı.

Romantik ve cesur Francesco Sforza'ya gelince, düşmanımız Dük için savaştığı sürece babamın onunla ilgili söyleyeceği bir şey yoktu. Ama bir kez hepimiz Milano'ya karşı savaş bayraklarını açtıktan sonra, babam, gözü pek Francesco ile cesur, köylü babasına övgüler yağdırmaya başladı.

İtalya'da daha önceleri başka bir çılgın da at koşturmuştu. Paralı askerlerini Floransalılar dahil

kime olursa olsun saldırtan Sir John I lawkwood adında yağmacı bir kabadayı.

Ama sonunda Floransa'ya sadakat göstermiş, hatta Floransa vatandaşı bile olmuş ve bu dünyadan göçerken, katedralde ona muhteşem bir anıt için yer bile verilmişti. Ah ne güzel bir çağdı!

Bence asker olmak için çok iyi bir dönemdi. Bilirsiniz, savaşmak istediğin yeri kendin seçersin, sonra da tarihi istediğin gibi yazarsın.

Ama öte yandan şiir okumak, resimlere bakmak ve atalarından kalma güvenli duvarlar arasında yaşamını güvenli ve son derece rahat sürdürebilmek ya da görkemli şehirlerin gelişmeye devam eden sokaklarında dolaşmak için de çok iyi bir dönemdi. Eğitim almış biriysen yapmak istediğin şeyi seçmekte özgürdün.

Aynı zamanda çok dikkatli olunması gereken bir dönemdi de. Babam gibi Derebeyleri bu savaşlarda iflasa sürükleniyordu. Özgür ve rahat bırakılmış dağlık bölgeler istila edilip yok edilebiliyordu. Zaman zaman nispeten her şeyden uzak kalmaya başarmış birinin kendini Floransa'ya karşı cephe almış bulduğu oluyor ve askerler yine her şeyi yerle bir etmek için gürültü patırtı arasında geliveriyordu.

Bu arada, Milano'yla olan savaşı Sforza kazandı. Bunun bir sebebi de Cosimo'nun ona gereken parayı vermiş olmasıydı. Ondan sonrası tam bir katliamdı.

Evet, harikalar diyarı Toskana'yı anlatmayı sonsuza kadar devam edebilirim.

Ailemin, lanet üzerimize çökmeseydi, yaşamış olabileceği şeyleri düşünmek benim için hem üzücü hem de ürpertici. Ne babamı yaşlı biri olarak, ne de kendimi uğraşan, didinen bir amca gibi hayal edebiliyorum.

Ayrıca kız kardeşimi bir kasaba baronuyla değil de benim umduğum gibi, bir şehir aristokratiyle evlenmiş olmasını isterdim ama şimdi bütün bunlar bir hayal.

Buradaki dağlarda bile o zamanlardan kalma, yok oluşa karşı yüzyıllardır ayakta kalabilmiş, direnmiş köylerin ve kasabaların varlığı beni hem korkutuyor, hem de sevindiriyor. Modern savaşların en kötülerine bile, tamir edilmiş pazar yolları ve pencerelerindeki kırmızı saksılı sardunyalılarıyla beraber sakince yaşayabilmek için dayandılar.

Burada artık karanlık hakim.

Burada yıldızların ışığında Vittorio yazıyor.

Aşağıdaki odalarda, hala kimsenin görmediği tabloların bulun-'duğu ve kadim kurban taşının kutsal emanetlerinin tozla kaplanmış durduğu yerde ispinozlar ve yabani, kemirgen yaratıklar yaşamlarını sürdürüyor. Ah, ama o dikenler evimden geriye kalanları koruyor, bu yüzden yetişmelerine ben izin verdim.

Kendi ellerimle yok ettiklerimin dışındaki patikaların orman tarafından yutulması için bıraktım.

28

Geçmişe ait bir şeylere ihtiyacım var! Hem de çok!

Ama bakın işte, yine uzattıkça uzattığım için sürekli kendimi suçluyorum. Haksız da değilim.

Bu bölüm artık bitmeli.

Ama, bu, amcamın evinde oynadığımız ya da Cosimo'nun l'loransa'sında Duomon'un önünde gördüğüm küçük oyunlara çok benziyor. Oyuncularımı sahnedeki yerlerine yerleştirip yaradılışının öyküsünü anlatmaya başlamadan önce, boyanmış sahne perdeleri, ince ayrıntılarla süslenmiş sütunlar,

gerektiğinde sahnede uçabilmek için ayarlanmış teller ve kesilip dikilmiş kostümler hazır olmalı.

Elimde değil. 1400'lülerin güzellikleriyle ilgili deneme yazımı bitirirken, büyük simyacı Ficino'nun birkaç yıl sonra diyeceği gibi: "bir Altın çağıydı" diyerek son vereyim.

Şimdi o trajik ana dönüyorum.

III

KORKU ÜZERİMİZE ÇÖKTÜĞÜ ZAMAN

Sonun başlangıcı bir sonraki ilkbahar geldi. On altıncı doğum günüm geçmişti. Lent'ten önceki Salı biz de tüm köylüler gibi karnavalı kutluyorduk. O sene, Lent yüzünden karnaval kutlamaları oldukça erken bir tarihe denk gelmişti, bu yüzden hava biraz soğuktu. Ama buna rağmen neşe dolu geçiyordu.

Kardeşlerimin kesik başlarını tuttuğumu gördüğüm o rüyayı Kül Çarşambasından önceki gece gördüm.

Bu rüyadan ölesiye korkmuş bir halde, kan ter içinde kalktım. Onu rüyalar kitabıma kayıt ettim ve sonra da doğrusunu söylemek gerekirse unuttum. Ben böyleydim işte, ama ne olursa olsun hayatım boyunca gördüğüm en korkunç kabustu. Zaten zaman zaman gördüğüm kabusları anneme, babama ya da başka birine anlattığımda cevap her zaman aynı olurdu; "Vittorio, bu kendi suçun, okuduğun kitaplar yüzünden.

Bunlardan kurtulmak kendi elinde."

Tekrarlamam gerekirse; rüya unutulup gitmişti.

Paskalya geldiğinde kırlar çiçeklerle kaplanmıştı ve her ne kadar geleceklerinden habersizdimse de, dağımızın eteklerindeki köylerin birden bire terk edilmesi, yaklaşan kötülüklerin ilk işaretleriydi.

Babam, ben, avcılardan ikisi, bir av bekçisi, bir de asker o bölgelerdeki köylülerin taşınmış olduklarını kendi gözlerimizle görmek için aşağılara indik. Gerçekten de öyle olduğunu gördük. Yanlarına çiftlik hayvanlarını bile alıp gitmişlerdi, üstelik çok yakın bir tarihte. O küçük, terk edilmiş kasabaları görmek bana korkunç ama bir o kadar da anlamsız gelmişti.

Sıcak bir karanlıkla sarılmış halde eve dönüş yolumuzdayken bile, geçtiğimiz her köyde bizi sımsıkı kapatılmış binalar, neredeyse hiç ışık sızdırmayan kapalı kepenkler ve dumanı tütmeyen bacalar karşıladı bizi.

Babamın eski kâtibi, köylülerin hemen bulunup dövüleceği ve toprakları işlemeye devam ettirilecekleriyle ilgili anlamsız vaazlar vermeye başladı.

Babam, her zamanki gibi iyilik dolu ve tamamıyla sakin bir halde masasının başındaki mum ışığında dirseğine yaslanmış otururken, hepsinin zaten özgür insanlar olduğunu ve onun dağında yaşamamayı seçmiş olduklarına göre, kendisine bağlı olmadıklarını söylüyordu.

Modern dünyanın hali böyleymiş, o yalnızca topraklarımızda neler olup bittiğini anlayabilmeyi

diliyormuş.

Birden bire onu izlediğimin farkına vardı ve sanki beni görmemiş gibi davranarak konuyu tamamıyla kapatıp konuşmasına son verdi.

Bu önemsiz olayın üzerinde fazla durmadım.

Ne var ki, takip eden günlerde, alçak yamaçlarda oturan bazı köylüler, surların içinde yaşama isteğiyle geldi. Babamın görüşme odalarında toplantılar yapılıyordu ve ben kapalı kapıların ardındaki tartışmaları duyuyordum. İster istemez biraz meraklanmaya başlamıştım. Bir akşam yemekte, aile fertlerinin her birinin hiç görülmemiş derecede sıkıntılı olduklarını fark ettim. Sonunda babam, her zaman olduğu gibi masanın ortasındaki sandalyesinden kalktı ve sanki duyulmayan biri tarafından suçlanıyormuş gibi:

"Sırf mum bebeklere iğne batırdıkları ve tütsü yakıp saçma sapan büyüler yaptıkları için birkaç yaşlı kadını cezalandıracak değilim. Bu yaşlı cadılar her zaman bizim dağımızda yaşadılar." diye açıklama yaptı.

Annem, endişeli bir halde hepimizi, Bartola, Matteo'yu ve beni ben hiç istemiyordum -bir araya getirerek, erkenden yataklarımıza gitmemizi istedi.

"Bu gece okumak yok Vittoriö", dedi.

"Ama babam ne anlatıyordu?" diye sordu Bartola.

"Aman boş ver. Köyün yaşlı cadıları ile ilgili" dedim. İtalyanca cadı anlamına gelen strega kelimesini kullandım. "Arada sırada, bir tanesi biraz fazla ileri gider, o zaman da kavga çıkar. Genellikle ateş gibi şeyleri iyileştirmek için büyü yaparlar."

Annemin beni susturacağını sanmıştım, ama yüzünde belli bir rahatlamayla kulenin dar, taş merdivenlerinde duruyor, bana bakıyordu. "Evet, evet Vittoriö, gerçekten çok haklısın. Floransa'da insanlar o yaşlı kadınlara gülüyor. Gattena'yı sen de tanıyorsun; kızlara aşk iksirleri satmaktan başka bir şey bilmez." dedi.

Annemin bana ilgi göstermesinden son derece memnun bir halde "Herhalde onu mahkemeye çıkaracak değiliz," dedim.

Bartola ve Matteo heyecanlandılar." Hayır, hayır. Gattena olamaz, kesinlikle olamaz. Gattena kaybolmuş zaten, kaçıp gitmiş."

"Gattenada mı?" diye sordum. Ama annem, bana kardeşlerimi yataklarına götürmemi işaret edip, sanki daha fazla konuşmayı reddediyormuş gibi arkasını döndüğünde, durumun ciddiyetim anlamaya başladım.

Gattena, yaşlı cadıların arasında en korkulan ve en komik olanıydı, ve o da kaçmışsa, o da bir şeylerden korkmuşsa, bu gerçekten önemli olmalıydı, çünkü o kendisini, korkulması gereken biri olarak görürdü.

Ondan sonraki günler rahat ve zevkli geçti. Beni, Bartola'mı ve Matteo'mu hiçbir şey rahatsız etmedi.

Ama sonraları o günleri tekrar düşündüğümde, aslında pek çok şeyin olup bittiğini fark ettim.

Bir gün, öğleden sonra, - Tori diye çağırdığımız bekçilerimizden birinin uykuya dalmak üzere olduğu - eski kulelerimizin en tepesindeki pencereye çıktım ve görebileceğim en uzak noktaya kadar topraklarımıza baktım.

"Yok. Hiç göremezsın" dedi.

"Neyi?" diye sordum.

"Bir tane bacadan bile duman çıkmıyor, artık hiç yok." Esnedi ve eski deri giysileri ve kılıcının ağırlığıyla duvara yaslandı. "Her şey yolunda" dedi ve tekrar esnedi. "Demek ki şehir hayatını seviyorlar yada Francesco Sforza için Milano Düküne karşı savaşa katıldılar, bırak gitsinler öyleyse. Burada ne kadar rahat olduklarını anlayamamışlar."

Başımı çevirdim ve ormanlara, görebileceğim vadilere ve en uzaklardaki ufuk çizgisine tekrar baktım.

Doğruydu, aşağıdaki küçük köyler sanki zaman içinde donup kalmış gibi görünüyordu, ama nasıl bu kadar emin olabilirdi ki? Hava kapalı sayılırdı. Üstelik, bizim evde her şey yolunda gidiyordu.

Babam, zeytinyağı, sebze, süt, tereyağı ve benzeri bir sürü güzel şey alıyordu bu köylerden, ama onlara ihtiyacı yoktu. Gitmeleri gerekiyorsa öyle olsun.

Neyse, iki gece sonra, yemekte bulunan herkesin yine üzerinde hiç konuşmadıkları sürekli bir gerginlik içinde olduklarını fark ettim, bu apaçık görülebiliyordu. Annemi öyle bir endişe kaplamıştı ki o bitmez tükenmez sosyete dedikodularıyla bile ilgilenmiyordu. Konuşma yok değildi, ama tarz değişmişti.

Ciddi biçimde uyuşmazlık yaşıyormuş gibi görünen bütün yaşlılarımıza gelince, aralarından bazıları olan bitenlere gayet kayıtsız kalıyordu. Hizmetçiler servise neşe içinde devam ediyor ve ayrıca bir önceki gün bize katılmış küçük bir müzisyen gurubu, keman ve lavta eşliğinde harika şarkılar söylüyordu.

Buna rağmen annemi, eski güzel danslarından birini bile göstermeye bir türlü ikna edemediler.

Beklenmedik bir misafirin geldiği haber verildiğinde vakit epey ilerlemiş olmalıydı. Benim eşliğimde yataklarına götürülüp yaşlı bakıcımız Simonetta'nın emanetine bırakılmış Bartola ve Matteo dışında henüz hiç kimse salondan çıkmamıştı.

Babamın Muhafız başı salona gelip topuk selamı verdikten sonra eğilip babama: "Efendim, kaleye yüksek rütbeli gibi görünen bir adam geldi ve ışıktaki kabul edilmek istemiyor, en azından kendisi öyle diyor ve sizin onu görmek için dışarı çıkmanızı talep ediyor" dedi.

Bir anda masadaki herkes sarsıldı. Annem kızgınlıktan bembeyaz kesilmişti.

Kimse babamdan bir şey "talep" edemezdi.

Ayrıca, paralı askerlerle beraber bir çok savaşı görmüş, oldukça yakışıklı yaşlı bir asker olan Muhafızbaşının bile dikkati dağılmış, biraz da sarsılmış olduğu açık seçik görülüyordu.

Babam ayağa kalktı. Konuşmadan ve hareket etmeden öylece duruyordu.

"Bunu yapar mısınız Lordum, yoksa Sinyoru göndereyim mi?" diye sordu muhafızbaşı.

Babam, "Ona söyleyin, misafirim olarak evime girmesini memnuniyetle karşılayacağım ve Kutsal İsa adına tüm misafirperverliğimizi ona sunacağız " dedi.

Babamın sadece sesi bile, ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünen annemin hariç, masadaki her ferdin üzerinde sakinleştirici bir etki yaratmış gibiydi.

Muhafızbaşı neredeyse kurnaz denilebilecek bir bakışla sanki babama bunun hiçbir işe yaramayacağını söylemek istiyordu, ama yine de daveti iletmek için huzurumuzdan ayrıldı.

Babam oturmadı, bomboş gözlerle önüne bakıyordu, ama sonunda sanki bir şeyi dinliyormuş gibi başını yana çevirdi. Salonun diğer ucunda uyuklayan nöbetçinin ilgisini çekmek için hızla dönüp

parmaklarını şıklattı.

"Evi gözden geçirin, her şeyi ayarlayın" dedi, "Sanırım eve kuşlar girmiş, seslerini duyuyorum. Sıcak havalardan oluyor, pencerelerin çoğu açık", diye ekledi.

O ikisi gitti, yerlerini almak için başka iki asker hemen ortaya çıktı. Bu başlı başına alışılmamış bir durumdu, görev başında bir çok adamın olduğu anlamına geliyordu.

Muhafız başı tek başına geri geldi ve bir kez daha selam verdi. "Efendim, ışığa girmeyeceğini, aksine sizin ona gitmek zorunda olduğunuzu ve sizi bekleyecek fazla zamanının olmadığını söylüyor."

Hayatımda ilk kez babamın gerçekten öfkeli olduğunu görüyordum. Beni ya da bir köylü çocuğu döverken bile oldukça sakın olurdu. Sırf endamından bile sakinlik akan yüzünün güzel hatları şimdi sadece nefret doluydu.

"Ne cüretle," diye tısladı.

Yine de dolaşıp masanın öbür tarafına geçti ve yürüyüp gitti, muhafız başı da arkasından koşuşturdu.

Ben hemen sandalyemden kalkıp peşlerinden gittim. Annemin uzaktan yumuşakça seslenişini duyar gibi oldum, "Vittorio, geri dön."

Ama ben babamın arkasından avluya çıkmak için merdivenlerden hızla iniyordum ve ancak kendisi dönüp eliyle hızla göğsüme vurduğunda durdum.

Her zamanki yumuşak, sıcak sesiyle "Orada dur oğlum" dedi, "Ben hallederim."

Kulenin kapısının dibinde, seyretmek için iyi bir yerdeydim, ve orada, avlunun öbür tarafındaki meşalelerin ışığında, salonun ışıklarına girmeyi reddeden, ama bu açık hava aydınlatmasından hiç rahatsız olmamış gibi görünen tuhaf Sinyoru gördüm.

Kemerli girişin devasa kapıları gece için kilitlenmiş ve sürgülenmişti. Sadece insan boyundaki ufak kapı açıktı ve işte orada, iki yanında onu yüceltmeye çalışıyormuş gibi görünen parlak, çatırdayan meşalelerin ışığında, koyu, şarap kırmızısı kadifeden muhteşem elbiseleriyle duruyordu. Başından ayağına kadar bu koyu renge bürünmüştü. Günümüzün modası olduğu söylenemezdi, ama her ayrıntısı taşlarla bezenmiş dar ceket ve saten ile kadife şeritlerden oluşan yenleri aynı renkteydi. Sanki Floransa'nın en iyi kumaşçıları özenle boyanmış gibiydi.

Yakasına dikilmiş ve boynuna takmış olduğu ağır altın zincirdeki taşlar bile - büyük ihtimalle lal yakut, hatta belki safirdiler- şarap kırmızısıydı.

Gür ve siyah saçları parıltılarla omuzlarına dökülüyordu, ama yüzünü göremiyordum, hayır, hem de hiç; taktığı kadife şapka yüzünü gölgeliyordu. Ben ancak son derece beyaz olan teninin az bir kısmını, çene çizgisiyle boynundan bir kısım görebiliyordum, hepsi buydu. Çok eski olduğu belli olan bir kında, inanılmaz büyüklükte bir hançer taşıyordu ve bir omzuna rasgele atılmış, aynı şarap kırmızısı kadifeden, üzerine, baktığım yerden bana yaldızlı semboller gibi görünen şekiller işlenmiş bir pelerin vardı.

Şekilleri daha net görebilmek için başımı uzattım ve bir an şık giysisine işlenmiş hilal şeklinde bir ayla bir yıldız gördüğümü düşündüm, ama gerçekten de fazla uzaktaydım.

Adamın boyu inanılmazdı.

Babam, adamdan oldukça uzakta duruyordu, yine de konuştuğunda sesi yumuşaktı. Hala gülümseyen ağzı ve beyaz dişlerinden başka bir tarafını göstermeyen esrarengiz adamdan ise hem hırçın hem de ipeksi sesler çıkıyordu. Babam birden bire "Tanrının ve yüce Kurtarıcımızın adına, evimden hemen

defolun" diye haykırarak ani bir hareketle ileriye atılıp bu muhteşem şahsı kapıdan dışarı itti.

Şaşkınlıktan donakalmıştım.

Ansızın, kapının öbür tarafından, karanlığın içinden, kısık bir kahkaha duyuldu ve bu ses, sanki başkalarının da katılmasıyla yankılanıyor gibiydi. Büyük bir gürültü koparan nal sesleri duydum, bir sürü atlı aynı anda ileriye atılmak için anlaşılmışlardı sanki.

Babam kapıyı hızla çarptı. Geriye döndü, istavroz çıkarttı ve ellerini dua etmek için birleştirdi.

"Yüce tanrım, bu ne cüret!" dedi yukarıya bakarak.

Ancak şimdi, babam bana ve kuleye doğru koşmaya başlayınca, muhafızbaşının dehşetle donup kalmış olduğunu fark ettim.

Merdivenlerin ışıklarına ulaşır ulaşmaz babam bana baktı, elimle muhafız başını işaret ettim. Babam hızla arkasını döndü.

"Evin tüm kapılarını hemen sımsıkı kapatın" diye bağırdı, "Baştan aşağı her yeri iyice arayın. Her pencereyi, her deliği iyice kapatın ve hemen askerleri çağırın, geceyi meşalelerle aydınlatınsınlar. Duydunuz mu? Her kulede ve duvarda adamlar olacak. Hemen. Bu, insanlarıma huzur verecektir."

Daha yemek salonuna ulaşmamıştık ki o zamanlar bizimle yaşayan Peder Diamonte adında Dominiken bir rahip, beyaz saçları karma karışık, cüppesinin düğmeleri iliklenmemiş halde elinde dua kitabıyla aşağıya geldi.

"Efendim, neyiniz var?" diye sordu, "Tanrı aşkına ne oldu?"

"Peder, Tanrıya güvenin ve benimle dua etmek için küçük kiliseye gelin" diye yanıtladı babam. Ardından, hızla yaklaşmakta olan bir nöbetçiye seslenip "Kiliseyi aydınlatın, bütün mumları yakın, dua etmek istiyorum" dedi. "Hemen söylediğimi yapın. Çocukları da aşağıya çağırın, bana biraz kutsal müzik çalsınlar."

Sonra benim ve rahibin ellerini tuttu. "Bir şey yok, gerçekten, ikiniz de böyle şeyleri bilirsiniz, hepsi batıl saçmalık, ama benim gibi ölümlü bir adamı Tanrıya döndüren her bahane iyi bir bahanedir. Hadi gel Vittorio, sen, ben ve Peder Diamonte dua edeceğiz, ama annenin iyiliği için, bir şey olmamış gibi görünmeye çalış."

Sözleri içimi rahatlatmıştı ama aydınlatılmış kilisede bütün gece uyanık durma fikri hem hoş hem de endişe vericiydi.

Floransadan gelen, yaldız baskılı ve resimleri çok güzel kenarlıklarla süslenmiş olan parşömen dua kitaplarımı, ayin kitaplarımı ve diğer dini kitaplarımı almak için onlardan ayrıldım.

Tam odamdan çıkıyordum ki babamı anneme, "Ve çocukları bir an için bile yalnız bırakma. Bir de sen, senin bu halin. Tanrım, bütün bunlara nasıl dayanacağım."derken duydum.

Annem karnına dokundu.

Bir çocuk daha beklediğini anladım. Aynı zamanda babamın başka bir şeyden dolayı panik içinde olduğunu da fark ettim. "Çocukları bir an için bile yalnız bırakma?" Ne demek istiyordu acaba?

Kilise yeterince rahattı. O zamanlar sıralar yoktu. Kutlamalar sırasında herkes ayakta durduğu halde babam yine de buraya çok önceden tahtadan, kadife yastıklı sağlam sandalyeler yaptırmıştı.

Gece bir ara bana kilisenin altındaki odaları gösterdi. Buraya, yerde gizlenmiş bir halkayla açılan bir kapıdan giriliyordu. Halka, yer taşlarının mermer süslerinden biriymiş gibi görünen bir şeyin altına gizleniyordu.

Ben, bu mahzenlerden haberdardım, ama çocukken gizlice oralara baktığım için sopayla dövülmüştüm ve babam bana aile sırlarını tutamadığım için onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı söylemişti.

Sopadan çok, onun azarlaması beni yaralamıştı ve geçen yıllarda arada sırada oralara indiğini bilmeme rağmen, hiçbir zaman mahzenlere inmek için ondan izin istememiştim. Oralarda, hazinelerin ve de eski çağlara ait sırların olduğunu düşünürdüm. Evet, toprağa derin ve yüksek oyulmuş mağara gibi bir odanın varolduğunu ve içinde çeşitli hazinelerin bulunduğunu da görüyordum şimdi. Eski sandıklar, hatta tomarlarca eski kitaplar vardı. İki tane de sürgülü kapı.

"Onlar eski mezar yerlerine gidiyor. Oraya gitmen gerekmez," dedi babam. "Ama, burayı artık öğrenmeli ve bir daha unutmamalısın."

Kiliseye tekrar çıktığımızda, kapıyı kapattı, halkayı yerine koydu ve mermer taşı da onun üzerine yerleştirdi, bilmeyen biri bütün bunları asla fark edemezdi.

Peder Diamonte hiçbir şey görmemiş gibi davranıyordu. Annem ve çocuklar uyuyorlardı.

Hepimiz gün ağarmadan kilisede uyuya kaldık.

Babam, güneşin doğusuyla avluya çıktı. Surların içinde kalan tüm köylerde horozlar ötüyordu, babam gerindi ve gökyüzüne bakıp omuzlarını silkti.

Amcalarımdan ikisi ona doğru koşup, bizi kuşatma altına almaya cüret eden Sinyorun kim olduğunu, nereden geldiğini ve bu savaşı ne zaman yapmamız gerektiğini bilmek istediklerini söylediler.

"Hayır, hayır, hayır, hepsini yanlış anlamışsınız," dedi babam. "Savaşmayacağız. Yataklarınıza dönün."

Ama sözünü henüz tamamlamıştı ki, kulakları tırmalayan bir çığlık hepimizi uyandırdı. Avlunun açılan kapılarından içeri, köylü kızlardan biri - sevdiğimiz, saydığımız kızlardan - girip feryatlar içinde o korkunç kelimeleri haykırdı.

"Gitmiş. Bebeğim gitmiş, onu almışlar."

Günün geri kalanı kaybolan çocuğu çaresizce aramakla geçti. Hiçbir yerde yoktu, üstelik çok geçmeden, bir çocuğun daha kayıp olduğu ortaya çıktı. Yarım akıllı biriymiş, kimseye bir zararı olmadığı için sevilirmiş, ama gerçekten öyle beyinsizmiş ki doğru dürüst yürüyemiyormuş bile. Bundan utanç duydukları halde, kimsenin onun ne zamandır kayıp olduğunu bile bilmediği ortaya çıktı. -

Günbatımına doğru, amcalarıyla ve rahiplerle oturup tartıştığı kilitli odasına girmenin bir yolunu bulup babamı yalnız göremezsem artık çıldıracağımı düşünüyordum. Sonunda, kapıya öylesine büyük bir gürültüyle vurup tekmeledim ki beni içeri aldılar.

Toplantı dağılmak üzereydi. Babam beni kendine çekti ve çılgın gözlerle bana bakarak: "Ne yaptıklarını görüyor musun? Benden istedikleri haracı aldılar. Öylece aldılar! Ben reddettim ve onlar aldılar" dedi.

"Ama ne haracı? Çocukları mı kastediyorsun?"

Gözü dönmüştü. Traşsız yüzünü ovdu ve yumruğunu masaya indirdi. Aniden saldırıya geçip bütün yazı malzemelerini öteye fırlattı.

"Kim olduklarını sanıyorlar da gece gece gelip istenmeyen çocukları onlara vermemi talep ediyorlar?"

"Baba, neler oluyor? Bana söylemelisin."

"Vittorio, yarın ilk ışıkla, bu gece yazmaya niyetli olduğum mektuplarla beraber Floransa'ya gidiyorsun.

Bunlarla savaşmak için köylü rahiplerden daha fazlasına ihtiyacım var. Şimdi git ve yolculuğuna hazırlan.

Birden bire yukarı baktı. Bir şey dinliyor gibiydi. Etrafını da gözlüyordu. Pencereleden akşamın gelmiş olduğunu görebiliyordum. Biz bile sadece silik iki şekil olarak kalmıştık. Şamdanı yere atmıştı, onu kaldırdım.

Bir yandan onu izlerken, mumlardan birini alıp kapıdaki meşalede yakıp geri getirdim, ardından diğerlerini de yaktım.

O, kıpırdamadan dikkatlice dinliyordu, sonra da hiç ses çıkarmadan ayağa kalktı. Yumrukları masanın üzerinde, mumlardan panik dolu yorgun yüzüne vuran ışığı umursamıyormuş gibi görünüyordu.

"Ne duyuyorsunuz Efendim?" diye sordum, hiç farkında olmadan resmi bir şekilde hitap ederek.

"Kötülük" diye fısıldadı. "Günahlarımız yüzünden Tann'nın isteğiyle yaşamlarını sürdüren kötü yaratıklar.

Kendini iyi korumalısın. Anneni ve kardeşlerini kiliseye götür, acele et. Askerler emirleri biliyorlar."

"Oraya biraz da akşam yemeği getirmelerini söyleyeyim mi? Biraz ekmek ve bira?" diye sordum.

Başını çok önemsiz bir konuymuş gibi evet anlamında salladı.

Bir saatten az bir süre içinde hepimiz kilisede toplanmıştık, bütün aile; bu beş amca ve dört halayı da kapsıyordu. Bizimle birlikte iki bakıcı ve Peder Diamonte de vardı.

Küçük sunağımız sanki ayindeymişiz gibi, güzel nakışlı bir örtü ve ışıldayan mumlarıyla kalın altın şamdanlarıyla süslenmişti. Çarmıha gerilmiş İsa figürümüz, ıslıl ıslıl parıldıyordu. Çok eskilerden kalma renksiz, ince, tahta bir oyma heykeldi ve iki yüzyıl önce bizim kaleye uğradığı söylenen, Aziz Francis zamanından beri o duvarda asılı dururmuş.

Zamanına uygun bir şekilde çıplak bir İsa figürüydü. Günümüzün canlı ve şehvani figürlerinin aksine, işkence ile özveriyi yansıtıyordu. Duvardaki daha yeni resmedilmiş altın takıları ve parlak kırmızı aziz giysileri ordusuyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Tek bir kelime bile etmeden kiliseye bizim için getirilmiş sade, kahverengi sıralarda oturuyorduk. Peder Diamonte'nin sabah ayininden sonra kilise tam anlamıyla Tann'nın evi olmuştu.

Ekmeği yedik ve kapılara yakın oturarak biralarımızdan da biraz içtik, ama sessizlik bozulmuyordu.

Sadece babam sürekli dışarı çıkıyor, meşalelerle aydınlatılmış avluda korkusuzca yürüyor ve kuleler ile surların askerlerine sesleniyor, hatta bazen her şeyin koruması altında olduğunu kendi gözleriyle görmek için kendisi yukarı tırmanıyordu.

Amcalarımın hepsi silahlanmıştı. Halalarını da büyük bir sabır la tespihlerini çekip dua ediyorlardı. Peder Diamonte'nin kafası karışık ve annem, belki rahmindeki bebek yüzünden, ölü gibi beyaz ve hasta görünüyor ve artık ciddi ciddi korkmaya başlayan kardeşlerime sarılıyordu.

Geceyi olaysız atlatacaktık gibi görünüyordu.

Şafağa biriki saat kala hafif uyuklarken, korkunç bir çığlıkla kendime geldim.

Babam hemen ayağa kalkmıştı bile, amcalarım da yaşlı, yamru yumru parmaklarıyla ellerinden geldiği kadarıyla kılıçlarını çekmişlerdi.

Gecenin her yerinden çığlıklar yükselmeye, askerlerin aları sesleri ve her kulede bulunan eski çanlardan da yüksek çan sesleri duyulmaya başlamıştı.

Babam beni kolumdan yakaladı, "Vittorio, gel." dedi ve bir hamleyle mahzenlerin gizli kapısını ardına kadar açıp ellenme sunaktan aldığı büyük bir mum tutuşturdu.

"Anneni, halalarını ve kardeşlerini aşağıya götür hemen ve ne duyarsanız duyun sakın dışarı çıkmayın.

Dışarı çıkmayacaksınız! Kapıyı içerden kilitle ve orada kal! Sana söylediğimi yap."

Hemen itaat ettim, Matteo'yu ve Bartola'yı kaldırıp, önümüzdeki taş merdivenlerden aşağıya inmelerini sağladım.

Amcalarım, anılarından kalma savaş çığlıkları eşliğinde kapılardan fırlayıp avluya çıkmışlardı. Halalarım sendeliyor, bayılıyor, sunağa tutunuyor ve yerlerinden kıpırdatılamıyorlardı, annem de babama sarılmıştı.

Babam bir tür sinir krizi ve öfke nöbetine kapılmış gibiydi. En yaşlı halama ulaşmaya çalışıyordum, ama sunağın önünde ölü gibi baygın bir şekilde yatıyordu. Babam gürleyerek beni mahzene zorla soktu ve kapıyı kapattı.

Kapıyı onun göstermiş olduğu gibi kilitlemekten başka çarem kalmamıştı. Ardından elimdeki mumla, dehşete kapılmış Bartola'ya ve Matteo'ya yüzümü dönerek, "merdivenlerden aşağıya inin," diye bağırdım, "En sonun kadar."

Yüzleri bana dönük geriye doğru, dar ve dik basamaklardan inmeye çalışırken birkaç kez neredeyse düşüyorlardı.

"Neler oluyor Vittorio, bize niye zarar vermek istiyorlar" diye sordu Bartola.

"Onlarla savaşmak istiyorum" dedi Matteo. "Vittorio, bana hançerini ver. Senin bir kılıcın var, bu haksızlık."

"Şşşş, sessiz ol ve babamızın söylediğini yap. Dışarıda erkeklerle beraber olamadığım için ben memnun muyum sanıyorsun? Sessiz olun!"

Göz yaşlarımı zor tutuyordum. Annem yukarıdaydı! Halalarım!

Hava soğuk ve nemliydi ama yine de hoştu. Terden sıırıslıklam olmuşum ve kolum, ağır altın şamdanı taşımaktan ağrıyordu. En sonunda, üzerimde sakinleştirici bir etki yaratan taşların üzerinde tek vücut halinde odacığın en ucunda yere çöktük.

Ama sessizliğin ortasında, kalın duvarların ötesinden çığlıklar, korku ve panik dolu bağırmalar, koşuşturan ayaklar hatta atların tüyleri diken diken eden kışnemelerini duyabiliyordum. Sanki yukarıda bir sürü at kiliseyi yıkıp içeri dalmışlar gibi sesler geliyordu ve bu da hiç olamayacak bir şey değildi.

Ayağa kalkıp odanın diğer iki kapısına, mezar odalarına ya da nereye açıldığını hiç de bilmediğim ve o anda bunu hiç de umursamadığım o iki kapıya koştum. Birinin sürgüsünü çektim. Benim için bile yeterince yüksek olmayan ve omuzlarımla ancak sığabilecekleri genişlikte, alçak tavanlı bir koridordan başka bir şey görünmüyordu.

Tek ışığımız bendeydi, onun için geriye döndüm. Çocuklar korkudan donup kalmışlardı ve kafaları ölüm çığlıklarının devam ettiği yukarıya doğru çevrilmişti.

Bartola birdenbire "Yangın kokusu alıyorum", diye fısıldadı. Yüzü hemen göz yaşlarına boğuldu. "Sen de duyabiliyor musun Vittorio? Sesini de duyabiliyorum."

Sesini duyuyor ve kokusunu da alıyordum.

"İkiniz de istavroz çıkarın; şimdi, dua edin" dedim. "Ve bana güvenin, buradan çıkacağız" diye de ekledim.

Ama yukarıda savaşın gürültüsü devam ediyor, çığlıklar dinmiyordu. Fakat ansızın, öyle anıydı ki seslerin kendileri kadar korkunç ve inanılmazdı, etrafı sessizlik kapladı.

Zafer anlamına gelmediği belli olan bu yoğun sessizlik her tarafa hakim oldu.

Matteo ve Bartola iki yanımda bana sarılmışlardı.

Yukarıdan yine gürültüler gelmeye başlamıştı. Kilisenin kapıları zorlanıp ardına kadar açıldı, ardından gizli geçide açılan tavan kapısı da hızla çekilip açıldı. Gerilerden gelen yangının ışığında, karanlık, uzun saçlı bir siluet göründü.

Rüzgarla mumum söndü.

Yukarıda ve arka plandaki cehennem ateşi hariç, merhametsizce her tarafımızı örten karanlığa terk edilmiştik.

Bir kez daha, belirgin bir şekilde, o silueti görebiliyordum. Uzun kıvrırcık saçlı ve iki elimle sarabileceğim kadar ince belli, uzun boylu, heybetli bir kadın bana doğru, sanki uçuyormuş gibi sessizce geliyordu.

Tanrı aşkına, nasıl olabilirdi? Bu kadın...?

Kılıcımı çekmeden, hatta hiçbir şeye bir anlam veremeden, onun yumuşak göğüslerinin göğsüme sürtüşünü ve teninin serinliğini hissettim. Sanki bana sarılıyor gibiydi. Saçlarının ve elbisesinin kokusu burnumdan içeri süzüldü.

Anlatılamaz bir duygu karmaşası içindeydim. Bana baktığında gözlerinin parıldayan beyazlarını görür gibi oldum.

Bartola'nın bağıırışını duydum, ardından Matteo'nunkini de.

Bir yumrukta yere serilmiştim.

Yukarıda ateş tüm parlaklığıyla ışıldıyordu.

Siluet ikisini de almış, görünüşte zayıf bir kolunun altına, bağıırıp çağırıp kurtulmak için uğraşan iki çocuğu da sıkıştırmıştı. Bana bakmak için durdu ve sonra öteki elinde havada tuttuğu kılıçla, merdivenlerden yukarı, ateşe doğru koşmaya başladı.

İki elimle sarılarak kılıcımı çektim ve arkasından yukarıya, kiliseye doğru koştum. Ama gördüm ki kötülüklerin gücüyle imkansızı gerçekleştirmiş, kapıya ulaşmıştı bile. İki tutsağı feryatlar içinde beni çağırıyorlardı, "Vittorio, Vittorio!"

Gördüklerime inanamıyordum, bu genç kadın, erkek ve kız kardeşlerimi benden çalıyordu.

"Dur! Tanrı adına dur!" diye bağırdım, "Korkak, gece hırsız!"

Şaşkınlık içinde peşinden koştum, ama nedense durdu, hareketsizce, sonra bana bakmak için tekrar döndü ve bu defa onu tüm güzelliğiyle gördüm. İri, yumuşak iyilik dolu gri gözleriyle mükemmel bir

şekilde oval bir yüzü ve porselen kadar beyaz bir teni vardı. Bir ressamın bile isteyerek yapamayacağı mükemmellikte kırmızı dudakları ve ateşin ışığında en az gözleri kadar gri görünen, omuzlarından aşağı dökülen, bukleleri kül rengine çalan sarı saçları vardı.

Kan olması muhtemel bir şeyle lekelenen elbisesi, bir gece önce görmüş olduğum şeytani misafirin giysileriyle aynı şarap kırmızısı renkteydi.

Son derece meraklı ve biraz da dokunaklı bakan gözlerini bana dikti. Sağ eli kılıcını havada tutuyordu ama, kendisi hareket etmiyordu. Ardından sol koluyla kuvvetlice tuttuğu kardeşlerimi bıraktı.

İkisi de ağlayarak yere düştü.

"Şeytan. Strega!" diye kükredim. Onların üzerinden atlayıp kılıcımı sallayarak kadının üzerine saldırdım.

Ama o, göremediğim kadar hızla eğildi. Şimdi benden çok uzakta, kılıcını aşağıya indirmiş, bir bana, bir ağlayan çocuklara bakıyor bir halde durduğuna inanamıyordum.

Ansızın başını çevirdi. Kulakları tırmalayan bir çığlık duyuldu, sonra bir tane daha ve ardından bir daha.

Kilisenin kapısında, sanki Cehennem ateşinin kendisinden fırlamış gibi görünen, kırmızılar giyiniş başka bir şekil daha belirdi. Kadifeden bir başlık ve altın süslemeli çizmeleri vardı. Ona kılıcımı salladım ama beni yana fırlattı ve tek bir hareketle Bartola'nın kafasını kesti, ardından da bağırان Matteo'nun kafasını vücudundan ayırdı.

Çılgına döndüm. Uzun bir çığlık attım. Bana doğru döndü. Ama, dışiden ani ve sert bir tepki geldi.

"Onu rahat bırak" diye bağırdı hem tatlı hem de temiz bir sesle. Bunun üzerine katil, o altın süslemeli çizmeli düşman, kadına "Hadi gel hemen, çıldırdın mı sen? Gökyüzüne bak. Gel Ursula!" diye bağırarak gitti.

Kadın hareket etmedi. Bana bakmaya devam etti.

Ben ağlıyor, lanetler yağıdırıyordum. Kılıcımı alarak ona doğru tekrar koştum ve bu sefer keskin kılıcımı onun sağ koluna sert bir darbeyle indirebildim. Tam dirseğinin altından. Her bir parçası gibi hassas görünen beyaz kolu ağır kılıcıyla beraber taşlı yere düştü. Kadından kan fişkınıyordu. Ona bakmaktan başka bir şey yapmadı ve sonra aynı dokunaklı, acılı, üzgün yüzüyle tekrar bana baktı.

Kılıcımı tekrar kaldırdım. "Strega!" Dişlerimi sıkarak göz yaşlarımın arasından görmeye çalışarak bağırdım, "Strega!"

Ama yine şeytani güçlerin yardımıyla geriye doğru hareket etmiş, sanki görünmez bir güç tarafından çekilmiş gibi uzaklaşmıştı benden. Üstelik şimdi hiç kopmam iş gibi kılıcını hala sımsıkı tutan sağ elini de yerden almıştı. Kestiğim parçayı yerine yerleştirdi. Onu izliyordum. Kolunu yerleştirip, çevirmesini, olması gerektiği gibi olana kadar ayarlamasını izledim ve sonra şaşkın bakışlarımın altında, beyaz teninde açtığım yara kapandı.

Ardından koyu kadife giysisinin bol kumaşlı kolu tekrar bileğine indi. Göz açıp kapayana kadar kiliseden çıkmış, uzaktaki kule pencerelerinde yanan ateşin karşısında artık sadece bir silüet haline gelmişti.

Fısıldadığını duydum, "Vittorio."

Ondan sonra kayboldu.

Peşinden gitmemin boşuna olacağını biliyordum. Yine de dışarı koştum ve kılıcımı geniş bir

çember çizerek sallayarak, bütün dünyaya tehditler savurup öfke ve acı içinde haykırdım. Gözlerim artık göz yaşlarından kör olmuştu ve boğazım hıçkırıklardan düğümlenmişti.

Etrafa tam bir sessizlik hakimdi. Herkes ölmüştü. Ölmüşlerdi. Biliyordum. Avlu cesetlerle doluydu.

Kiliseye geri koştum. Bartola'nın ve Matteo'nun başlarını kaldırıp kollarıma aldım. Onlara sımsıkı sarılıp oturdum. Ağladım. Lanetler yağdırarak ağladım.

Kesik kafaları hâlâ canlı gibiydiler. Gözleri ışık saçıyor, dudakları konuşmak için uğraşırcasına hareket ediyordu. Aman Tanrım! Hiçbir insanın dayanamayacağı bir acıydı. Ağladım. Kucağımdaki bu iki başı yan yana koydum. Saçlarını ve yanaklarını okşuyor, Tanrının onlara yakın olduğunu anlatan sözler fısıldıyordum.

Tanrının bizimle olduğunu, Tanrının bize sonsuza kadar bakacağını, cennette olduğumuzu. Ah lütfen, sana yalvarıyorum Tanrım. Bütün ruhumla dua ediyordum. Hâlâ hissediyormuş gibi gözüktükleri o açılı ve korkuları hissetmesinler. Lütfen öyle olmasın. Buna dayanamam. Hayır. Lütfen.

Şafakta, güneş kilisenin kapısından içeri kibirle girerken, ateşler sönmüşken, kuşlar sanki hiçbir şey olmamış gibi şarkı söylerken, Bartola ile Matteo'nun küçük masum kafaları sonunda cansız ve hareketsiz yatıyordu. Artık çok açık bir şekilde ölülerdi. Ölümsüz ruhları, kafaları vücutlarından kılıçla ayrıldığı an uçup gitmemişlerdiyse bile artık onları terk etmişti.

Annemi avluda öldürülmüş buldum. Babam, elleri ve kolları yara bere içinde, sanki ona soktukları her kılıcı tutmuş gibi, kulenin merdivenlerinde cansız yatıyordu.

Etraftaki her şey bir anda olup bitmişti. Boğazlar kesilmiş ve ancak bazı yerlerde, babamda olduğu gibi tam bir direnişin kanıtları vardı.

Hiçbir şey çalınmamıştı. Halalarım, ikisi kilisenin ücra bir köşesinde, diğer ikisi de avluda, hala bütün yüzükleri ellerinde, kolyeleri ve saçlarındaki süslerle beraber, ölü olarak yatıyordu.

Taşlı bir düğme bile koparılmamıştı.

Herkes için aynı şey geçerliydi.

Atlar gitmiş, inekler ormana kaçmış, kümes hayvanları da uçup gitmişti. Avcı şahinlerimle dolu küçük evi açtım, küçük başlıklarını çıkardım ve hepsinin ormana doğru uçuşmasını seyrettim.

Ölüleri gömmemde bana yardım edecek hiç kimse yoktu.

Öğlen olduğunda, ailemi birer birer mağaracığa çekmiş, törensiz merasimsiz merdivenlerden aşağı yuvarlamış, sonra da hepsini elimden geldiği kadarıyla yan yana sıralamıştım.

Çok zor bir işti. Neredeyse bayılacaktım. Hepsinin vücutlarını düzenledim, en sonunda da babaminkini.

Aynı şeyi evimizdeki herkes için yapamayacağımı biliyordum. Bu imkansızdı. Ayrıca, gelenler her ne idiyse, tekrar gelebilirlerdi çünkü ben canlı bırakılmıştım ve cüppeli bir şeytan, iki çocuğu katletmiş bir katil, buna şahit olmuştu. Bu ölüm meleği, ya da her neydiyse bunu bilemiyordum, neredeyse tamamen renksiz yanakları, uzun boynu ve düşük omuzlarıyla, ona ettiğim hakaretlerin intikamını almak için geri gelebilirdi.

Dağı terk etmeliydim.

Bu yaratıkların şimdiLetrafta olmadıklarını hem kalbim hem de tüm sıcaklığı ve sevgisiyle

parıldayan güneş sayesinde, ama ayrıca, kaçışlarına şahit olduğum, birbirlerine çalmış oldukları ısıklara ve o şeytan adamın kadına, Ursula'ya acele etmesi gerektiğiyle ilgili uğursuz sözlerine şahit olduğum için bir şekilde hissediyordum.

Hayır. Bunlar geceye ait yaratıklardı.

Onun için en yüksek kiliseye tırmanıp etrafıma bakmaya henüz zamanım vardı.

Öyle de yaptım. Tahtadan birkaç yer döşememizden ve mobilyalarımızdan çıkan dumanlan kimsenin görmüş olamayacağından artık emindim. Daha önce dediğim gibi, bize en yakın şato bir harabeydi.

Aşağıdaki küçük köyler de çoktan terk edilmişti.

En yakın köy, bir gün yürüyüş yolu uzaklıktaydı ve gece çökmeden gizlenmek için herhangi bir yer bulmak istiyorsam artık yola çıkmam gerekiyordu.

Aklımdan geçen binlerce düşünce bana adeta işkence ediyordu. Çok fazla şey biliyordum. Daha bir çocuktum, tam bir erkek bile sayılmazdım henüz. Floransa bankalarında param vardı ama, oraya gitmek şimdi bulunduğum yerden at sırtında tam bir haftalık yolculuk demekti. Bunlar şeytani yaratıklardı ama yine de kiliseye girebilmişlerdi. Peder Diamonte bile öldürülmüştü.

En sonunda, benim için ancak bir tek yolun mümkün olduğuna karar verdim.

Kan davası. Onları almaya gidecektim. Onları bulacak ve intikamımı alacaktım. Ve mademki gün ışığına çıkamıyorlardı, ben de onları bu yolla ele geçirecektim. Bunu yapacaktım. Bartola, Matteo, babam ve annem için, dağımdan alınıp götürülmüş en mütevazı ailenin çocuğu için.

Ve en önemlisi buydu. Çocukları almışlardı. Evet, bunu yapmışlardı. Orayı terk etmeden bunu fark etmiştim, kafamdaki düşünceler yüzünden zor olsa da. Ortalıkta bir tane olsun çocuk cesedi yoktu. Sadece benim yaşımdaki oğlanlar öldürülmüş, daha genç herkes çalınıp götürülmüştü.

Neden? Hangi korkunç amaçlar için! Öfkeden kendimi kaybediyordum.

Sıkıştığım yumrukla, hiddet ve intikam ateşiyle kendimi yiyip bitirirken özlemini çektiğim bir şey dikkatimi toplamamı sağlamasaydı, orada, kule penceresinde sonsuza kadar durabilirdim. Aşağıda, en yakın vadide, atlarımdan üçü, sanki eve çağrılmayı bekliyormuşçasına amaçsızca dolaşıyorlardı.

En azından binmek için en güzellerini alacaktım, ama artık çabuk olmam gerekiyordu. Bir atla, gün batışından önce bir kasabaya varabilirdim. Kuzeydeki ülkeyi bilmiyordum, dağlık bölgelerdi ama, bize çok uzak olmayan, orta büyüklükte bir kasabadan söz edildiğini duymuştum. Saklanmak, düşünmek, kafasında beyni olan ve şeytanları iyi bilen bir rahibe danışmak için oraya ulaşmalıydım.

En son görevim iğrenç ve utanç vericiydi, ama yaptım. Taşıyabileceğim kadar değerli eşyayı yanıma aldım.

Önce kendi odama gittim ve sanki sıradan bir günmüş gibi en iyi avcı yeşili saten ve kadifeden giysilerimi, yüksek çizmelerimi giydim. Eldivenlerimi, ardından da atımın eyerine takabileceğim deri çantalarımı alıp mahzene indim. Annem, babam, amcalarım ve halalarımın en değerli yüzüklerini, kolyelerini, bronzlarını ve kutsal topraklardan gelen altın ve gümüş tokalarını aldım. Tanrı yardımcım olsun.

Sonra bir hırsızmışım, bir ölü soyucuymuşum gibi, çantalarımı babamın sandıklarında bulabileceğim her altın duka ve florinle doldurdum. Sonra da bu ağır deri çantaları sırtlayıp atımı bulmaya, onu eyerleyip yularlarını takmaya ve yola çıkmak üzere oradan ayrıldım. Silahlan ve vizon

kürklü pelerini ve yeşil kadifeden Floransa şapkasıyla, soylu bir adam ormana doğru yola çıkıyordu.

IV

BAŞKA BİLMECELERE RASTLAMAM,

BAŞTAN ÇIKARILMAM VE RUHUMU

ACI BİR KAHRAMANLIĞA

MAHKUM EDİŞİM

Artık anlattığım gibi, doğru dürüst düşünemeyecek kadar kinle dolmuştum, bunu muhakkak anlayışla karşılıyorsunuzdur. Ama Toskana ormanlarında böylesine zengin görünümlü bir şekilde ata binmem, hem de tek başıma, pek akıllıca değildi, çünkü İtalya'daki her ormanda muhakkak yan kesiciler bulunurdu.

Öte yandan fakir öğrenci rolü kesmek de bana parlak bir fikir değilmiş gibi geliyordu.

Gerçekten bir karar vermiş olduğumu iddia edemem. Bizi yok etmiş olan iblislerden intikam alma isteği o anda bende yoğunlaşmış olan tek düşünceydi.

Ve işte oradaydım, o öğleden sonra atımın üzerinde, yolda, kulelerimiz görüş alanımdan çıktığında vadi yollarını takip etmek için uğraşan, ama tekrar tekrar dağlık bölgelere giren, ve artık bir çocuk gibi ağlamamaya çalışan ben.

Başım dönüyordu, zihnim bulanıktı. Zaten doğa da düşünmeme neredeyse hiç fırsat tanımıyordu.

Bundan daha ıssız bir yer olamazdı herhalde.

Yola çıkışımdan çok kısa bir süre sonra, iki devasa kale harabesi karşıma çıktı. Açgözlü orman tarafından yutulmuş surlar ve duvarlar bana bu diyarların, Floransa ya da Milano'nun gücüne karşı gelecek kadar aptal eski derebeylerine ait olduğunu düşündürdü. Bunlar, kendi aklımdan şüphe etmem ve bizim şeytanlar tarafından değil de sıradan askerler tarafından yok edildiğimizi düşünmeye başlamam için yeterliydi.

Aslında sıcak, hoş ve parlak olan gökyüzüne karşı onların savaş kalelerinin yıkıntılarını, yıkık dökük evleri ve içinde taştan Kutsal Bakire ya da aziz figürlerinin örümcek ağları ve gölgeler tarafından yutulmuş, unutulmuş olan tapınakları görmek, köy kalıntılarına rastlamak çok acı vericiydi.

Sonunda, uzakta, yükseklerde iyi korunan bir kasaba gözüme çarptı. Bunun Milano'ya ait olduğunu gayet iyi biliyordum ve oraya tırmanmaya hiç niyetim yoktu. Kaybolmuştum!

Yan kesicilere gelince, ancak küçük, zavallı bir gurupla karşılaştım, onları da hemen bir konuşma seline tutup kandırdım.

Küçük aptallar çetesi en azından kafamın biraz dağılmasına yardımcı oldu. Kanım, dilim kadar hızlı hareket ediyordu.

"Yüz kişilik bir gurubun önderiyim" diye açıkladım, "Aslında tecavüzcü ve hırsızdan başka bir şey olmadıkları halde Sforza için savaştıklarını iddia eden bir takım kanunsuzların peşindeyiz; onları gördünüz mü acaba? Bana bir şey söyleyebilirsiniz hepiniz için birer Florinim var. Onları gördüğünüz yerde öldürmemiz gerekiyor. Bense artık yorulduğum ve bütün bunlardan bıktım."

Onlara birkaç madeni para fırlattım.

Hemen uzaklaştılar.

Ama onlardan, en yakın Floransa kasabasının iki saat ötedeki Santa Maddalana olduğunu, gece kapılarını kapattıklarını ve ondan sonra hiç kimsenin içeri alınmadığını öğrenmeyi ihmal etmedim elbette.

Bütün bunları zaten biliyormuş ve daha kuzeyde bulunan ünlü bir manastıra - ki aslında oraya ulaşmam hiçbir koşulda mümkün olamazdı - gidiyormuşum gibi davrandım, sonra da atımla uzaklaşırken omzumun üzerinden biraz daha para fırlatıp, geriden gelecek gurubu karşılamaya gitmelerini, orada hizmetlerinin karşılığını alacaklarına dair birkaç laf ettim.

Beni öldürüp sahip olduğum her şeyi alıp almama konusunda tartıştıklarını biliyordum. Önemli olan hızlı konuşup gözlerinin içine dik dik bakıp blöfümü yutmalarını sağlamak ve inandırıcılığımı korumaktı. Alt tarafı sadece bir gurup hayduttular ve nasıl olduysa onlardan sıyrılmıştım.

Mümkün olduğunca hızla uzaklaştım oradan. Yoldan çıkıp uzaklarda Santa Maddalana'nın silik sınırlarını görebildiğim kırlara doğru bir kestirmeden geçtim. Büyük bir kasabaydı. Çok net görülen giriş kapılarının ardında dört dev kule ve daha uzaklarda da bir çok kilisenin kulelerini görebiliyordum.

Aslında Santa Maddalana'dan daha önce başka bir şey bulmayı ummuştum, mesela daha küçük ve daha az korunan bir kasaba. Ama hiçbir yer aklıma gelmiyordu ve artık daha fazla araştırmaya giremeyecek kadar kaybolmuştum.

Akşam güneşi hâlâ ışıldıyordu ama batmaya yakındı. Santa Maddalana'ya yönelmem şarttı.

Bu kasabanın kurulmuş olduğu dağın eteklerine ulaştığımda çobanlar tarafından kullanıldıkları belli olan küçük patikaları izleyerek hızlıca yukarı tırmanmaya başladım.

İşık hızla azalıyordu. Orman, surlarla çevrili bir kasabanın yakınında güvenle barınamayacağın kadar sıkı. Dağın çevresindeki ormanları bıraktıkları için onlara sövdüm durdum, ama bir yandan da en azından rahat rahat saklanabilecek olmam güven veriyordu.

Karanlık çökerken, tepeye ulaşmanın imkansız gibi görüldüğü anlar oldu; artık safir kırmızısı olan gökyüzünde yıldızlar parıldamaya başlamıştı, ama bu ancak, tüm ihtişamıyla saygı uyandıran kasabanın daha da ulaşılamaz görünmesini sağlıyordu.

Sonunda umursamaz gece, kalın ağaç gövdelerinin arasına daldı ve ben yolumu zayıflayan görüşümden çok, atımın içgüdülerine güvenerek seçmeye çalışıyordum. Soluk yarımaya sanki bulutlara aşıktı.

Gökyüzünün kendisi de üzerindeki yaprak örtüsü sayesinde ancak parça parça gözüküyordu.

Kendimi babama yakarırken buldum, sanki etrafımdaki koruyucu meleklerimle beraber, burada, yanımdaydı ve sanırım onun varlığına, meleklerle inandığımdan çok daha fazla inanıyordum. "Lütfen baba, oraya ulaşmama yardım et. Güvene ulaşmama yardımcı ol, yoksa o şeytanlar intikamımı almamı

engelleyecekler."

Kılıcımı kuvvetlice tuttum. Çizmelerime, yenlerime, ceketime ve kemerime sokmuş olduğum hançerlerimin de olduğunu bir kez daha kendi kendime tekrar ettim. Gökyüzünün ışığıyla bir şeyler görmek için büyük çaba sarf ediyordum ama, kalın ağaç gövdelerinin arasından yolu bulması için atıma güvenmek zorundaydım.

Zaman zaman, tamamen hareketsiz duruyor ama olağandışı bir ses duymuyordum. Zaten kim bu karanlık ormanda, gecenin bu vaktinde dışarıda olacak kadar aptal olabilir ki? Yolculuğun sonlarına yakın bir yerde ana yolu tekrar buldum. Orman seyrelip yerini tarlalara ve otlaklara bıraktığında yolun geri kalanını dört nala geçebildim.

Sonunda şehir önümüzde belirdi. Son köşeyi dönüp kapılara ulaştığında kendini sihirli bir sığınağın ayaklarında toprağın üzerine fırlatılmış gibi hissedersin ya, ben de minnet dolu, derin bir nefes aldım. Büyük kapıların, sanki hemen arkanda düşman bir ordu kamp 'kurmuş gibi, sıkıca kapalı olması hiç önemli değildi.

Burası benim sığınağım olmak zorundaydı.

Gardiyan, uykulu bir asker, elbette kim olduğumu öğrenmek istedi.

Bir kez daha iyi bir şey uydurmanın çabası, beni neredeyse kontrol edilemez hale gelen düşüncelerimden uzaklaştırdı. Düşmanım Ursula ve kesilmiş kolunun ve kardeşlerimin başları kesik bedenlerinin görüntülerini bir an için olsun unuttum.

Mütevazı bir ses tonuyla ve süslü kelimelerle, Cosimo de Medici'nin öğrencilerinden biri olduğumu ve Santa Maddalana'ya, özellikle de azizlerle ilgili olan ve Bakire Meryem'in resimlerini içeren kitaplar aramak için geldiğimi ifade ettim.

Ne saçmalık!

Kiliseleri, okulları ve şehrin barındırdığı öğretmenleri ziyaret etmek için geldiğimi söyledim. Floransa akınlarıyla ne satın alabilirsem, onları da alıp Floransa'daki efendime götürecektim.

Küçük kapıyı yavaşça aralayıp yüzümü iyice görebilmek için lambasını yukarıda tutarken "Evet, ama adınız nedir, adınız?" diye ısrarla soruyordu asker.

Atımın üzerinde çok etkileyici bir görüntü oluşturduğumu biliyordum.

"De Bardi" diye açıkladım, utanmadan Cosimo'nun karısının ailesinin adını vererek, "Antonio De Bardi, Cosimo ailesinden," dedim. O an aklıma gelen tek isim buydu. "Bakın, nazık beyim, benim için bu parayı kabul edin, benim misafirim olarak karınızla güzel bir akşam yemeği yiyin, alın, vakit geç oldu ve öyle yorgunum ki!"

Kapı açıldı. Atımdan inip geçebilmesi için başını eğip kapının hemen ardındaki meydana sokmam gerekiyordu.

"Tanrı aşkına, karanlık çöktükten sonra tek başınıza bu ormanlarda ne işiniz vardı?" diye sordu nöbetçi.

"Tehlikeleri biliyor musunuz? Üstelik bu kadar genç. Bardi M ere bugünlerde neler oluyor, bunca yol boyunca sekreterlerini nöbetçisiz gönderiyorlar." Parayı cebine koydu. "Şuna bak, sadece bir çocuk! Birisi seni sırf düğmelerin için bile öldürebilirdi. Neyin var senin?"

İnanılmaz büyük bir meydandı; başka yerlere açılan birden fazla yol görebiliyordum. Şanslıydım, ama ya iblisler de buradaysa? O tür şeylerin nerelerde yaşadığı ya da saklandığının dair hiçbir fikrim yoktu. Ama yürümeye devam ettim.

"Hepsi benim hatam. Yolda kayboldum. Beni ihbar ederseniz başımı derde sokarsınız" dedim, "Beni Albergo'ya götürün. Çok yorgunum. İşte, bunları da alın, hayır almalısınız." Ona daha fazla para verdim.

"Kayboldum. Dinlenemedim. Bayılmak üzereyim. Şaraba, yemeğe ve bir yatağa ihtiyacım var. Alın, nazik bayım. Yo yo yo, daha çok alın, ısrar ediyorum. Bardi başka türlüünü kabul etmezdi."

Parayı koyacak cebi kalmamıştı, ama bir şekilde gömleğinin içine sokmayı başardı, sonra da elindeki meşaleyle hana kadar eşlik etti bana. Kapıya vurdu ve tatlı yüzlü, eline hemen tutuşturduğum paralara minnettarlık duyan yaşlı bir kadın bana bir oda göstermek için aşağıya geldi.

"Yukarılarda ve vadiye bakan bir oda olsun" dedim. "Bu size uygunsa tabi ve biraz da akşam yemeği, isterse buz gibi olsun, hiç fark etmez."

Ben kadının peşinden merdivenleri çıkarken "Bu şehirde hiç kitap bulamayacaksınız" dedi nöbetçi.

"Bütün genç insanlar buradan gidiyor; artık sakın bir yer burası. Sadece mutlu, küçük dükkan sahipleri kaldı.

Bugünlerde genç insanlar üniversitelere gitmek için ayrılıyorlar, ama yaşamak için güzel bir yer, güzel işte."

Odaya ulaştığımızda "Kaç tane kiliseniz var?" diye sordum yaşlı kadına. Yanan mumun, gece için bende kalması gerektiğini de söyledim.

"İki Dominiken, bir Karmelit" dedi nöbetçi, küçük kapıya yaslanarak "Bir de benim gittiğim eski Fransisken kilisesi. Buralarda hiç kötü şeyler olmaz."

Yaşlı kadın başını sallayıp nöbetçiye susmasını söyledi. Mumu masaya koyup kalabileceğini gösteren bir işaret yaptı.

Ben yatakta oturup boşluğa bakarken, kadın bir tabak soğuk koyun pirzolası, ekmek ve bir testi şarap getirene kadar nöbetçi konuşup durdu. "Okullarımız çok disiplinlidir," diye devam ediyordu. Kadın tekrar susmasını söyledi. "Bu yerde kimse sorun çıkarmaya cesaret edemez" dedi ve ikisi de gitti.

Tabağıma aç bir hayvan gibi saldırdım. İstedğim tek şey kuvvetti. Çektiğim ıstıraptan dolayı zevkimi düşünmem mümkün değildi. Bir süre, parlak yıldızlarla bezenmiş küçük bir gökyüzü parçasına baktım, adını bildiğim her aziz ve meleğe bana yardım etmeleri için çaresizce dua ettim. Ardından pencereyi sımsıkı kapattım.

Kapıyı sürgüledim.

Mumumun da köşede iyi korunduğu ve şafağa yetecek kadar büyük olduğundan emin olduktan sonra, çizmelerimi, kılıcımı, hançerimi ya da başka bir şeyi çıkaramayacak kadar yorgun bir şekilde yatağın üzerine attım kendimi.

Hemen derin bir uykuya dalacağımı sanıyordum, ama yaralı ruhum nefret, acı ve kinle şişmiş, ağzım sanki ölümü yemişim gibi bir tatla dolu, gözlerimi karanlığa dikmiş yatıyordum.

Uzaktan, atımın ahıra götürüldüğünü duyabiliyordum, terkedilmiş taş yolda ıssız birkaç adım.

Güvendeydim, en azından şimdilik.

Sonunda uyku geldi, bütün derinliği ve tatlılığıyla. Beni gergin tutan sinirler çözüldü ve rüyasız bir karanlığın içine daldım.

Uyumanın, güç toparlamanın dışındaki her şeyin önemini yitirdiği o tatlı anın bilincindeydim;

rüyalarından henüz korkmadığın anın.

Bir sesle irkildim. Anında uyanmıştım. Mumum sönmüştü. Daha gözlerimi açmadan elim kılıcımdaydı.

Dar yatakta, sırtım duvara dayalı, yüzüm odaya dönük, nereden geldiği belli olmayan bir ışıktaydım.

Kapıyı ancak hayal meyal seçebiliyordum, ve başımı yukarı çevirmediğim takdirde üstümdeki pencereyi göremiyordum, ama biliyordum, kesinlikle biliyordum ki korkuluklu pencere kırılıp açılmıştı. Duvara yansıyan hafif ışık dışarıdaki gökyüzünden geliyordu. Şehrin duvarlarından yansıyan bu zayıf ışıkla küçük odam bir hapisane hücresine benzemişti.

Serin, taze havanın boynuma ve yanağıma dokunuşunu hissettim. Kılıcımı sıkıca kavrayıp etrafı dinledim ve bekledim. Hafif gıcırtilar geliyordu. Yatak, küçük bir baskıdan dolayı hafifçe oynamıştı.

Gözlerimi odaklayamıyordum. Karanlık birden bire her şeyi örttü ve bu karanlığın içinden, saçları yüzüme düşen, üzerime eğilen bir silüet, yüzüme bakan bir kadın silüeti belirdi önümde.

Ursula'ydı.

Yüzü benimkinden en fazla iki üç santimetre uzaklıktaydı. Serin ve yumuşak eli, insanüstü bir kuvvetle kılıcımın kabzasını tutan elimin üzerine kapandı. Kirpikleriyle yanağıma dokunarak, alnımı öptü.

İsyanım ne kadar güçlü olursa olsun, bu tatlılık her yanıma sarmıştı. İğrenç bir şehvet duygusu ile sarsıldım.

"Strega!" diye lanetledim onu.

"Onları ben öldürmedim, Vittorio." Sesi yalvarır gibi ama şerefli, meraklı ve etkileyici bir güçle çıkıyordu.

Halbuki zayıf bir sestti, tonu çok genç ve yapısı kadınsıydı.

"Onları götürüyordun ama" dedim. Şiddetle kurtulmaya çalışıyordum. Ama eli beni kuvvetle tutuyordu ve sol kolumu altımdan çekip çıkarmaya çalıştığımda, bileğimi yakalayıp oradan da tuttu, ardından beni öptü.

İşte, daha önceden içime çektiğim olağanüstü kokuyu yine duyuyor ve saçlarının yüzüme, boynuma dokunuşu içimden şehvetli ürpertilerin yükselmesine sebep oluyordu.

Başımı çevirmeye çalıştım fakat o, dudaklarını yanağıma yumuşakça, hatta neredeyse saygıyla dokundurdu.

Boylu boyunca benimkinin üstünde yatan vücudunu, pahalı kumaşların ardından göğüslerinin belirgin şişkinliğini ve kalçasının yumuşak kıvrımlarını hissediyordum. Dili dudaklarıma dokunuyordu.

Beni aşağılayan ve içimdeki arzuyu ateşleyen ürpertilerden hareket edemez olmuşum.

"Benden uzak dur, strega" diye fısıldadım.

Öfkeden kudurmuşum, ama yavaş yavaş kasıklarına yayılan ateşi, omuzlarımdan başlayıp sırtımdan ve oradan da bacaklarıma yayılan, içimi parçalayan heyecan fırtınasını durduramıyordum.

Gözleri panlıyordu. Gözkapaklarının titrediğini hissedebiliyor ama göremiyordum. Dudakları yeniden benimkilerle birleşti. Dudaklarımı emiyor, beni baştan çıkarıyordu, sonra da geri çekilip yanağını yüzümde dolaştırdı.

Porselene benzetmiş olduğum teninin bana deyince bir tüy kadar yumuşak olduğunu fark ettim. Ah, her tarafıyla tatlı ve sihirli tüylerle doldurulmuş bir bebek gibiydi. Ete ve kana özgü o yumuşaklıktan çok daha yumuşak, yine de ikisine özgü bir ateşle dolu. Bileklerimi tutarken aynı zamanda okşayan serin parmaklarının içinden hızlı nabzıyla beraber sıcaklık yayıyordu. Dilinin sıcaklığı, karşı koyamayacağım, ıslak ve ateşli bir güçle dudaklarımın arasından içeri girdi.

Bütün bu çılgınlığın ortasında, kendi karşı konulmaz arzumu kullanıp beni çaresiz bıraktığına dair bir fikir oluştu kafamda, bu şehvet çılgınlığı dudaklarımın arasına boşalttığı ateşi iletmekten başka çaresi kalmayan metal tellerden bir vücut haline getirmişti beni.

Dilini geri çekip yeniden dudaklarıyla emmeye başladı. Yüzümü ateş basmıştı. Bedenim ona hem karşı koymak hem de dokunabilmek için savaşıyordu, evet sarılmak ama yine de savaşmak.

Arzumdan kuvvet alıyordu. Bunu saklayamazdım. Ondan nefret ediyordum.

"Neden? Ne için?" dedim, dudaklarımı onunkilerden çekerek. Kafasını kaldırdığında saçları yüzünün iki yanından üstüme dökülerek beni adeta bir koku denizinde boğdu. Bu doğa üstü zevk nefesimi kesmişti.

"Kalk üzerimden ve cehenneme geri dön. Bana gösterdiğin bu merhametin anlamı ne? Bunları bana neden yapıyorsun?"

"Bilmiyorum" diye cevapladı zeki ve titrek sesiyle "Belki sadece ölmeni istemediğim içindir" dedi göğsümün üstüne nefesini vererek. Kelimeler hızlanmış nabzı gibi ardı ardına geliyordu.

"Belki fazlası da var" dedi. "Senin gitmeni istiyorum. Batıya, Floransa'ya git, git ve olan her şeyi unut, hepsi kabus ya da cadı b y s ym ş gibi, hiçbiri olmamış gibi unut; bu şehri terk et, git. Buna mecbursun."

"Kes!  irkin yalanlarını duymak istemiyorum" dedim kendimi tutamadan. " yle yapacağımı mı sanıyorsun? Ailemi öldürdünüz, sen ve seninkiler, her neyseniz artık!"

Başı önüne düştü. Saçlarında yüzüyordum. Serbest kalmak için çabaladım, ama boşuna. İmkansızdı, gücüne karşı koyamazdım.

Bir anda her şey karardı ve tarif edilemez bir yumuşaklık kapladı bedenimi. Boynumda iğne batması gibi ani bir acı hissettim ve sonra aklımı alıp götüren derin bir mutluluk seli.

Buralardan ve bütün acılardan çok uzakta, sanki çiçeklerle dolu, hafif rüzgarlı bir çayırın ortasına düşmüş gibiydim. O da yanımda yatıyordu sessizce; ezilmiş yapraklar ve masum s sen çiçeklerinin üzerine düşmüş, kül rengi dağınık saçlarıyla Ursula. Son derece çekici ve arzulu gözlerle bana gülümsüyordu. Sanki bizimki, aklın ve vücudun ani ve delicesine bir aşkıydı. G ğs me tırmandı ve harikulade gülümseyen dudaklarıyla bana bakarak, hükmeden o olduğu halde, içine girmem için bacaklarını hafifçe araladı.

Bacaklarının arasındaki ıslak, kasılan, sırlarla dolu kutusu ve bana sevgiyle bakarken gözlerinden yansıyan sessiz anlam, sanki bütün elementlerin çılgınca karışması gibiydi.

Aniden bitti. Başım dönüyordu. Dudakları boynumdaydı.

Bütün gücümle onu üstümden atmaya çalıştım.

"Seni yok edeceğim" dedim. "Yemin ederim yapacağım bunu. Seni cehennemin ağzına kadar kovalamak zorunda kalsam da." diye fısıldadım. Elinden kurtulmak için öyle uğraştım ki etlerim onun tenine değdiğinde yanıyordu, ama o, yumuşanıyordu. Aklımı başıma toplamaya çalıştım. Hayır, hayır, tatlı rüyalara dalmak yok.

"Üstümden kalk cadı."

"Şşşş Sus." Dedi üzgünce. "Öyle genç, öyle inatçı ve öyle cesursun ki. Ben de senin gibi gençtim, ah evet, çok da azimli ve korkusuz; örnek biriydim."

"Bu iğrenç şeyleri duymak istemiyorum, pislik." dedim.

"Şşşş." Dedi tekrar, "Bütün evi ayağa kaldıracaksın. Bu neye yarayacak ki?" Sesi ne kadar da hüzünlü, içten ve ikna edici geliyordu. Sadece sesi bile, bir perdenin arkasından beni rahatlıkla kandırabilecek bir sestti.

"Seni sonsuza kadar koruyamam" dedi, "Hatta, çok kısa bile sürebilir. Git Vittorio."

Onun samimi, kocaman ve yumuşak gözlerini daha net görebilmem için biraz geri çekildi. Bir şaheserdi adeta. Küçük kilisemiz yanarken görmüş olduğum zalimin mükemmel bir benzeri. Öyle bir güzellik ki hedefine ulaşmak için ne bir sihre ne de bir iksire ihtiyaç duyardı. Kusursuz ve kesinlikle muhteşemdi.

"Evet" diye itiraf etti, gölgede kalmış gözleriyle yüzümü süzerken, "sende öyle bir güzellik görüyorum ki kalbimi sızlatıyor." dedi. "Haksızlık bu. Bütün acılarımın yanında bir de bununla nasıl başa çıkacağım?"

Mücadele ettim. Cevap verecek değildim. Bu gizemli cehennem ateşini besleyecek değildim.

"Vittorio, buradan gitmelisin" dedi, sesini daha da dikkatli ve uğursuzca alçaltarak. "Birkaç gecen var, belki ondan bile az. Sana bir daha gelirim, onlara yerini göstermiş olurum. Vittorio... Floransa'da kimseye bir şey anlatma. Sana gülerler."

Gitti.

Yatak bir gıcırtyla sallandı. Sırtüstü yatıyordum ve bileklerim onun ellerinin baskısından ağrıyordu.

Üzerimdeki pencere gri ve niteliksiz ışığa, hanın yanındaki duvara açılmıştı. Gökyüzünü, yattığım yerden neredeyse hiç göremiyordum.

Odada yalnızdım. O yoktu.

Aniden kalkmak istedim, ama daha hareket edemeden yeniden ortaya çıktı. Camın üzerinde belinden yukarısı görünür halde bana bakıyordu. Elleriyle elbisesinin işlemeli olan yakasını yırtarak çıplak beyaz göğüslerini açtı - küçük, yuvarlak, birbirlerine yakın göğüsleri ve sadece koyulukları görünen iştah açıcı göğüs uçları vardı. Sağ eliyle sol göğüs ucunun hemen üzerini çizerek kanattı.

"Cadı!"

Onu tutmak ve öldürmek için ayağı kalktım, ama o, kafamı yakalayarak, sol göğsünü ağzıma bastırdı, karşı konulmaz şekilde narin, ama yine de diri. Bir kez daha bütün gerçekler eriyip ateşten yükselen duman gibi uçup gitti ve yeniden sadece bize ait, sadece bizim bitmeyen, tükenmeyen sevimlerimizi paylaştığımız o çayırdaki yapayalnızdık. Bana sunduğu sütü içtim. Sanki aynı anda genç kız ve anne, bakire ve kraliçeydi. Ve bütün bu süre boyunca içinde açılmayı bekleyen tüm çiçekleri ezerek kırdım.

Beni bıraktı. Uçmasın diye elimi bile kaldıramayacak kadar aptal ve zayıf, çaresizce yatağımın üzerine, yüzüm sıırılsıklam ve her tarafım titrer halde düştüm.

Oturamıyordum. Hiçbir şey yapamıyordum. Toskana'nın en güzel çiçekleri, narin, beyaz ve kırmızı çiçeklerimizin olduğu kırlar sahne sahne gözlerimin önüne geliyordu. Topraklarımızın yabancı süsenleri yemyeşil otlar arasında rüzgarda sallanıyordu ve Ursula koşarak benden uzaklaşıyordu.

Buna rağmen bütün şeffaf ve renksiz görüntüler artık bu küçük hücre odayı gizleyemiyor, gıdıklayan ipeksi dokusu ile bana işkence eden, yüzümü örten bir tül gibi havada süzülebiliyordu sadece.

"Büyü!" diye fısıldadım. "Yüce tanrım, beni daha önce koruyucu meleklerin ellerine teslim ettiysen, şimdi de kanatları ile beni örtsünler diye çağır lütfen!" dedim. "Onlara çok ihtiyacım var."

En sonunda oturabildim. Oldukça sarsılmıştım ve etrafımı bulanık gözlerle görebiliyordum. Sırtımdan aşağıya ve kollarımın arkasından ürpertiler iniyordu, bedenim hâlâ şehvet doluydu.

Onu düşünmemeye çalışarak gözlerimi sımsıkı kapattım. Herhangi bir şey, bu iğrenç isteği giderecek, beni tatmin edecek herhangi bir şey için yanıp tutuşuyordum.

Tekrar yattım ve şehvet çılgınlığı geçene kadar hiç hareket etmedim.

O zaman, gerektiğinde olamadığım gibi, kendimi yeniden erkek gibi hissettim.

Gözyaşlarına boğulmaya hazır bir durumda ayağa kalktım. Mumumu alıp dönen taş merdivenlerde hiç ses çıkarmamaya çalışarak hanın salonuna indim ve mumumu hanın girişinde duvara asılı olan başka bir mumdan yaktıktan sonra bu rahatlatan küçük ışığa sarılarak, titreyen alevi elimle koruyarak, tekrar yukarı çıkıp mumu yerine koydum. Hâlâ dua ediyordum Pencereye tırmanarak etrafı görmeye çalıştım.

Önümde et ve kemikten oluşan bir kızın asla yukarı çıkmış olamayacağı düz bir duvar, atlanması imkansız bir yükseklikten başka hiçbir şey yoktu, yukarıda ise birkaç yıldızın sanki dualarıma ya da başıma gelenlere tanık olmak istemiyormuşçasına koyu bulutlarla örtülmüş olduğu, sessiz, hareketsiz gökyüzü vardı. Öleceğim kesin gibi görünüyordu.

Bu zebanilere kurban olacaktım. O haklıydı. Hakkettikleri intikamı nasıl alabilirdim ki? Bu lanet intikamı alabileceğimi nasıl düşündüm! Yine de amacıma sarsılmaz bir şekilde bağlıydım. İntikamıma, kendi parmaklarımla dokunmuş olduğum Ursula'ya, ruhumda ahlaksız bir ikilem uyandırmak cesaretinde bulunan, geceye ait arkadaşlarıyla gelip ailemi katletmiş o cadıya inandığım kadar kesin inanıyordum.

Bir gece önce kilise kapısında şaşkın duran Ursula'nın görüntüsünü gözlerimin önünden silemiyordum.

Tadını dudaklarımdan silemiyordum. Göğüslerini düşünmem vücudumun zayıflaması için yeterliydi. Sanki göğüs uçlarıyla şehvetimi besliyor gibiydi.

Lütfen dinsin artık, diye dua ettim. Kaçamazsın. Floransa'ya gidemezsin, gördüğün katliamın anılarını asla unutamazsın, bu imkansız, akıllara sığmayacak bir şey. Bunu yapamazsın.

O olmasaydı şimdi yaşıyor olamayacağımı düşündüm ve ağladım.

Oydu, her nefesimde lanetlediğim kül renkli saçlı kadın. Arkadaşının beni öldürmesine izin vermeyen oydu. Yoksa onlar için tam bir zafer olacaktı.

Sakinleştim. Evet, madem ölecektim, gerçekten hiç seçeneğim yoktu. Onları önce ben bulacaktım. Bir şekilde, öyle ya da böyle, bunu başaracaktım.

Güneş doğar doğmaz ayaktaydım. Eyer çantalarımı omzuma astım ve sanki, içlerinde bir servet yokmuş gibi umursamazca dolaştım şehirde. Ağaçsız küçük taşlı sokaklarıyla Santa Maddalana yüz yıllar önce yapılmış bir kasabaydı. Hatta bazı binalardaki sıvanmış desensiz taşlar, Romalılar zamanından beri kalmış olabilirdi. Bayağı büyük bir kısmını gördüm.

İnanılmaz derecede huzur dolu ve gelişmiş bir şehirdi.

Demirciler çalışmaya başlamıştı bile, mobilya ustaları ve eyer ustaları da öyle; bir kaç ayakkabıcı ince süslü terlik ve günlük iş ayakkabısı satıyordu. Bir sürü kuyumcu ve değerli metallerle uğraşanların yanı sıra daha kaba metaller kullanarak kılıç, anahtar ve benzeri şeyleri yapanlar ve de kürk ve deri satanlar vardı.

Burada sayamayacağını kadar çok dükkanın önünden geçtim.

Floransa'dan gelmiş pahalı kumaşlar, kuzeyden, güneyden gelen danteller ve doğu ülkelerinden gelen baharatlar alınabilirdi.

Kasaplar, taze etin bolluğunun keyfini çıkarıyorlardı. Bir çok şarap dükkanı vardı, ayrıca birkaç tane kalabalık noter, mektup yazıcıları, bir sürü doktor ya da daha doğrusu eczacının önünden geçtim.

Ana kapılardan içeri atlı arabalar giriyordu. Güneş, üzerinde yürüdüğüm taşlan ve şehrin çatılarını yakacak kadar bile yükselmeden kalabalık o kadar arttı ki trafik sıkışıklıkları bile yaşandı.

Kilise çanlar insanları toplamak için çaldıklarında yanımdan bir sürü temiz giyinmiş çocuk koşarak geçti.

Ardından da keşişlerin öncülüğünde kiliseye giren iki küçük gurup görüldü. Kiliselerin ikisi de hayli eskiydi ve duvarlardaki derin oyuntularda bulunan eski aziz heykelleri hariç hiçbir süslemeleri yoktu, bu bölgede sık sık olan depremleri başarıyla atlatabilmiş ve yamalanmış, ağır taşlardan yapılmış binalardı.

İki tane oldukça değişik kitapçı vardı, ama herkesin bulmak isteyeceği dua kitapları hariç pek bir şeyleri yoktu, zaten bunlar da yüksek fiyatlıydı. İki gemici, doğu ülkelerinden gelen çok güzel mallar satıyordu.

Ayrıca göz kamaştırıcı çeşitlikte eşya ve karışık şekilli Bizans halıları bile bulunduran, değişik ülkelerden gelmiş halıları satan birkaç halıcı bile vardı.

Yüklü miktardaki para el değiştiriyordu. Sur duvarlarında eko yapan at nalları eşliğinde gezginlerin gelmesine rağmen, güzel giysileriyle hava atan insanlarıyla kendi kendine yeten bir yer gibiydi. Bir de sanırım terk edilmiş, çok ihmal edilmiş bir manastır gördüm.

En azından iki hanın daha önünden geçtim, orada burada bulunan ve neredeyse geçilemeyecek kadar dar olan sokaklarda dolaşırken, tepede bir aşağı bir yukarı şehre giden, hepsi de birbirine paralel üç tane ana yolun olduğunu keşfettim.

Şehrin en alt kısımlarında benim de giriş yapmış olduğum ana kapılar vardı ve şimdi meydanda büyük bir pazar kurulmuştu En tepede, bir zamanlar Derebeyinin yaşamış olduğu kalenin harabesi bulunuyordu - eski taşlardan meydana gelen ve caddeden ancak küçük bir kısmı görünen taş kalıntılar - ve bu binanın alt katlarında şehrin yönetici ofisleri bulunuyordu.

Neredeyse tamamıyla yok olmuş ama hâlâ su fişkiran çeşmeler ve küçük meydanlar gördüm. Yaşlı kadınlar kollarında Pazar çantaları ve sıcağa rağmen omuzlarında şallarıyla oraya buraya koşuşturup duruyordu.

Yanımdan geçerken bana bakışlar atan, hepsi de çok genç, güzel kızlar da vardı.

Onlara en ufak bir ilgi bile duymadım.

Ayin bitip, okul başladığında, Dominik kilisesine gittim -gördüğüm üçü arasında en büyük ve en görkemlisi buydu - ve bir rahiple görüşmek istediğimi söyledim. Günah çıkarmam gerekiyordu.

Çok yakışıklı, dinç ve sağlam bir vücut yapısı olan, sağlık fişkiran teni çok temiz görünen siyah beyaz elbisesine uyum sağlamış, kendini tamamen dine adanmış tavırları olan genç bir rahip geldi.

Giysilerime ve kılıcıma baktı, beni gerçekten çok saygıyla ve anlayışla içeri davet etti, herhalde çok önemli biri olduğumu düşünüyordu. Beraberce, günah çıkarmak için küçük bir odaya gittik.

Çok nazik biriydi. Kel başının etrafında çok kısa kesilmiş altın sarısı saçları ve büyük, neredeyse utangaç gözleri vardı.

Rahip oturdu ve ben çıplak taşların üzerinde, hemen dibine diz çöküp korkunç hikayemin tümünü anlatmaya başladım.

Başım önde, oradan buraya atlayarak, merakımı ve heyecanımı uyandırmış olan en korkunç olaylardan, babamın üstü kapalı gizemli sözlerine, saldırıya ve evimizin civarındaki herkesin katledilişine kadar her şeyi anlattım durdum. Kardeşlerimin ölümünü anlatmaya sıra gelince, önümdeki boşlukta, ellerimle erkek kardeşimin kesik başını şekillendirmek dahil, deliler gibi el, kol hareketleri yapmaya başlamıştım, konuşmaktan artık nefesim kesiliyordu.

Ancak en son kelimeyi de bitirdiğim zaman başımı kaldırdım. Genç rahip bana büyük bir üzüntü ve dehşetle bakıyordu.

Bakışlarına ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Bir böcekten iğrenen ya da yaklaşan bir ordu dolusu kanlı katili gören adamın suratında da aynı ifadeyi görebilirdiniz.

Tanrı aşkına, başka ne bekliyordum ki!

"Bakın Peder" dedim "Yapmanız gereken tek şey, o dağa birini yollamak ve kendi gözleriyle görmesini sağlamaktır." Titriyor ve ellerimi açıp ona yalvarıyordum. "Hepsi bu, bakması için birini yollayın. Hiçbir şey çalınmadı peder, hiçbir şey almadılar, benim aldıklarımın haricinde hepsi orada! Gidin bakın! Eminim ki, şahinlerden ve kuzgunlardan başka onlara kimse dokunmamıştır bile."

Hiçbir şey söylemedi, genç yüzü kıpkırmızı, ağzı açık, gözlerinde dalgın, hüzünlü bakışlarla oturuyordu.

Ah, bu kadarı çok fazlaydı, inanılmazdı. Tecrübesiz bir çocuktan rahip yapmışlar. Büyük bir ihtimalle okulundan henüz mezun olmuş, rahibelerin kötü düşüncelerden bahsedişlerini ve karıları onları çekiştirip görevlerini yaptırdıkları için yılda bir gelen erkeklerin bir şeyler mırıldadıklarını duymaya alışmış biri.

Çılgına dönmüştüm.

"Sessizlik yemini ettiğinizi biliyorum," dedim sabırlı olmaya ve üstünlük taslamamaya çalışarak, çünkü dikkat etmezsem böyle davranabiliyordum. Aptal olduklarında beni çıldırtırlardı. "Ama, size izin vereceğim, sessizlik yemininizi bozup dağa kendi gözüyle olanları görebilmesi için bir elçi yollayın."

"Ama evladım anlamıyor musun?" dedi, hiç beklemediğim kadar yumuşak ve rahat bir şekilde. "Bu cinayetleri gerçekleştirenleri Medici'nin kendisi de yollamış olabilir."

"Yo, hayır, hayır Peder." diye devam ettim başımı sallayarak. "Kadının elinin yere düştüğünü gördüm.

Size söylüyorum, o yaratığın elini kestim. Onu tekrar yerine yerleştirdi. Hepsi iblisti onların. Beni dinleyin.

Bunlar büyücü, bu yaratıklar cehennemden geliyorlar ve kendi başıma savaşamayacağım kadar fazla sayıdalar. Yardıma ihtiyacım var. Kaybedecek zamanımız yok. Mantıklı bir takım açıklamalar uydurmaya da zamanımız yok. Dominikenlere ihtiyacım var!"

Başını salladı. Tereddüt bile etmedi. "Aklını yitiriyorsun evladım" dedi. "Korkunç bir şey geçmiş

başından, ona hiç şüphe yok ve sen söylediklerine inanıyorsun. Ama bütün bunlar olmadı. Bazı şeyleri hayal ediyorsun. Bak, büyü yaptıklarını iddia eden yaşlı kadınlar vardır..."

"Onların hepsini biliyorum" dedim. "Sıradan bir simyacı ya da cadıyı gördüğümde tanırım. Bu, kocakarı büyüğü değildi, peder. Size söylüyorum, bu şeytanlar köylerdeki ve kaledeki herkesi katletti. Anlamıyor musunuz?"

Tekrar o korkunç ayrıntılara girdim. Odamdaki pencereden nasıl girmiş olduğunu anlatmaya başladım.

Ama tam hikayenin ortasındaiken Ursula hakkında konuşmakla her şeyi daha da berbat ettiğimi fark ettim.

Bu adam şehvetli bir rüya gördüğümü düşünüyordu, lanet bir rüya. Hepsi boşunaydı, bütün çabam tamamıyla boşunaydı.

Kalbim ağrıyordu. Kan ter içinde kalmıştım. Bu zaman kaybından başka bir şey d.eğildi.

"O zaman günahlarımı bağışlayın" dedim.

"Senden bir şey isteyeceğim" dedi. Elime dokundu. Tır tır titriyordu. Herhalde aklımı kaybettiğimi düşündüğü için, daha da beter sersemlemiş, şaşkın ve endişeli görünüyordu, "Nedir peki?" dedim soğukça. Gitmek istiyordum. Bir manastır bulmalıydım! Ya da lanet bir simyacı. Bu şehirde simyacılar olmalıydı. Birini bulabilirdim, kadim kitapları okumuş birini, Hermes Trismegistus ya da Lactantius ya da Aziz Augustine'in kitaplarını. Şeytanlar hakkında bilgi sahibi olan biri.

"Aziz Thomas Aquinas'ı okudunuz mu?" diye sordum, aklıma gelen en bilinen şeytan bilimcisini seçerek.

"Peder, o şeytanlarla ilgili her şeyi anlatıyor. Bakın geçen yıl bu zamanlarda beni bunlara inanır mıydım sanıyorsunuz? Ben bütün büyülerin sokak serserisi sahtekarlara ait olduğunu düşünürdüm. Ama bunlar şeytandı." Vazgeçemiyordum, üstüne gitmeye devam ettim.

"Peder, ilk kitap Summa Theologica 'da, Aziz Thomas düşmüş meleklerden bahseder; bazılarına, dünyanın doğal düzeni bozulmasın diye burada, dünyada kalmaları için izin verildiğini söyler. Onlar burada kalmalarına, yararlı olmalarına ve insanları ayartmalarına izin verilmiştir. Ve onlar peder, cehennemin ateşini beraberlerinde taşıyorlar!

Hepsi Aziz Thomas'ta yazıyor. Buradalar. Onlar... Onların bizim anlayamayacağımız bedenleri var. Summa'da böyle anlatılıyor. Meleklerin bizim aklımızın alamayacağı cisimlerde var olduğunu anlatıyor! İşte bu kadın da böyle." Asıl tartıştığımız konuyu hatırlamaya çalışıyordum, Latince konuşmak için uğraşıyordum: "İşte o kadın, bu varlık, bunun için uğraşıyordu! Bu bir şekil, sınırlı bir şekil, benim kavrayamayacağım bir şey, ama o kadın oradaydı ve bunu hareketlerinden biliyorum."

Onu dinlemem için elini kaldırdı.

"Evladım, lütfen" dedi, "Bana itiraf ettiklerini papaza anlatmama izin ver. Biliyorsun, ben bunu yaparsam o da benimle aynı sessizlik yeminin altına girmek zorunda kalacaktır. Ama onu içeri çağırıp bana anlattıklarını anlatmama ve seninle konuşmasını rica etmeme izin ver. Anlıyorsun değil mi, bunların hiçbirini senin iznin olmadan yapamam."

"Evet bunları biliyorum" dedim. "Ama bunun ne yararı olacak ki? Papazla kendim görüşeyim, bana izin verin."

Şimdi fazlasıyla kibirliydim işte, fazlasıyla küstah. Bitkin düşmüştüm. Eski Sinyor numarasını yapıyor, bir köy rahibine bir köleymiş gibi davranıyordum. Oysa bir rahip Tamının adamıydı.

Kendimi toplamam gerekiyordu. Belki de papaz daha fazla okumuş, daha fazla anlayan biriydi. Ah, ama olanları kendi gözleriyle görmeden nasıl anlardı ki?

Birden gözümün önüne babamın endişeli yüzünün capcanlı anısı belirdi. Verdiği acı tarif edilemezdi.

"Özür dilerim peder," dedim rahibe. Bu anıya, bu umutsuzluğa ve ıstıraba sarılarak geri çekildim. Niye yaşıyorduk ki sanki, hiç bir anlamı yoktu. Ardından güzel işkencecimin sözlerini hatırladım, geçen gecedeki acı dolu sesi, kendisinin de bir zamanlar genç ve özel biri olduğuna dair sözleri. Ne demek istemişti acaba, kendisiyle ilgili öyle büyük bir üzüntüyle konuşmasının anlamı neydi?

Aquinas'ta okuduklarımı yavaş yavaş hatırlıyordum. Şeytanların, günah işlemelerine neden olmuş gururları yüzünden bize olan nefretlerine tamamıyla sadık olmaları gerekmiyor muydu?

Bu, bana gelen şehvetli, hoş yaratığa hiç uymuyordu. Ama bu çılgınlıktı. Ona sempati duyuyordum, tam olmasını istediği gibi. Zaten gün ışığındaki saatlerim sınırlıydı, onu yok etme planlarıma devam edip uygulamaya koymam gerekiyordu.

"Lütfen, tamam peder, nasıl istiyorsanız," dedim. "Ama önce beni kutsayın."

Bu, onu endişeli düşüncelerinden uzaklaştırdı. Bana, onu çok şaşırtıyormuşum gibi bakıyordu.

Hemen kutsadı ve günahlarımı bağışladı.

"Papazla ilgili ne istiyorsanız yapabilirsiniz," dedim. "Evet, lütfen papaza beni görmesinin mümkün olup olmadığını sorun. Ve alın, kilise için." Ona bir sürü duka verdim.

Paraya bakakaldı ama dokunmadı. Bu altınlara sıcak kor parçalarıymış gibi bakıyordu.

"Peder, alın bunları. Küçük bir hazine bu. Alın."

"Hayır sen burada bekle ya da daha iyisi, bahçeye çık."

Bahçe harikaydı. Sağda şehrin kaleye kadar olan kısmını ve surların ardındaki dağları bile görebildiğin küçük eski bir teras. Aziz Dominic'in antik bir heykeli, bir fiskiye ve bir de bank vardı. Taşın üzerine, bir mucize hakkında birkaç eski kelime kazınmıştı.

Banka yerleştim. Başımı kaldırıp güzel, mavi gökyüzüne ve tatlı beyaz bulutlara bakarak sakinleşmeye çalıştım. Delirmiş olabilir miydim? Hayır, bu saçmalıktı.

Evinin kemerli kapısından koşarak gelen Papaz beni şaşkına çevirdi. Neredeyse hiç saçı kalmamış, küçük patlak burnu ve kocaman gaddar gözleri olan bir adamdı. Genç rahip ona yetişmek için koşuşturuyordu.

"Çık buradan" dedi papaz bana fısıltıyla. "Şehrimizden git. Bir daha gelme ve buradaki hiç kimseye hikayelerini anlatma, duydun mu beni?"

"Ne?" diye sordum. "Bu nasıl bir davranış böyle?"

Ateş püskürüyordu. "Seni uyarıyorum."

"Beni ne için uyanyorsun?" diye sordum. Banktan kalkma zahmetinde bile bulunmadım. Üzerime yürüdü.

"Sessizlik yemini altındasınız, gitmezsem ne yapacaksınız?" diye sordum.

"Benim hiçbir şey yapmama gerek yok, bunu böyle bil!" dedi. "Kaybol! Belanı da yanında götür" dedi.

Durdu, ne diyeceğini bilemediği belliydi, belki de utanmıştı, sanki söylediği bir şeyden pişmanlık

duyuyordu.

Dişlerini gıcırdatıp uzaklara baktı, sonra yine bana dönerek:

"Kendi iyiliğin için git" dedi fısıldayarak. Öteki rahibe baktı. "Sen git," dedi, "Onunla ben konuşayım."

Genç rahip dehşet içindeydi, hemen gitti.

Başımı kaldırıp papaza baktım.

Dudağı alt dişlerini gösterecek şekilde geri çekilmiş bir halde, alçak ve gaddar bir sesle bana "Git!" dedi.

"Şehrimizden, Santa Maddalana'dan çık git!"

Ona soğukça ve küçümseyerek baktım. "Onları biliyorsun değil mi?" dedim alçak sesle.

"Delirmişsin sen, deli!" diye bağırdı. "Buradaki insanlara şeytanlardan bahsedersen büyücüsün diye kazıkta yakarlar seni. Bunun olamayacağını mı sanıyorsun?"

Gözleri tamamıyla nefret doluydu.

"Ah, zavallı lanetli rahip" dedim, "Şeytanla işbirliği yapıyorsun."

"Defol!" diye kükredi.

Ayağa kalkarak şişmiş gözlerine ve kasılmış, titreyen dudaklarına baktım.

"Sessizlik yeminini bozmayı aklından bile geçirme peder," dedim. "Yaparsan, seni öldürürüm."

Bana bakarak dona kaldı.

Soğukça gülümsedim ve gitmek için ana binaya, kiliseye yöneldim.

Arkamdan koştu, kaynayan bir kazan gibiydi. "Her şeyi yanlış anlıyorsun, delirmişsin sen, hayaller görüyorsun. Seni idamdan ve kötülükten korumaya çalışıyorum."

Kilise kapısının önünde ona doğru döndüm ve öfkeli bakışlarımı görünce sustu.

"Sen çok merhametsizsin. Söylediğimi sakın unutma, yeminini bozarsan seni öldürürüm."

Şimdi genç rahip gibi o da korkuyordu.

Onu umursamayarak, hatta tamamen unutarak, aklımda bir sürü düşünce varmış gibi uzun bir süre sunağa baktım, yapacağım tek şey dayanmaya çalışmakken sanki planlar yapıyor, çözümler üretiyordum.

Tam bir çaresizlik içindeydim.

Bir süre etrafta dolandım. Yine aynı şey. Herkesin mutlulukla çalıştığı, iyi süpürülmüş taşlı sokakları, her pencerenin altında tatlı çiçek saksıları ve günlük işleriyle uğraşan iyi giyimli insanlarıyla gördüğüm en hoş şehirdi.

Hayatım boyunca gördüğüm en temiz ve en mutlu yerd. İnsanların hepsi de mallarını satmak hevesindeydi, ama çok fazla da uğraşmıyorlardı. Başka bir açıdan bakılınca korkunç sıkıcı bir şehirdi. Benim yaşımda hiç insan yoktu, bir tane bile görememiştim. Aslında çok fazla çocuk da yoktu.

Ne yapmalıydım? Nereye gitmeliydim? Burada ne arıyordum?

Sorularımın cevaplarını hiç bilmiyordum, ama bu şehrin öyle ya da böyle, şeytanları barındırdığına dair bulabileceğim en ufak kanıt için kesinlikle tetikteydim. Aslında Ursula'nın beni değil de benim

onu bulmuş olmam ihtimali kafamın içinde dönüp duruyordu.

Onu düşünmek bile bende hemen arzu dolu, davetkâr bir isteri krizi doğurmaya yetiyordu. Göğüslerini görmüş, tatlarını hissetmiş, bulanık görüntüler halinde de olsa o çiçekli çayırımızda dolaşmıştım. Hayır!

Düşün! Plan yap! Bu şehre gelince, papaz ne biliyorsa bilsin, bu insanlar şeytanları barındıramayacak kadar normal ve sakın görünüyorlardı.

HUZURUN VE İNTİKAMIN BEDELİ

Güneş iyice tepeye çıktığında öğle yemeğimi yemek için hanın yemek salonuna girdim. Harika çiçekler açmış mor bir salkımın altına oturdum. Bu yer, şehirdeki Dominiken kilisesiyle aynı taraftaydı ve buranın da dağların ötesine kadar uzanan mükemmel bir manzarası vardı.

Gözlerimi kapattım ve dirseklerimi masaya koyarak, ellerimi birleştirdim ve dua etmeye başladım.

"Tanrım ne yapmam gerektiğini söyle. Yapılması gerekeni bana göster." Bir süre sessizce oturdum, bekliyor ve düşünüyordum.

Seçeneklerim nelerdi?

Bu hikâyeyi Floransa'da anlatmak mı? Kim inanırdı ki? Cosimo'ya gidip doğrudan ona anlatsam mı?

Medici'ye hayranlığım ve güvenim vardı, ama bir şeyin farkına varmalıyım. Artık ailemden geriye bir tek ben kalmıştım. Medici bankasındaki servetimizi bir tek ben isteyebilirdim. Cosimo'nun benim inzamı ya da yüzümü tanımazlıktan geleceğini sanmıyordum. Bana benim olanı verecekti, akrabalarım olsa da olmasa da.

Ama ya şeytanlar hakkındaki hikâyem?

Hayatım Floransa'da bir yerlerde, kilitli kapılar ardında bitebilirdi.

Ve kazığa bağlanmak, bir cadı olarak yakılmaya gelince, pek ala da mümkün bir şeydi. Küçük bir olasılık bile olsa yine de mümkündü. Böyle bir şehirde ani ve beklenmedik bir şekilde gerçekleşebilirdi. Yerli rahip saldırıp suçlamalarda bulunur, insanlar ne olup bittiğini anlamak için koşuşturur, sonra bağırış, çağırış... Bu arada sırada da olsa insanların başına gelen bir şeydi.

Yemeğim önüme kondu. Bol miktarda taze meyve, iyi pişmiş koyun eti ve sostan oluşan güzel bir yemektir. Tam başlamak için ekmeğimi tam batırırken, karşıma, masaya oturmak ve bana şarap ısmarlamak istediklerini söyleyen iki adam geldi masama.

Bir tanesinin Fransiskan olduğunu fark ettim; çok iyi bakışlı bir rahipti. Dominikenlerden de daha fakir görünüyordu, ki genelde bu böyle olurdu. Diğeri, küçük kıpır kıpır gözleri, yapışkanla ileri doğru yapıştırılmış gibi görünen uzun, sert, beyaz kaşları olan daha yaşlı biriydi. Çocukları eğlendirmek için gelmiş, neşeli bir palyaçoymuş gibi görünüyordu.

"Seni Dominiken kilisesine girerken gördük" dedi Fransiskan, sessizce ve kibarca gülümseyerek.

"Çıkarken çok mutlu görünmüyordun." Göz kırptı. "Bize niye güvenmiyorsun?" dedi ve güldü. İki mezhebin arasındaki rekabetle ilgili bir şaka olduğunu biliyordum. "İyi görünümlü bir adamsın, Floransa'dan mı geliyorsun?" diye sordu.

"Evet peder, seyahattem." dedim. "Ama tam olarak nereye gideceğimi bilemiyorum. Bir süreliğine buradayım sanırım." Ağzım dolu konuşuyordum, ama duramayacak kadar açtım. "Oturun lütfen." Ben ayağa kalkıp buyur etmeden onlar oturdular.

"Daha güzel bir yer bulamazdın" dedi küçük, yaşlı adam. "Onun için Tanrının oğlunu kilisemizde

hizmet edebilmesi için buraya geri yolladığı için çok mutluyum, böylece hayatını ailesinin yanında geçirebilecek."

"Ah, baba ve oğulsunuz demek" dedim.

"Evet, hiç bu kadar yaşayacağıma inanmazdım" dedi baba olan, "Şehre böyle bir refahın geleceğini görecekmışim meğer! Mucizevî bir şey bu."

"Evet öyle, Tanrının bize sunduğu bir nimet bu,"dedi rahip masum ve içten bir şekilde. "Gerçek bir mucize"

"Öyle mi? Anlatın lütfen, nasıl?" diye sordum. Meyve tabağını onlara doğru ittim ama yemek yemiş olduklarını söylediler.

"Yani benim zamanımda,"dedi baba olan, "çok daha fazla ıstırap çekiyorduk, en azından bana öyle geliyordu. Şimdi ise tam bir saadet içinde yaşıyoruz. Kötü hiçbir şey olmuyor."

"Doğru" dedi rahip, "Eski, günlerde surlarımızın dışında yaşayan cüzamlıları hatırlıyorum da, artık hiçbiri yok. Gerçekten kötü niyetli olan gençler de her zaman vardı, sorun çıkartan genç adamlar, bilirsin, en berbat cinsten. Her şehirde onlardan vardır. Ama şimdi koca Santa Maddalana'da ya da etrafındaki köylerde bir tane bile kötü adam bulamazsın. Sanki insanlar tüm kalpleriyle Tanrıya dönmüş gibi!"

"Evet,"dedi yaşlı, komik görünümlü adam kafasını sallayarak. "Tanrı bize merhamet gösteriyor. Hem de birçok yönden. "

Ursula'yla olduğum zamanlardaki gibi sırtımda ürpertiler hissettim, ama bu sefer zevkten değildi.

"Tam olarak ne demek istediniz?" diye sordum.

"Eee, etrafına bir bak," dedi yaşlı adam. "Sokaklarımızda sakat birine rastladın mı hiç? Deli ya da akıl hastası kimseyi görebiliyor musun? Ben çocukken, hatta sen bir çocukken oğlum,"dedi rahibe dönerek, "ucube veya geri zekâlı doğan ve kendi başının çaresine bakamayan bazı talihsiz ruhlar her zaman vardı."

Hatırlıyorum da bir zamanlar kapılarda sürekli dilenciler olurdu. Artık senelerdir dilencimiz yok. Kalmadı."

"Çok garip" dedim.

"Evet doğru" dedi rahip düşünceli bir şekilde, "burada herkesin sağlığı yerinde. Rahibelerin buradan gitmesinin sebebi de buydu. Kapatılmış olan hastaneyi gördün mü? Ya şehir dışında çoktan terk edilmiş olan manastırı? Sanırım artık orada koyunlar var. Çiftçiler oradaki eski odaları kullanıyor."

"Hiç kimse hastalanmıyor mu?" diye sordum.

"Tabi hastalanıyorlar" dedi rahip, şarabından yavaşça içerek, bu konuda bilgili biriymiş gibi, "ama acı çekmiyorlar, artık eski günlerdeki gibi değil. İnsanlar gidiciyse, her şey çok hızlı bir şekilde olup bitiyor."

"Evet doğru, Tanrıya şükürler olsun" dedi yaşlı adam.

"Kadınlar ise" dedi rahip, "doğum konusunda burada şanslılar. Fazla çocuğun yükü altında ezilmiyorlar."

Evet, Tanrımızın kendine ilk haftalarda çağırdığı çok çocuğumuz var - bunun bir anne için ne kadar korkunç olduğunu bilirsin ama bir yandan düşünürsen ailelerimizin fazlaca genişlemesini önlediği

için ise iyi bir şey" babasına baktı. "Zavallı annem," dedi "Tam tamına yirmi tane çocuğu oldu. Neyse artık böyle şeyler olmuyor değil mi?"

Küçük adam göğsünü gererek gururla gülümsedi. "Evet yirmi çocuk, hepsini de kendi başıma büyüttüm; evet çoğu kendi yollarını seçti ve başlarına ne geldiğini... neyse, boş ver. Evet, burada artık aileler eskisi kadar geniş değiller."

Rahip biraz endişelenmiş görünüyordu, "Belki bir gün Tanrı, kardeşlerimin başına ne geldiğini öğrenmemi sağlar"

"Aman, unut onları" dedi yaşlı adam.

Her şey doğalmış gibi görünmeye çalışarak, "Sorması ayıptır, hastamıydı hepsi?" dedim ikisine de bakarak.

"Kötü" dedi rahip kafasını sallayarak. "Ama mucizemiz bu işte, kötü şeyler bizden uzak duruyor."

"Öyle mi?" dedim.

Yaşlı, küçük adam pembe kelinesi kaşındı. Beyaz saçları seyrek ve uzundu ve tıpkı kaşları gibi dikleşmişti.

"Şu zavallı sakat çocuklara ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum, hatırlarsın, hani şu sakat bacaklarla doğanlar, kardeşiler..."

"Ah, Tomasso ve Felix" diye atladı rahip.

"Evet"

"Tedavi görmek için Bologna'ya götürüldüler. Bettina'nın çocuğu gibi, hatırlıyor musun, hani şu doğuştan elleri olmayan çocuk."

"Elbette, bir sürü doktorumuz var."

"Gerçekten mi? Burada hasta bulabiliyorlar mı ki," ne yaptıklarını merak ediyorum. "Peki ya şehir meclisi, gonfalonier?" diye sordum. Gonfalonier, Floransa'da yöneticiye verilen addı, işleri yürüten adam, en azından ismen.

"Bizde bir borsellino var" dedi rahip, "ve arada bir altı yedi yeni isim seçiyoruz, ama buralarda pek bir şey olmuyor. Kavgı, tartışma olmuyor. Tüccarlar vergileri hallediyor. Her şey tıkırında anlaşıyor-" çağın."

Küçük, komik adam kıkır kıkır gülmeye başladı. "Ama bizde vergi yok zaten"! diye açıkladı.

Oğlu, rahip olan, yaşlı adama sanki bu söylenmemesi gereken bir şeymiş gibi baktı ve sonra, yüzü endişeli bir ifadeyle, "Hmm, hayır baba" dedi, "Öyle denemez. Vergiler çok az diye öyle düşünüyorsun sen," kafası karışık görünüyordu.

"Evet, o zaman hepiniz gerçekten çok şanslısınız" dedim aynı fikirdeymiş gibi. Bu mantığa sığmayan olayı aydınlatmamaya çalışıyordum.

Rahip önce babasına, sonra da bana dönerek, "Hani bir adam vardı, şu korkunç Oviso, onu hatırlıyor musun?" dedi. "Bak, o hasta ruhlu bir insandı işte. Neredeyse oğlunu öldürüyordu. Aklını kaçırmıştı, bir boğa gibi böğürürdü. Şehrimizden geçmekte olan gezgin bir doktor onu Padua'da iyileştirebileceklerini söylemişti."

"Geri gelmediğine seviniyorum" dedi yaşlı adam, "Şehri hep alt üst ederdi."

İkisini de izliyordum. Ciddi miydiler? Gizlemeye çalıştıkları bir şey mi vardı? İkisinde de bir kurnazlık sezmiyordum, ama pederin cam sıkılmış görünüyordu.

"Tanrı, işlerini en garip şekillerde yapar" dedi.

"Kadiri mutlak kızdırılmaya gelmez!"dedi babası bardağındaki son yudumu da midesine indirerek. Hemen her ikisinin de bardağına şarap doldurdum.

"Şu küçük dilsiz çocuk," dedi bir ses.

Dönüp arkama baktım. Elleri belinde, kocaman göbeği ve elinde tepsisiyle hanın sahibiydi. "Rahibeler giderken onu da götürdüler değil mi?"

"Sanırım onun için geri geldiler," dedi rahip. Şimdi tamamen düşüncelere dalmış, endişeli görünüyordu.

Hancı boş tabağını aldı.

"En korkuncu vebaydı." diye fısıldadı kulağıma. "Ama inan bana, artık kalmadı, yoksa tek bir kelime etmezdim. Bir şehri daha hızlı boşaltacak bir kelime daha yoktur."

"Doğru, bütün o aileler gitti, şip şak," dedi yaşlı adam, "Doktorlarımız ve misafir keşişler sağ olsun.

Hepsini Floransa'daki hastaneye götürdüler."

"Veba hastalarını mı? Floransa'ya mı götürülmüşler?" diye sordum, hiç inanmadığımı biliydim. "Hangi kapıdan kabul edildiklerini çok merak ediyorum."

Fransisken rahip, bir şey onu şiddetle sarsmış ve rahatsız etmiş gibi bir an için gözünü kırpmadan bana baktı.

Hancı, rahibin omzunu sıktı. "Bunlar güzel zamanlardı be !" dedi, "Manastırdaki ayinlerimizi özledim... onlar da bitti tabi... ama asla şimdiki kadar iyi olmamıştık."

Gözlerimi gayet umursamaz bir tavırla hancıdan rahibe kaydırdım ve onun doğrudan bana baktığını gördüm. Dudağının kenarında bir titreme vardı galiba. Sakalları hafiften uzamış geniş bir çenesi vardı ve birden, çok kırışık olan yüzünde üzgün bir ifade belirdi.

Çok yaşlı olan adam, kısa bir süre önce vebanın bulaşmış olduğu ve sonradan Lucca'ya götürülmüş bir aileden bahsediyordu.

"Kim yapmıştı bu iyiliği oğlum, ben..."

"Aman ne fark eder ki?"dedi han sahibi. Sonra bana döndü ve "Sinyor" dedi, "Daha şarap ister misiniz?"

"Misafirlerime getirin" dedim, "Gitmem lazım. Sabırsızlanıyorum. Gidip hangi kitaplar satılık, ona bakmalıyım."

"Burası yaşamak için güzel bir yer" dedi rahip birden, sesi yumuşaktı ama bana çatık kaşlarla bakmaya devam ediyordu. "Gerçekten güzel bir yer ve eğitilmiş birine ihtiyacımız olabilirdi, fakat..."

"Evet ama ben daha gencim" dedim. Banktan kalkmak için hazırlandım. "Burada benim yaşımda hiç genç var mı?"

"Pek sayılmaz. Gidiyorlar çünkü "dedi komik olanı. "Birkaç tane var, ama onlar babalarının işleriyle meşguller. Hayır, buralarda haylazlar barınamaz. Hayır genç adam gelemeyiz!"

Rahip babasının sesini duymuyormuş gibi beni inceliyordu.

"Evet, sen okumuş bir gençsin" dedi rahip, ama endişesi açıkça görülüyordu. "Bunu görebiliyor ve sesinden anlayabiliyorum. Çok düşünceli ve zeki bir halin var..."sözünü yarıda kesti. "Neyse, sanırım

çok yakında yoluna devam edeceksin, değil mi?"

"Sence gitmeli miyim?" diye sordum. "Yoksa kalmalı mıyım? Hangisi?"Kabaca değil, yumuşakça söylemişim bunları.

Bana yarım yamalak güldü. "Bilmiyorum" dedi, ardından korkunç üzüntülü görünerek uzaklara baktı.

"Tanrı seninle olsun" diye fısıldadı.

Ona doğru eğildim. Han sahibi bu samimi hareketimi görerek arkasını döndü ve başka bir şeylerle ilgilenmeye başladı. Yaşlı adam zaten şarap kupasıyla konuşuyordu.

"Ne var peder?" diye fısıltıyla sordum. "Şehir çok fazla iyi durumda, sorun bu mu?"

"Sen yoluna devam et oğlum" dedi, neredeyse hemen gitmemi istiyormuş gibi görünerek.

"Keşke ben de gidebilseydim. Ama sadakat yemini ettim ve burası evim, onun için buraya bağlıyım.

Görüyorsun, babam da yanımda, diğer herkes ise koca dünyanın bir yerlerindeler."Birden sertleşti. "Ya da öyle görünüyor" dedi. Sonra gözlerimin içine bakarak, "Senin yerinde olsaydım, burada kalmazdım" dedi.

Başımı salladım.

"Tuhaf görünüyorsun oğlum" dedi bana aynı şekilde fısıldayarak. Kafalarımız birbirine çok yakındı, "Fazla göze çarpıyorsun. Güzelsin ve kadifeye bürünmüşsün; yaşına gelince... artık bir çocuk sayılmazsın."

"Evet anlıyorum, şehirde çok fazla genç adam yok, en azından soru soran türden kimse kalmamış.

Sadece yaşlılar, hayatlarından memnun olanlar ve oyunu kabul edip gerçeği görmek istemeyenler var."

Bu fazla ateşli, ağır sözleri cevaplamadı. Ben de söylediğime üzülmüştüm zaten. O küçük boşlukta birikmiş kızgınlığım ve üzüntüm açığa çıkmıştı. İğrenç! Kendime çok kızdım.

Dudağını ısırdı. Benim için ya da kendisi için, belki ikimiz için de endişelenmişti.

"Buraya neden geldin?" diye sordu samimiyetle, hatta neredeyse korumak ister gibi. "Hangi yoldan geldin? Buraya gece geldiğini söylediler. Sakın gece terk etme."O kadar sessiz konuşuyordu ki onu neredeyse duyamıyordum.

"Benim için endişelenmenize gerek yok" dedim. "Benim için dua edin. Sizden tek istediğim bu."

Onda tıpkı genç rahipte gördüğüm dehşeti görebiliyordum, ama yaşına, tüm kırıksıklıklarına ve dudaklarındaki şaraba rağmen çok daha masum görünüyordu. Anlayamadığı bu durumdan dolayı yorgun görünüyordu.

Banktan kalktım ve tam gitmek üzereydim ki elimi tuttu. Kulağımı dudaklarına eğdim.

"Oğlum" dedi, "Bir şey var... bir şey..."

"Biliyorum peder" dedim, elini sıktım.

"Hayır bilmiyorsun, dinle. Buradan ayrılırken, yoluna bile ters gelse güneydeki anayolu seç. Kuzeye gitme; sakın kuzeye giden dar yolu seçme."

"Neden? Bilmek isterim."

Kuşkulu, sessiz ve sarsılmış bir halde, elimi bıraktı.

"Neden?" dedim kulağına.

Artık yüzüme bakmıyordu. "Soyguncular. Yol kesen haydutlar, geçmen için harç alırlar senden. Güneye git." Ani bir şekilde kafasını çevirdi ve zaten gitmişim gibi yumuşak bir sesle babasıyla konuşmaya başladı.

Oradan ayrıldım.

Boş sokağa ayak basarken hâlâ şaşkınlığımdan kurtulamamıştım. Yol kesip geçiş parası isteyen haydutlar mı?

Şehirdeki birçok dükkân kapalıydı, büyük ihtimalle ağır bir yemekten sonra kapatma gelenekleri vardı, sadece birkaçı hâlâ açıktı.

İçtiğim şaraptan dolayı biraz ateşim çıkmıştı ve kılıcım belimde bir ton çekiyordu sanki. Bu insanların bana anlattıkları beni iyice sersemletmişti.

Demek öyle diye düşündüm, bu şehir öyle bir yer ki genç insanlar yok, sakatlar yok, deliler yok, hastalar yok; istenmeyen çocuklar da yok! Ve kuzeye giden yolda tehlikeli yankesiciler var.

Sürekli hızlanarak tepeden aşağıya yürüdüm ve ardına kadar açık kapılardan çıkıp açık kırlara vardım.

Ateş basmış yüzüme vuran harika rüzgârı hissettim.

Çevremde bakımlı tarlalar, üzüm bağları, yollar ve çiftlik evleri vardı. Gece geldiğim sırada görememiş olduğum verimli açık alanlar. Kuzeye giden yoluya, şehrin tepelerindeki sağlam surlarının büyüklüğü yüzünden hiç göremiyordum.

Aşağıda, tepenin yamacında hastanenin kalıntılarını ve batıda, dağın oldukça aşağılarında da manastırın yıkıntılarını görebiliyordum.

Bir saat içinde iki çiftliğe uğradım ve bir bardak soğuk su içip çiftçilerin ikisiyle de sohbet ettim.

Hep aynı konuşmalardı. Sakatların ve idam korkusunun olmadığı bir cennet, yeryüzündeki en huzur dolu yerdi. Her yerde sadece düzgün çocuklar vardı.

Yankesiciler buradaki ormanları terk edeli yıllar oluyormuş. Tabi ki hiçbir zaman yoldan geçenlerin kim olduğunu bilemezmişsin, şehir güçlüymüş ve huzuru sağlıyormuş.

"Öyle mi, kuzey yolunda bile mi?" diye sordum.

Çiftçilerin ikisi de kuzey yoluyla ilgili hiçbir şey bilmiyorlardı.

Sağlıksız, sakat ve felç olanlara ne olduğunu sorduğumda cevap aynıydı. Şu ya da bu doktor, ya da rahipler, rahibeler veya bir takım keşişler onları bir üniversiteye ya da şehre götürmüştü. Çiftçiler gerçekten hatırlayamıyorlardı.

Gün batımından önce şehre geri döndüm. Etrafta dolanıp durdum, her dükkâna girip çıktım, neredeyse sistemli bir şekilde, gereksiz - yere kimsenin dikkatini çekmemeye çalışarak her tarafı inceledim.

Tabi ki şehirdeki bir sokağı bile tamamen inceleyemezdim, ama öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye kararlıyım.

Kitapçılarda satılık olan eski, Ar s Grammatica ve Ars Minör 'ı ve eski güzel İncilleri karıştırdım.

"Buradan kuzeye nasıl giderim?" diye sordum dirseğine yaslanmış, uykulu gözlerle bana bakan satıcıya.

"Kuzey mi, hiç kimse kuzeye gitmez ki," dedi ve yüzüme doğru esnedi. Tamir izi taşımayan güzel giysiler ve iyi işlenmiş deriden güzel ayakkabılar giyiyordu. "Bakın bayım, elindekinden çok daha güzel kitaplarım var" dedi.

İlgilenmiş görünüp sonra da kibarca, aşağı yukarı hepsinin bende olduğunu ve onlara ihtiyacım olmadığını anlattım, teşekkür ederek ayrıldım.

Adamların zar oyunları oynamakla meşgul oldukları bir meyhaneye girdim. Yapacak daha iyi bir şeyleri yokmuş gibi neşe içinde oynadıkları oyunla ilgili bağırıp çağırıyorlardı. Ardından ekmeğin bana bile harikulade lezzetli koktuğu fırıncılar bölgesinden geçtim.

Bu insanlar arasında yürüyüp mutlu konuşmalarını, güven ve şansla ilgili hikâyelerini dinlerken kendimi hayatım boyunca hissetmediğim kadar yalnız hissediyordum.

Geceyi düşünmek bile kanımı donduruyordu. Peki bu kuzey yolunun esrarı da neydi? Hiç kimse, rahipten başka hiç kimse, pusulanın o yönünden bahsedilince şaşırmıyordu.

Karanlık bastırmadan bir saat kadar önce, paramın olduğu belli olmasına rağmen Venedik ve Floransa'dan gelen ipek dantelleri satan dükkân sahibinin, benim varlığımı diğerleri kadar sabırla karşılamadığı bir yere girdim.

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" diye sordu bana. Yorgun ve yıpranmış görünen bir kadındı.

"Hasta bir çocuğa bakmanın kolay olduğunu mu sanıyorsun? İçeriye bak."

Aklını kaçırmış olmalı diye düşündüm. Ama birden soğuk ve apaçık gerçeği anladım. Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Kafamı, perdelerle örtülmüş kapıdan içeri uzattım ve orada ateşler içinde, pis bir yatakta yatan çocuğu gördüm.

"Kolay mı sanıyorsun? Yıllardır uyukluyor, birazcık bile iyiye gitmiyor." dedi kadın.

"Çok üzüldüm," dedim, "peki onun için ne yapılabilir?"

Kadın dikişlerini söküp bir yana koydu. Tüm sabrını yitirmiş gibiydi. "Ne yapılabilirmiş. Yani bana bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun." diye fısıldadı, "hem de sen, senin gibi akıllı bir adam!" Dudağını ısırды, "Kocam hâlâ, hayır, hayır, henüz olmaz diyor. Biz de bu şekilde devam ediyoruz."

Kendi kendine bir şeyler söyleyerek işine geri döndü. Dehşet içinde, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışarak yoluma devam ettim.

İki dükkâna daha girdim. Özel bir şey olmadı. Ama üçüncüsünde, üzerindeki çıkarmaya çalışan aklını yitirmiş bir amcayla uğraşan iki kadına rastladım.

"Yardımcı olayım" dedim hemen.

Onu sandalyesine oturttuk ve gömleğini başından geçirdik, sonunda anlamsız sesler çıkarmayı kesti.

Sakinleşmişti ama salyaları hâlâ akıyordu.

"Tanrıya şükürler olsun ki bu uzun sürmeyecek" dedi kızlardan biri terini silerek. "Bu büyük bir nimet."

"Neden uzun sürmeyecek?" diye sordum.

Bana bir bakış attı, sonra gözlerini çevirdi, ama sonra yine bana döndü. "Ah, demek buraya yabancısınız Sinyor, özür dilerim, öyle gençsiniz ki. Size bakarken sadece bir çocuk gördüm. Tanrı bize merhamet edecek demek istedim. Babam çok yaşlı."

"Hım, anladım," dedim.

Bana, sanki buzdan yapılmış kurnaz gözlerle baktı.

Nazikçe eğilip dışarı çıktım. Yaşlı adam gömleğini yine çıkarmaya başlamıştı ve sessiz durmuş olan kadın ona bir tokat attı.

Bu son olaydan ürkmüştüm ama yürümeye devam ettim.

Görebildiğim kadarını görmek amacındaydım.

Gayet huzurlu küçük terzi dükkânlarına girip çıktıktan sonra porselen satıcılarının bölgesine geldim. İki adam süslü bir doğum tepsisi hakkında tartışıyordu.

Doğum tepsileri bir zamanlar yeni doğan bebeğin içine konduğu bir aletti ama benim zamanımda çocuğun doğumundan sonra verilen hoş bir hediyeye dönüşmüştü. Üzerleri kocaman, muhteşem güzellikte şekillerle süslenmiş olurdu ve bu dükkânda bol miktarda bulunuyorlardı.

Beni görmeden önce tartışmalarının bir kısmını duyabildim.

Adamlardan biri, lanet olası tepsiyi almak gerektiğini savunurken, bir diğeri çocuğun zaten yaşamayacağı ve hediyein gereksiz olduğunu vurguluyor, bir üçüncüsüye kadının bu güzel ve hoş resmedilmiş tepsiyi yine de sevinçle karşılayacağını söylüyordu.

Ben, ithal edilmiş mallara bakmak için dükkâna girdiğimde tartışmalarını kestiler, ama arkamı döndüğümde, adamlardan biri benim duyamayacağımı sandığı şekilde: "Eğer akı varsa bunu yapacaktır," dedi.

Bu kelimeler beni şaşırttı, öyle şaşırttı ki hemen güzel bir tabağı alarak döndüm ve ondan çok etkilenmiş gibi görünmeye çalıştım, "Ne kadar güzel,1' dedim, söylenenleri hiç duymamış gibi.

Tüccar kalktı ve vitrindeki diğer mallarını övmeye başladı. Diğer ikisi, dışarıda çöken gecenin içinde kaybolduklarında adama döndüm.

"Çocuk hasta mı?" diye sordum, çıkarabileceğim en masum çocuksu sesle.

"Yo, hayır, yani öyle sanmıyorum. Ama hani bazen olur ya", dedi adam, "çocuk küçükçe gibi".

"Cılız" diye yardım ettim.

Çok dikkatsiz bir şekilde "Evet doğru, zayıf. Gülümsemesi sahteydi, ama kendisi oldukça başarılı olduğunu düşünmüştü.

Ardından ikimiz de mallarla ilgili konuşmak için raflara döndük. Bir Venedikliden almış olduğunu iddia ettiği çok güzel porselen bir fincanı aldım. Hiçbir şey söylemeden gitmem gerektiğini çok iyi biliyordum, ama parasını öderken sormaktan kendimi alıkoyamadım, "Zavallı, küçük, zayıf çocuk yaşayacak mı dersiniz?"

Paramı alırken kaba bir kahkaha attı, "Hayır" dedi, sonra da kendini ele vermiş gibi bana dikkatlice baktı.

"Onun içi endişelenmeyin Sinyor," dedi hafiften gülümseyerek. "Buraya yaşamak için mi geldiniz?"

"Hayır, sadece geçiyordum. Kuzeye gidiyorum" dedim.

"Kuzeye mi?" diye sordu şaşırmış bir şekilde. Kasasını kapatıp, anahtarı çevirdi. Başını sallayarak kutuyu dolaba koydu ve kapıları kapattı, "Kuzeye, ha?" dedi. "Peki, sana iyi şanslar oğlum."kendi kendine güldü. "Orası eski bir yoldur," dedi. "Güneşin doğuşunda başlayarak gidebildiğin kadar hızlı gidersen iyi edersin!"

"Teşekkürler, bayım," dedim.

Gece çöküyordu.

Sanki biri kovalıyormuş gibi dar bir sokağa koştum ve orada duvara yaslanarak derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Küçük fincanı elimden bıraktığımda caddenin yukarısındaki binalarda yüksek sesle yankılanarak paramparça oldu.

Aklımı kaçırmak üzereydim.

Durumumun tamamen bilincinde ve keşfetmiş olduğum korkunç şeylerden emin, ani ve kesin bir karara vardım.

Handa güvende değildim, zaten ne fark ederdi ki? Bildiğim gibi yapacak ve sonucu kendim görecektim.

Ve, bunu yaptım.

Hana geri dönmeden, tuttuğum odadan resmi olarak hiç ayrılmadan, gölgeler beni gizleyecek kadar koyulaşıncaya dek bekledim ve tepeden yukarı, harabe olan kaleye giden dar yolu tırmanmaya başladım.

Bütün gün bu kocaman kaya yığınının bakmış ve şimdi gerçekten de tam bir harabe olduğunu, kuşlardan ve havadan başka bir şey barındırmayan bir yer olduğunu gördüm, tabi daha önce söylediğim gibi ofislerin bulunduğu alt katlar hariç.

Ama kalenin hâlâ ayakta duran iki kulesi vardı; şehre bakan, nispeten sağlam olanıyla, aşağıda çiftlik topraklarından bakarken görmüş olduğum, kayanın üzerinde, arkada, uzakta ve neredeyse tümüyle yıkılmış olanı.

Neyse, ben şehre bakan kuleye yöneldim.

Yönetici ofisleri bu saatte artık kapanmıştı ve askerler birazdan gitmiş olacaktı. Çevredeki tek ses, kanuna aldırmadan gece açık kalan birkaç meyhaneden geliyordu.

Kalenin önündeki avlu boştu. Arkamda kalan şehre baktım ama artık birkaç meşale ışığından başka hiçbir şey göremiyordum.

Gecenin koyu lâciverdine rağmen çok net görünen yuvarlak, küçük bulutlar dışında gökyüzü şaşılacak derecede açık ve aydınlıktı neyse ki. Sonsuz sayıdaki yıldızın parlaklığı üzerimdeki muazzam boşluğu kaplamıştı.

Eski hisara dönerek çıkan ve neredeyse bir insan için bile fazlasıyla dar ama hâlâ kullanılabilir halde olan merdivenleri buldum ve kaleye giden girişten önceki ilk taş platforma çıktım.

Bu yapının mimarisi bana hiçbir şekilde yabancı değildi. Taşlar, evimdekilerden daha kaba ve biraz daha koyu renkteydiler, ama geniş bir dikdörtgen şeklinde olan kale, zamanın yıkamayacağı bir sağlamlıktaydı.

Bu kulenin oldukça yükseklerine çıkan taş merdivenlerinin olduğundan emindim. Kısa bir süre içinde onları gerçekten de buldum. Tırmanışımın sonunda, tüm şehri ayaklarımın altında seren bir odaya vardım.

Daha yükseklerde de odalar vardı, ama onlara, geçmiş yüzyıllarda düşmanı yenmek ve aşağıda izole edilebilmek için yukarı kaldırılabilen tahta merdivenlerle çıkılıyordu ve bulunduğu yerden onlara ulaşamıyordum. Yukarıda varlığımdan rahatsız olmuş kuşların ve rüzgârın baygın sesi geliyordu kulaklarıma.

Yine de bu yükseklikte olmak güzeldi.

Burada, dört taraftaki pencereden her yöne bakabiliyordum.

En güzeli ve benim için de en önemlisi, buradan, tam aşağıda bulunan şehrin tamamını görebiliyordum.

Kocaman bir göz şeklindeydi - incelen uçlarıyla kocaman oval bir şekil - orada burada yanan meşaleler, mat bir ışığın süzüldüğü bir iki pencere ve sokaklardan birinde tembelce inerken taşıyıcısının elinde yavaşça hareket eden bir feneri görebiliyordum.

Hareket eden bu feneri henüz görmüştüm ki, sönüverdi. Sokaklar artık tamamıyla terk edilmiş görünüyordu.

Pencereler de birer birer karanlığa büründü ve çok kısa bir süre sonra tek bir meşale bile göremiyordum artık.

Karanlığın üzerimde yatıştırıcı bir etkisi vardı. İncilerle bezenmiş gökyüzünün altındaki açık arazi, koyu bir lâciverdin içinde kayboldu. İşlenmiş topraklara saldıran ormanları görebiliyordum, tepelikler birbiri ardına sıralanırken ya da karanlık vadilere yer verirken, bir yükselen bir alçalan ormanları.

Kalenin boşluğunun tüm sessizliğini hissedebiliyordum.

Artık hiçbir şey hareket etmiyordu, kuşlar bile. Tamamen yalnızdım. Aşağıdaki merdivenlerin en altındaki ayak seslerini bile rahatlıkla duyabilirdim. Kimse burada olduğumu bilmiyordu. Her şey uykudaydı.

Burada güvendeydim. Ve tüm gece nöbet tutacaktım.

Korkamayacak kadar ıstıraplıydım ve doğrusunu söylemek gerekirse, bu yerde Ursula'ya karşı savaşmaya hazırdım, hatta hapis gibi olan hanın odasına burayı tercih bile ediyordum. Her zamanki gibi elimi kılıcıma koyup dualarımı ederken artık hiçbir şeyden korkmuyordum.

Uyuyan bu şehirde ne görmeyi ummuştum? Olan biten herhangi bir şey!

Peki, olan bitenin ne olduğunu düşünüyordum? Hiç kimseye bunu söyleyemezdim. Ama odanın içinde dolaşırken aşağıdaki bir kaç ışığa ve yazın parlayan gökyüzünün altındaki hantal surlara tekrar tekrar bakarken şehir iğrenç aldatmacalar, büyüler ve şeytanlarla işbirliğiyle dolu bir yer gibi göründü bana.

"İstenmeyen bebeklerinizin nereye götürüldüğünü bilmediğim mi sanıyorsunuz?" diye homurdandım öfkeyle. "Vebalı insanların, komşu şehirlerinizde açık kapılarla karşılandığını mı sanıyorsunuz?"

Homurtularımın soğuk duvarlardaki yankısı içimi ürpertti.

Ama onlara ne yapıyorsunuz Ursula? Küçük kardeşlerime ne yapacaktınız?

Konuşmalarım belki deliliğimin işaretiydi ya da başkalarına öyle gelebilirdi. Ama şunu öğrendim ki intikam hırsı insanın acısını alıp götürüyor. İntikam bir yemdir, büyük çürümüş bir yem, umutsuzca olsa bile.

Bu kılıçla bir darbeyle Ursula'nın başını kesebilirim diye düşündüm. Kafasını şu camdan aşağıya attığımda, dünyevi güçlerinden arındırılmış bir şeytandan başka bir şey olacak mıydı ki?

Arada bir kılıcımı yarısına kadar çekip geri sokuyordum. En uzun hançerimi çıkartıp sol elime vurmaya başladım. Bir yandan yürümeye devam ediyordum Sıkıcı turlarımdan birindeyken pencereden tesadüfen baktığımda birden bire uzaktaki bir dağın üzerinde, - hangi yönde olduğunu tam bilmiyorum ama benim geldiğim yönde değil - ormanın karanlık ağının arkasında büyük bir ışık

huzmesi fark ettim.

İlk önce bunun bir yangın olabileceğini düşündüm, çünkü çok fazla ışık geliyordu, ama gözlerimi kısıp aklımı tam olarak oraya verdiğim zaman bunun olasılık dâhilinde olmadığını anladım.

Tepede bulunan tek tük bulutlarda kargaşalı bir ışıltı yoktu. Üstelik ışık, tüm genişliğiyle beraber sanki sayısız mum taşıyan bir topluluktan geliyormuş gibi yansıyor. Bu korkunç ışık cümbüşüne baktıkça kemiklerimde bir ürperti hissediyordum. Burası yaşanan bir yerdi. Pencerenin dışına sarktım. Yerin iri, biçimsiz dış hatlarını görebiliyordum. Şehrin bu yönünden açıkça görülebilen, ormanla sarılmış halde tek başına duran bu görkemli şato, bir kutlama için olsa gerek tüm meşaleleri yakılmış, tüm koridor ve pencereleri fenerlerle bezenmiş, çevresiyle tam bir tezat içerisindeydi.

Kuzey, evet kuzey yönündeydi. Şehir tam arkama düşüyordu. Bu şato, gitmemem için uyarıldığım yönde, kuzeydeydi. Şehirdekilerin bu yeri bilmemeleri mümkün değildi, yine de handayken masamda oturan Fransisken rahibinin fısıltısı haricinde bu konuda tek bir söz eden olmamıştı.

Peki, bu baktığım şey neydi? Ne görebiliyordum? Sık bir orman, evet. Çok yüksek bir yapıydı ama, içinden korkutucu ışığın tekrar tekrar geçtiği, onu gizleyen ormanla çevrilmişti.

Ama, oradan, düzlüklerden gelen şey neydi? Gizemli tepenin hemen ardındaki düzlüklerde, karanlıktaki bu vahşi hareket de neydi?

Geceleri harekete geçen bir şeyler mi vardı? Çok uzaktaki o şatodan bu şehre doğru hareket eden bir şeyler? Siyah bir şeyler. Sanki yeryüzünün şekillerini takip eden ama yerçekiminden etkilenmeyen büyük, yumuşak, şekilsiz kuşlarmış gibi görünüyorlardı. Bana doğru mu geliyorlardı? Büyülenmiş miydim?

Hayır, bunlar gerçektir, onları görüyordum. Görüyor muydum gerçekten?

Düzinelerceydiler.

Gittikçe yaklaşıyorlardı.

Küçük şekillerdi, hiç de büyük değillerdi; büyük görünmeleri, topluluk halinde uçmuş olmalarından doğan bir göz oyunuymuş. Ve şimdi şehre yaklaştıklarında ayrılan gurupların arkamdaki duvarların iki yanından, yukarı doğru uçtuklarını görüyordum. Sanki milyonlarca güve şehre saldırıyormuş gibi görünüyordu.

Arkamı dönüp öbür pencereye koştum.

Sürü halinde şehre iniyorlardı. Dalışa geçip karanlıkta kaybolduklarını görebiliyordum. Hemen aşağıda, meydana da iki karanlık şekil belirdi. Sokakların başlarına koşan, daha doğrusu atılan ve dudaklarından yüksek kahkahaların döküldüğü, pelerinli iki adam.

Gecenin içinden çığlıklar duydum, ağlama sesleri yükseliyordu.

Cılız bir feryat ve susturulan bir inilti duydum.

Şehirde bir tek ışık bile yanmadı.

Ardından, karanlığın içinden bu şeytansı şekiller tekrar belirdi. Surların üzerinde, tam tepede koşuyor ve ardından boşluğa sığıyorlardı.

"Tanrım, sizi görüyorum! Lanet olsun hepinize!" diye fısıldadım.

Ani bir sesle irkildim, yumuşak kumaşlar bana dokunup yanımdan geçti, ardından gözümün önünde bir adam belirdi.

"Demek bizi gözetliyorsun çocuğum?" Genç bir adamın sesiydi, içten, neşe dolu. "Meraklı küçük

çocuğum benim."

Kılıcımı kullanamayacağım kadar yakınımıdaydı. Kat kat kumaştan başka hiçbir şey göremiyordum. Tüm gücümü toplayarak midesine bir tekme indirdim.

Kahkaha sesleri kaleyi doldurdu.

"Hah, ama bu bana hiç acı vermiyor çocuk. Ve madem bu kadar meraklısın, o zaman seni de yanımızda götürelim de uzun zamandır görmek istediğini gör."

Beni kumaş bir çuvala sardı ve birden yerden yükseldiğimi, kuleyi arkamızda bıraktığımızı hissettim.

Baş aşağı duruyordum, midem bulanıyordu. Sanki uçuyorduk, beni sırtında taşıırken kahkahası rüzgâr tarafından artık neredeyse tamamen yutuluyordu. Kollarımı rahat hareket ettiremiyordum, kılıcımı hissedebiliyor, ama kabzasına ulaşamıyordum.

Çaresizlik içinde hançerime uzandım; bu yaratık tarafından yakalandığımda elimden düşürmüş olmalıydım, ama diğer çizmemde bir tane daha vardı. Onu elime aldıktan sonra üzerinde uçtuğum sırta döndüm ve bağırarak hançerimi kumaşın içinden defalarca sapladım.

Korkunç bir çığlık attı. Tekrar sapladım.

Çuvalla birlikte ondan uzağa fırlatıldım.

"Seni küçük canavar " diye bağırdı, "Seni sefil, küstah çocuk."

Önce büyük bir hızla aşağı düştüğümü, ardından yere çakıldığımı hissettim. Yuvarlandım ve hançerimle karanlık çuvalın kumaşını yırttım.

"Seni piç kurusu!" diye bağırdı.

"Yoksa bir yerin mi kanıyor iğrenç canavar?" diye seslendim. "Yaralandın mı?" İçinde kaybolmuş bir şekilde oraya buraya yuvarlanarak çuvalı çekiştiriyordum, en sonunda ellerimin altında ıslak çimeni hissettim.

Yıldızları gördüm.

Kumaş, savaş veren bedenimin üzerinden çekilip alındı.

Ayaklarının dibindeydim, ama sadece bir an için.

VI

KIZIL DİVAN

Hiçbir güç hançerimi elimden alamazdı. Bacaklarına saldırarak daha da çok çığlığa neden olan derin yaralar açtım. Beni kaldırdı, havaya fırlattı, afallamış bir şekilde çiğden nemlenmiş zeminin üzerine düştüm.

İşte o anda bulanık bir şekilde onu ilk defa gördüm. Kırmızı bir ışıkla aydınlatılıyor gibiydi.

Başlığı ve pelerini, modası geçmiş uzun giysisi ve parlak zırhtan yenleriyle şövalye gibi giyinmiş bu yaratık sırtına ulaşmak için çabaladıkça, altın saçları yüzüne yapışuyordu. Sırtında açtığım yaralar yüzünden acı içinde olduğu belliydi. Yaralı bacağını da yere bastırıyordu.

Hançerimi sıkıca tutarak, kılıcımı kınından çıkartmaya uğraşırken yerde bir iki kez yuvarlandım. O daha hareket bile edememişken ayağa kalkmışım. Kılıcımı biraz beceriksizce, ama tüm gücümle savurdum.

Gövdesine saplanırken iğrenç bir ses duyuldu. Parlak ışıktaki fişkırarak kanın görüntüsü dehşet vericiydi.

Bunları en korkunç çılgılığı takip etti. Dizlerinin üzerine çöktü.

"Yardım edin geri zekâlılar, görmüyor musunuz bu küçük şeytan beni mahvediyor!" diye haykırdı. Başlığı arkaya düştü.

Tıpkı daha önce uzaktan, şehirdeyken bu şatoya bakmış olduğum gibi, sağımda yükselen kocaman surları ve inanılmaz sayıdaki meşalelerin titreyen ışığında dalgalanan bayraklarıyla mazgallı yüksek kulelere bir göz attım. Sivri çatıları, kemerli pencereleri ve yüksek surları olan hayal gibi bir şatoydu. Surların üzerleri, bizim inanılmaz kavgamızı seyreden karanlık şekillerle doluydu.

Birden, nemli çimenlerin üzerinde kırmızı pelerinine bürünmüş Ursula belirdi. Kırmızı kurdelelerle uzun örgüler halinde topladığı saçlarıyla bana doğru koşuyordu.

"Ona dokunmayın, size emrediyorum." diye bağırdı. "Ona dokunmayın!"

Ursula'nın arkasından, hepsi de eski zamanlara ait aynı şövalye kıyafetleri içinde, başlarında geniş kenarlı, sivri uçlu miğferleri olan bir gurup erkek geldi. Hepsinin yüzü sakallı, tenleri ölü gibi bembeyazdı.

Düşmanım, iğrenç bir fiskiyeymiş gibi üzerinden kanlar fişkırarak çimenlerin üzerine düştü.

"Bakın bana ne yaptı! Bakın!" diye haykırıyordu.

Hançerimi kemerime soktum, kılıcımı iki elimle kavradım ve dişlerimin arasından kükreyerek boynunu hedefledim. Kafası, tepeden aşağıya kadar hiç durmadan yuvarlandı.

"Hah, işte şimdi öldün, seni canavar." diye bağırdım. "Katil iblis, öldün işte. Git de kafanı al, kolaysa onu yerine koy."

Ursula beni sardı, göğüslerini sırtımda hissediyordum. Eliyle benimkini bir kez daha yakaladı ve zorlayıp kılıcımın ucunu yere indirmemi sağladı.

Tehdit dolu bir sesle "Ona dokunmayın" diye bağırdı. "Yaklaşmayın, emrediyorum size."

Biri, avımın pis sarı saçlı kafasını bulmuş ve diğerleri bedeninin çırpınıp kıvrınmasını seyrederken havaya kaldırıyordu.

"Olamaz, artık çok geç," dedi biri.

"Boynuna geri koyun," diye bağırdı başka biri.

"Bırak beni Ursula," dedim. "Gururumla öleyim, en azından bana bu iyiliği yap!" Çabalıyordum. "Bırak kendi istediğim gibi öleyim, çok şey mi istiyorum?"

"Hayır!" dedi kulağıma ateşli bir şekilde, "Buna izin vermeyeceğim."

Onun gücüne karşı hiç şansım yoktu, göğüsleri ne kadar yumuşak, parmakları ne kadar serin ve yumuşak olursa olsun bana tamamıyla hâkimdi.

"Ulu Godric'e gidelim," diye seslendi biri.

Diğer ikisi, çırpınan, tekmeler savuran kafasız adamı kaldırmıştı. Kafasını elinde tutan, "Onu Ulu Godric'e götürün," dedi. "Bu konuda sadece Ulu Godric söz sahibi olabilir."

Ursula yüksek sesle bağırdı, "Godric!" Sanki rüzgârın ya da vahşi bir yaratığın uluması gibiydi, sesi öyle tiz, öyle güçlüydü ki duvarlarda yankılandı.

Çok yükseklerden, kalenin ardına kadar açık kemerli kapısının ardında, sırtı ışığa dönük, vücudu yaşlılıktan deforme olmuş, sıska biri duruyordu.

"İkisini de getirin," diye bağırdı. "Ursula sus artık, herkesi korkutacaksın."

Özgürlüğüme kavuşmak için ani bir teşebbüste bulundum. Ursula, tutuşunu biraz daha sıkılaştırdı.

Boynumda dişlerinin tatlı acısını hissettim. "Hayır Ursula yapma, olacakları görmeme izin ver!" diye fısıldadım. Ama kara bulutların etrafımı sardığını hissedebiliyordum. Sanki hava yoğunlaşmış ve beni koku, ses ve şehvetle sarıyordu.

Seni seviyorum, seni istiyorum; evet istiyordum bunu inkâr edemem. Çayırdaki nemli otların arasında onu tutuyormuşum ve o da yanımda yatıyormuş gibi hissediyordum, ama hepsi rüyaydı; kırmızı yabani çiçekler yoktu ve ben bir yere götürülüyordum. Ursula kendi gücüyle aşkını hissettirerek, beni sadece zayıflatmıştı. Ona lanet etmeye çalıştım. Çevremizde çiçekler ve çimenler vardı, ve o bana "Koş!" dedi, ama bunu yapmam imkansızdı çünkü gerçek değil, hayal ürünüydü. Dudaklarının benimkileri emmesi ve sanki bir yılanmış gibi beni sarmalaması, hepsi rüyaydı.

Bir Fransız şatosu. Sanki kuzeye götürülmüştüm.

Gözlerimi açtım.

Bir Fransız şatosunda bulunması gereken her şey vardı.

Uzaktan gelen sakın müzik bile bana çok uzun zaman önce çocukluğumda,- yemekte söylenen eski Fransız şarkılarını hatırlattı.

Uyandım. Bir halının üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordum. Boynumu ovarken, tüm silahlarımı arayarak kendime geldim, tabi ki hepsi alınmıştı. Hayal kırıklığı içinde neredeyse dengemi kaybedip arkaya doğru düşüyordum.

Müzik hep aynı, renksiz ve melodisizdi. Aşağıdan bir yerlerden davul ve tiz üflemeli çalgıların sesleri yükseliyordu.

Başımı kaldırıp baktım. Tam Fransız tarzıydı, evet. Aşağıda büyük bir kutlamanın gürültüler içinde devam ettiği bir balkona kadar uzanan, üzeri sivri kemerli bir geçit. Modern Fransız stili yüksek koni biçiminde şapkaları ve kar beyazı tek boynuzlu atlarıyla kadınların yer aldığı duvar resimleri de öyle.

Tuhaf, ama hoş ve antika. Saraylarda şairlerin oturup sıkıcı ve monoton Roman de laRose ya da Tilki Reynard fabllarını yüksek sesle okudukları dua kitaplarındaki resimlere benziyordu.

Pencereler Fleurs de Lys'le1 kaplı mavi saten perdelerle örtülmüştü. Yüksek kapı ve pencere çerçevelerinin görünen kısımları eski filigranla süslenmiş, dolaplar ise Fransız usulü boyanmış, yaldızlanmış, çürümüş ve renksiz görünüyordu.

Dönüp, arkama baktım.

Daha önce görmüş olduğum o iki adam orada duruyordu. İkisi de sakallı, ciddi olan şahsiyetlerin uzun elbiseleri kanla lekelenmiş, zırhlı kolları sertleşmiş ve katılaşmıştı; sivri miğferlerini çıkarmışlar ve renksiz, buz gibi gözlerle bana bakıyorlardı.

Ve aralarında Ursula duruyordu; yüksek belli, yumuşak kumaşlı ve onların giysileri kadar eski elbiseleriyle, gölgelerin arasında gümüş çerçeveli bir pırlanta. Sanki o da bir zamanların Fransız krallığından geliyormuş gibi çiçekli, kırmızıyaldızlı kadifeden küçük bir korse ve kar beyazı göğüslerini neredeyse uçlarına kadar cömertçe sergileyen bir elbise giymişti.

Masada çarpı şeklinde bir sandalyede yaşlı adam oturuyordu. Uzaktan, şatonun ışığına arkasını dönük dururken görmüş olduğum silüetin yaşını tahmin ederken oldukça başarılı olmuştum. O da tıpkı diğerleri gibi soluk tenliydi, aynı ölüm beyazı onda da vardı, güzel ama aynı zamanda korkunç, hatta dehşet vericiydi.

Odanın orasında burasında, zincirlerle asılı Türk lambaları vardı. Gülleri ya da yaz gecelerini hatırlatan bir koku, ve henüz bulanık gören gözlerimi ağrıtan titrek bir ışık yayıyorlardı.

Godric keldi ve topraktan çıkarılmış, ters çevrilip kökü tıraş edilmiş ve üstüne de parlak, gri gözler ve uzun, ince, ifadesiz bir ağız yerleştirilmiş bir süsen çiçeği soğanı kadar çirkindi.

Ç.N: Florama ve Fransa'nın eski arması. Zambak çiçeği

"Demek öyle." dedi yumuşak bir sesle bembeyaz teninde beliren sert çizgi olmasa neredeyse hiç görülmeyecek tek kaşını kaldırarak. Yanak yerine, iki kalın ve eğik çizgi vardı. "Bizden birini öldürdüğünün farkındasın değil mi?"

"Umarım öyledir," dedim. Ayağa kalktım. Neredeyse yine dengemi kaybediyordum. Ursula beni tutmak için kollarını uzattı, ama sonra yanlış bir şey yapmak üzereymiş gibi geri çekildi.

Ona gaddar bir bakış atarak doğruldum ve bana sakince bakan kel Godric'e döndüm.

"Yaptığını görmek ister misin?" diye sordu.

"Neden isteyeyim ki?" diye cevapladım. Ama gösterdiler.

Solumda duran büyük, tahta bir masanın üzerinde, beni canlıyken kocaman kumaş çuvalının içine atmış olan ölü sarışın hırsız yatıyordu. Hah, kesinlikle ödeşmiştik.

Organları sanki çökmüş gibi korkunç şekilde büzüşmüş bir halde hareketsiz yatıyordu. Ve koyu renk gözlerinin açık olduğu kansız beyaz kafası, bir şekilde kesilmiş boynuna yanaştırılmıştı. Ne büyük bir zevk.

Masanın kenarından aşağıya sarkmış ve sanki okyanusun kenarındaki kumun üzerinde acımasız güneş tarafından kurutulmaya bırakılmış bir deniz canlısına aitmiş gibi görünen kemikli, beyaz eline, gözümü kırpmadan bakakaldım.

"Hah, mükemmel," dedim, "Beni yakalayıp buraya getirme cüretinde bulunan bu adam, ölü yatıyor. Bu hoş manzara için size teşekkür ederim." Yaşlı adama baktım. "Onurumu korumam için bundan iyisi olamazdı. Ve sağduyudan bahsetmemize hiç gerek yok değil mi? Peki şehirden başka kimleri götürdünüz?"

Gömleğini çıkartmaya çalışan yabani yaşlı adamı? Sakat doğan bebeği? Zayıfları, şekilsizleri, hastalan?

Size ne verdilerse, değil mi? Siz onlara karşılığında ne veriyorsunuz?"

"Ah, lütfen sus geç adam," dedi yaşlı, ulu olan. Senin onuru da, sağduyuyu da aşacak kadar cesur olduğun apaçık ortada."

"Hiç de değil. Yaptıklarınız, bana son nefesime kadar sizinle savaşmamdan başka seçenek bırakmıyor."

Sizinle, hepinizle." Döndüm ve açık kapıya gözlerimi diktim. Çalan monoton müzik beni hasta ediyor, aldığım onca darbe ve yaşadığım onca düşüşten sonra başımı döndürüyordu. "Aşağıdan ne biçim bir gürültü geliyor? Nesiniz siz, lanet bir Divan mı?"

Adamların üçü de gülmeye başladı.

"Evet, neredeyse tutturdun," dedi sakallı askerlerden biri bas bir sesle. "Biz, Kızıl Divanız. İsmimiz bu.

Ama bunu bizim gibi doğru şekilde Latince ya da Fransızca olarak söylemeni tercih ederiz."

"Kızıl Divan mı?" dedim. "Pislik, parazitler, kan emiciler, siz busunuz işte. Kızıl Divan da ne? Kan mı?"

Beraberinde gelen büyü olmadan, Ursula'nın boynuma dişlerini batırmasını hatırlamaya çalışıyordum, ama işte yine oradaydı, çayırarla ve yumuşak göğüsleriyle ilgili beni yutmakla tehdit eden, güzel, hoş kokulu anılar. Kendime gelmek için başımı salladım. "Kan emiciler, Kızıl Divan.' Bunun için mi kullanıyorsunuz hepsini, alıp götürdüğünüz insanları? Kanlarını mı içiyorsunuz?"

Yaşlı, Ursula'ya imalı bir bakış attı. "Benden ne istediğinin farkında mısın, Ursula?" Soruyu doğrudan Ursula'ya yöneltmişti." Böyle bir seçimi nasıl yapabilirim?"

"Ama, Godric, o çok cesur, duyarlı ve güçlü," dedi, Ursula. "Godric, bir evet dersanız hiç kimse size karşı gelmeyecek. Hiç kimse kararınızı sorgulamayacak. Lütfen, yalvarıyorum Godric. Ne zaman sizden bir şey istedim ki?"

"Ne istiyor?" diye bağırdım, başımı onun endişeli, üzgün yüzünden çevirip Godric'e dönerek. "Hayatımı mı? İstedğin bu mu? Ölmeyi yeğlerim."

Yaşlı adam bunu biliyordu. Ona bunu söylemeye gerek yoktu. Bana 'merhamet' göstermeleri mümkün değildi. Hemen saldırıya geçmekten başka hiçbir şey yapamaz, birini ya da birilerini öldürmenin bir yolunu mutlaka bulurdum.

Yaşlı kişi birdenbire, sanki sinirlenmiş ve sabırsızlanmış gibi, beklenmedik bir çeviklikle ayağa fırlayıp yanımdan güzel kırmızı kumaşlar içinde geçerek beni yakamdan kavradı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi sürüklemeye başladı.

"Aşağıya, Divana bak," dedi.

Salon inanılmaz büyüklükteydi. Üzerinde durduğumuz asma balkon, salonun bütün çevresini dolaşıyordu. O kadar çok altın süslemeler vardı ki duvarı oluşturan taşların hiçbiri görünmüyordu. Aşağıdaki uzun masada zengin beyler ve hoş bayanlar oturuyordu, hepsi de, önceden düşünmüş olduğum gibi şarap kırmızısı değil, usulüne göre kan kırmızısı giysilerine kuşanmıştı. Önlerindeki masanın çıplak tahtası panldıyordu, ne bir tabak yemek ne de bir kadeh şarap vardı, ama hepsi de memnun bir şekilde sohbet edip neşeli gözlerle, önlerinde, sanki terlikli ayaklarının altındaki bu kalın örtüyü seviyormuş gibi büyük bir ustalıkla halıların üzerinde dans eden dansçıları seyreliyorlardı.

Müziğin ritmiyle hareket eden, iç içe geçmiş o denli çok insan halkaları vardı ki arabesk desenler gibi görünüyorlardı. Giysileri, Fransız stilinden modern Floransa stiline kadar geniş bir çeşitlilik gösteriyordu ve her yerde yıldızlara ve hilal şekillerine benzeyen satenden parlak kırmızı halkalar ya da çiçeklerle bezenmiş kırmızı bölgeler vardı, ama pek net göremiyordum.

Hepsinin de iğrenç ve korkunç kan rengiyle muhteşem, göz kamaştırıcı bir kırmızının karışımı, aynı parlak renk içinde olmaları hem güzel hem de sinir bozucu bir görüntüydü.

Hepsi de tüm güçleriyle yanan lambalar, şamdanlar ve meşaleler dikkatimi çekti. Duvarlardaki

perdeleri tutuşturmak ne kadar da kolay görünüyordu. Başka cadılar ya da büyücüler gibi bunlar da yanabiliyor muydu acaba?

Ursula'nın heyecanlı bir şekilde iki nefesi arasında "Vittorio akıllı ol " diye fısıldadığını duydum.

Onun fısıltısıyla aşağıdaki masanın ortasında oturan adam -evde babamın sahip olduğu o yere, yüksek arkalıklı onur sandalyesinde oturan adam - başını kaldırıp bana baktı. Sarışındı. Benim  ld rd ğim o serseri kadar sarışın, ama bunun dalgalı uzun saçları, geniş omuzlarının üzerine ipek gibi dökülüyordu.

Yüzü gen  eydi, babamın yüzünden çok daha genç, ama benimkine nazaran daha olgundu ve diğer herkesinki gibi, insani olamayacak kadar soluktu. Gözlerini bende odakladı. Hemen ardından dansı seyretmeye devam etti.

Bütün görüntü, alevlerden çıkan sııcaklıktan dolayı titriyordu ve gözlerim sulanırken büyük bir şaşkınlık içinde perdelerdeki şekillerin, bi'im geldiğimiz küçük odadaki gibi sessiz hanımefendilerden ve tek boynuzlu atlardan değil de cehennemde dans eden şeytanlardan oluştuğunu fark ettim. Büyük odayı dolaşan ve üzerinde durduğumuz sundurmanın üzerine de garip, iğrenç ve korkunç yaratıklar oyulmuştu. Üzerimizdeki tavanı, tutan ve kollara ayrılan sütunların ta larına kazanmış şeytansı ve kanatlı yaratıkların başka çeşitlerini de görebiliyordum.

Arkamdaki ve karşımdaki duvarlar kötülüğün binbir yüzüyle süslenmişti. Alttaki perdelerin birinde, Dante'nin cehennem halkaları üst üste, sürekli daha yukarıya tırmanır şekilde resmedilmişti.

Parıldayan boş masaya baktım. Başım dönüyordu, kusacaktım, bayılacaktım.

"Seni Divanın bir  yesi yapmak; onun istediği bu," dedi Godric. Arkamı dönmeme izin vermeden beni sertçe parmaklıklara bastırdı. Sesi sakın ve kısık ve sanki davayla ilgili hiçbir fikri yokmuş gibi soğuktu.

"Bizden birini  ld rd ğ n için seni Divana almamızı istiyor, onun mantığı bu işte."

Onunla beraber parmaklıklardan aşağıya düştüğümü hissettim ve birkaç saniyede aşağıdaki kalın halının  zerindeydim. Dansçılar iki yanımızda yer açmak için geri çekilirken, hızla ayağa kaldırıldım.

Yüksek arkalıklı sandalyedeki adamın önünde duruyorduk. Görkemli tahtının üzerindeki figürlerin de şeytani çirkin şekiller olduğunu fark ettim.

Her şey parlak siyah aşıaptı ve ovulmuş olduğu yağın kokusunu duyabiliyordum. Koku, lambalardan çıkan parf mle birlikte hoş bir karışım oluşturuyor ve meşalelerden hafif bir  ıtırıtı duyuluyordu.

Müzisyenler susmuştu. Nerede olduklarını bile göremiyordum. Ama daha sonra, oldukça yüksek bir yerde bulunan kendi küçük balkonlarındaki topluluğun aşağıya, bana baktığını, onların da porselen gibi beyaz tenleri ve aynı kedimsi gözlere sahip olduklarını fark ettim. Hepsi de güzel giyinmiş zayıf erkeklerdi.

Gözlerimi tahttaki adama dıktım. Henüz ne hareket etmiş ne de konuşmuştu. Hoş, imparator gibi bir adamdı, kalın, dalgalı sarı saçları yüzünden geriye taranmış, daha önce de görmüş olduğum gibi, omuzlarından aşağıya muntazam kıvrıcıklar halinde iniyordu.

Onun da giysileri eski modaydı. Kendi korkunç rengine uyan koyu renkli bir k rkle bezenmiş, neredeyse başlı başına bir cüppe sayılacak kadifeden, bol bir ceket vardı üstünde. Bunların altında dirseklerine doğru genişleyen, bileklerinden saran, gösterişli, güzel yenleri görünüyordu. Boynunda, kalın bir zincire asılı kocaman madalyonları vardı. Her birinin ortasına giysileri kadar kırmızı,

yuvarlak değerli bir taş, bir yakut yerleştirilmiş olan, iyi işlenmiş altından halkalardan oluşuyordu.

Çıplak ellerinden biri masanın üzerinde kapalı bir şekilde duruyordu. Ötekini göremiyordum. Mavi gözleriyle bana baktı. Çıplak elinde bilgince, safça bir hava vardı, inceliği ve temizliği da bunu vurguluyordu.

Kalın halıların karşısından, eteklerini zarif elleriyle kaldırmış Ursula çıka geldi. "Florian," dedi, masanın ardındaki adama selam vererek. "Florian, size bunun için yalvarıyorum, karakterine ve gücüne dayanarak onu benim için, yüreğim için, Divana almanızı rica ediyorum. Hepsi bu." Ursula'nın sesi titrek ama ikna ediciydi.

"Divana mı? Bu Divana mı?" diye kükredim. Kanın yüzüme sıçradığını hissettim. Sağıma, soluma baktım. Beyaz yanaklara, açık yaraları andıran koyu renkli dudaklara baktım. Beni inceleyen solgun yüzlerdeki ifadelere baktım. Gözlerinden gerçekten şeytani bir ateş yansıyor muydu, yoksa yüzlerinden insanlığa ait diğer tüm izler silinmiş olduğu için bana mı öyle geliyordu?

Aşağıya baktım ve sıkılmış olduğum kendi ellerimi gördüm. Ne kadar da kırmızı ve insaniydiler. Ve aniden, sanki önceden ayarlanmış gibi, burnuma kendi kokum geldi. Üzerime yapışan yolun tozu ve kendi terimin kokusu, benimle ilgili her şey, hepsi de insancaydı.

"Evet, bizim için hoş bir lokmasın değil mi?" dedi Florian, masadan seslenerek. "Gerçekten de öylesin, salon kokunla dolu. Ama bizim için ziyafet vakti henüz gelmedi. Saat on iki kere çalmadan ziyafetimiz başlamaz, bu bizde vazgeçilmez bir gelenektir."

Güzel bir sestti, net ve hoş, Fransız bir aksanla renklenmiş bir ses. Fransız asaletiyle kendini ifade ediyordu.

Bana gülümsedi, tıpkı Ursula'nınki gibi yumuşaktı gülümsemesi. Acıma dolu değil, kötü ya da alay dolu hiç değildi.

Artık gözlerim sağımda ve solumdaki yüzleri görmüyordu hiç. Sadece bir sürü olduğunu, bazıları erkek bazıları da kadın. Kadınların eski zamanlara ait Fransız usulü başlıklar takmış olduklarını biliyordum ve bir yerde sanki soytarı kılığına girmiş bir adamı da algıladım.

"Ursula," dedi Floria, "Bunun gibi bir şey uzun uzun düşünmeyi gerektirir."

"Öyle mi?" diye bağırdım. "Beni Divandan biri yapmak niyetindesiniz, öyle mi? Bunu uzun uzun düşünmek değil, aklınızdan bile geçirmenize gerek yok."

"Ah, hadi ama çocuğum," dedi Florian sakinleştirici ve yumuşak sesiyle. "Burada ölüme, çürümeye ya da hastalığa yenik düşen yok. Seninse hayatın pamuk ipliğine bağlı. Denizden çıkmış, kaderi belli bir avsın ama artık sana hayat sağlayan suda olmadığının farkında bile değilsin."

"Efendim, sizin Divanınızın bir parçası olmak istemiyorum," dedim. "İyiliklerinizi ve öğütlerinizi kendinize saklayın." etrafıma bakındım, "Bana ziyafetinizden bahsetmeyin."

Bütün yaratıklara, başlı başına anormal ve dehşet verici bir donukluk çökmüştü. Aniden içimdeki nefretin kabardığını hissettim. Yoksa panik iniydi bu? Yalnız ve etrafım tamamıyla kuşatılmış halde olsam da içimde oluşmasına asla izin vermeyeceğim bir panik mı baş gösteriyordu?

Masadaki yaratıklar öylesine hareketsizdi ki porselenden yapılmış olabilirlerdi. Mükemmel bir şekilde poz vermek sanki onların dikkatlerini gösteren ve hayatlarının doğal bir parçasıymış gibi donup kalmışlardı.

"Ah, keşke bir haçım olsaydı," dedim sessizce, ne söylediğimi hiç düşünmeden.

"Bunun bizim için hiçbir anlamı olmazdı" dedi Florian açıklayıcı bir ses tonuyla.

"Ah, bunu ne kadar da iyi biliyorum bir bilseniz; buradaki hanımefendi, erkek ve kız kardeşlerimi alıp götürmek için kilisemizin içine bile girdi. Sizin için hiçbir haçın anlamı olmazdı elbet, ama benim için, tam şu anda çok şey ifade ederdi. Söyleyin bana, etrafımda beni koruyan melekler var mı? Siz her zaman görünür müsünüz, yoksa arada bir geceye karışıp kaybolur musunuz? Ve o zamanlar beni koruyan melekleri görebilir misiniz?"

Florian gülümsedi.

Artık yakamı bıraktığı için minnettar olduğum Godric de sessizce güldü, ama başka kimseden ses çıkmadı.

Ursula'ya baktım. Çok sevgi dolu ve çaresiz görünüyordu. Florian diye seslendiği bu adama benim için bakarken ne kadar da cesur ve karalı görünüyordu. Yine de diğerlerinden daha insani değildi. Genç bir kadının ölü görüntüsüydü. Yetenek ve güzellik konusunda inkar edilemez bir üstünlüğü vardı, ama en az onlar kadar yoksundu hayattan. Ne Divandı ama şu Kızıl Divan.

"Onu dinleyin Florian, gerçekten söylediklerini duyun." diye yalvardı. "Bu duvarlar arasında bizimle kalacak, bizden biri olacak yeni bir ses duymayalı öyle çok sene geçti ki."

"Evet, o neredeyse meleklerle inanacak ve sen onu inanılmaz akıllı buluyorsun" dedi adam anlayışlı bir şekilde. "Genç Vittorio, seni temin ederim ki etrafında görebildiğim koruyucu melekler yok. Ve biz senin de bildiğin gibi, çünkü sen bizi en iyi ve en kötü zamanlarımızda gördün, her zaman görünür haldeyiz. Yok, yok gerçekten en iyi zamanımızda değil, en güzel zamanda değil."

"Hah" dedim "Ve bunu görmek için sabırsızlanıyorum efendim, hepinizi, özellikle de öldürme şeklinizi öyle seviyorum ki. Aşağıdaki şehre yaptıklarınızı, rahiplerin ruhlarını bile çaldığınızı düşünüyorum da...!"

"Sus, ölümcül bir ateşe sürükleniyorsun," dedi. "Kokun, sanki kazan kaynamış da taşmış gibi doluyor burnuma. Seni silip süpürebilirim çocuk, seni kesip, nabzın hala atarken, kanın henüz çok sıcakken ve gözlerindeki ışık henüz sönmemişken, organlarını masadakilere yem diye dağıtabilirim."

Bu kelimeler üzerine çıldıracağımı sandım. Ölü kardeşlerimi düşündüm. Kesilmiş başlarındaki korkunç ve çaresiz yüz ifadelerini hatırladım. Buna dayanamıyordum. Gözlerimi sıkıca kapattım. Bu korkunç görüntüleri silecek başka herhangi bir şeyler düşünmeye çalıştım. Peder Filippo Lippi'nin Kutsal Bakiresinin önünde diz çökmüş Cebrail'i hatırladım. Evet, melekler, melekler kanatlarınızla beni örtün, şimdi. Ah, yüce tanrım, bana meleklerini yolla.

"Tanrının belası Divanınıza lanet olsun, seni tatlı dilli şeytan," diye bağırdım. "Bu ülkeye nasıl ayak bastınız! Nasıl?"

Gözlerimi açtım, ama gözlerimin önünde sadece kocaman, yuvarlanan karmaşık görüntüler halinde Peder Filippo'nun resimlerinden melekler vardı. Cennet ve dünyanın karışımından oluşan sıcak, canlılık dolu nefesleriyle ışık saçan canlılar.

"Şimdi cehennemde mi o?" diye daha da yüksek sesle bağırdım, "Kafasını vücudundan ayırdığım kişi?"

Yanıyor mu?"

Sessizliğin büyüyüp de tekrar kendi üstüne çökebildiği oluyorsa, bu büyük salondaki sessizlik de şimdi öyleydi. Kendi endişeli nefesimden başka hiçbir şey duymuyordum.

Ama Florian istifini bozmadı.

"Ursula," dedi, "Bunu düşünmemiz lazım".

"Hayır! " diye bağırdım, "Size katılmak mı? Sizden biri olmak ha? Asla! "

Godric, demir gibi parmaklarıyla beni ensemden tutup hareketsiz bırakmıştı. Karşı koymaya çalışsam sadece aptal durumuna düşerdim. Tutuşunu biraz daha sıkılaştıracak olursa beni öldürebilirdi ve belki de öylesi en iyisiydi zaten. Ama daha söylemek istediklerim vardı:

"Asla yapmam, asla! Ne? Ne cüretle ruhumun alabileceğiniz kadar ucuz olduğunu düşünüyorsunuz? Sırf istiyorsunuz diye sizin olur mu sanıyorsunuz."

"Ruhun mu?" diye sordu Lord. Senin ruhun nasıl bir ruh ki, birkaç kısa yıl yerine, sır dolu, hikmeti anlaşılmasız yıldızların altında yüzyıllar geçirmek istemiyor? Senin ruhun nasıl bir ruh ki, sonsuza dek aramak yerine, gerçeği, sıradan berbat bir insan hayatı boyunca aramakla yetiniyor?"

Çok yavaş bir şekilde, silah donanımının sesleri eşliğinde ayağa kalktı,ve ilk kez arkasında kocaman kan rengi bir gölge oluşturan, yerlere kadar uzanan, kırmızı pelerinini gördüm. Başını hafifçe eğdiğinde lambalar saçına parlak bir altın rengi kazandırdı ve mavi gözlerinde daha yumuşak bir ışık belirdi.

"Biz çok daha önce de buradaydık. Sen ve ataların buralara gelmeden, daha dağınıza gelmeden yüzyıllar önce buradaydık." dedi, sesinde en ufak bir değişiklik bile olmadan. "O zamanlar etraftaki tüm bu dağlar bize aitti. Anlayacağın, istilacı olan biz değil, sizsiniz," duraksadı ve kendini doğrulttu. Nazik ve hoş tavrını koruyordu. "Çiftlikleriyle, köyleriyle, kaleleri ve şatolarıyla sürekli bize yaklaşıp bizim ormanlarımıza tecavüz eden senin türündür. Böylece, hızlı olabileceğimiz yerde kurnaz, 'Gece Hırsızı' duasındaki gibi olmak yerine de görünür olmak zorunda kaldık. "

"Babamı ve ailemi neden öldürdünüz?" diye bağırdım, artık sessiz kalamazdım. Anlamlı sözleriyle beni etkilemeye çalışması, yumuşak, tatlı kelimeleri ve hoş yüzü artık umurumda değildi.

"Senin baban ve onun babası," dedi, "ve ondan önceki Derebeyi, şatonuzun orada kalabalıklaşan ağaçları kestiler. Ben de kendi şatomu insanlarınkinden uzak tutmalıyım. Ve bu seferde olduğu gibi arada bir saldırılarımı geniş çaplı tutmam gerekiyor. Baban haraç verip dilediği gibi yaşamayı sürdürebilirdi. Gizli bir yemin edebilirdi; ondan neredeyse hiçbir şey götürmeyecek bir yemin."

"Çocuklarımızı isteyerek size vereceğini inanmış olamazsınız? Ne için? Onların kanını mı istiyorsunuz yoksa şeytana mı kurban ediyorsunuz?"

"Zamanla göreceksin," dedi, "çünkü senin de kurban edilmen gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır Florian!" diye atıldı Ursula, "Size yalvarıyorum."

"Size bir soru sormama izin verir misiniz efendim?" dedim, "madem adalet ve tarih sizin için bu kadar önemli, eğer bu bir Divansa, gerçek bir Divansa, ben neden beni savunacak gerçek bir insan göremiyorum."

Florian, bu soru karşısında biraz sarsılmış göründü. Ve ardından dedi ki:

"Divan biziz oğlum, sen bir hiçsin. Bunu biliyorsun. Ormandaki geyiklerin çoğalması için yaşamalarına izin verdiğimiz gibi, babanın da yaşamasına izin verirdik. Bundan fazlası yok."

"Burada hiç insan var mı?"

"Sana yardımcı olabilecek kimse yok," dedi yalnızca.

"Gündüzleri de mi gardiyanınız yok?" diye sordum.

"Hayır gündüzleri de gardiyanımız yok," dedi ve ilk defa gururla gülümsediğini gördüm. "Onlara ihtiyacımızın olduğunu mu sanıyorsun? Küçük 'güvercin kafesimiz' in gündüzleri sakın olmadığını mı sanıyorsun. Burada ne diye insanlara ihtiyacım olsun?"

"Kesinlikle var. Divana katılacağımı sanıyorsan tam bir aptalsın. Aşağıda kim olduğunuzu bilen, geceleri geldiğinizi ve gündüzleri çıkamadığınızı bilen kocaman bir şehir halkı varken nasıl olur da insan gardiyanlara ihtiyacımız yok dersin."

Sabırla gülümsedi. "Onlar birer sıçan" dedi sessizce, "Gereksiz yaratıklar hakkında konuşarak zamanımı harcıyorsun."

"Hım, böylesine sert bir yargıda bulunmakla hata yapıyorsunuz. Bence onları öyle ya da böyle, söylediğinizden daha fazla seviyorsunuz Efendim."

Godric güldü. "Kanlarına gelince belki," dedi sessizce.

Salonun bir yerinden hafif bir gülme sesi duyuldu, ama kırılmış bir şeyin parçaları gibi yitip tükendi.

Florian konuştu: "Ursula, düşüneceğim ama hiç..."

"Hayır. Çünkü asla kabul etmem" dedim, "Lanetlensem bile size katılmam."

"Dilini tut," diye sakın bir tavırla beni uyardı Florian.

"Aşağıdaki şehirlilerin isyana kalkıp gün ışığında şatonuzu istila edip gizlendiğiniz yerleri açabileceklerine inanmıyorsanız hepiniz aptalsınız."

Salondan sesler ve hareketler duyuldu, ama en azından benim duyabileceğim tek bir kelime bile edilmedi. Bu soluk yüzlü canavarlar düşünce yoluyla ya da sadece bakışarak iletişim kurabiliyor gibiydiler.

"Aptallıktan konuşamıyorsunuz bile," diye atıldım. "Gündüz dünyasının tamamına kendinizi tanıtıyorsunuz ve yine de bu Kızıl Divanın sonsuza kadar varolabileceğim düşünüyorsunuz öyle mi?" "Bana hakaret ediyorsun." dedi Florian. Yanaklarına çok güzel bir pembe renk gelmişti.

"Tekrar sessiz olmanı rica ediyorum."

"Size hakaret mi ediyorum? Efendim, size bir öğütte bulunmama izin verin. Gündüz çaresizsiniz; öyle olduğunuzu biliyorum. Gece, ve yalnızca gece olunca saldırıyorsunuz. Bütün hareketler ve kelimeleriniz bana bunu gösteriyor. Babamın evine saldıran sürülerinizi unutmadım. Uyarı çılgılığını unutmadım.

Gökyüzüne bir bakın Efendim, bu ormanda çok fazla kapalı kalmışsınız. Babamı örnek alıp birkaç öğrenciyi Floransa'daki filozoflara ve rahiplere göndermeliydiniz."

"Bana hakaret etmeyi kes artık," dedi üzerine basarak ve aynı asaletle. "Beni kızdırıyorsun Vittorio, ve buna hiçbir şekilde katlanamam."

"Zamanın kısaldı yaşlı canavar," dedim. "Onun için daha zamanın varken bu antik şatonda iyi vakit geçirmeye bak."

Ursula sessiz bir çılgılık attı, ama durmayacaktım.

"Şehri şimdi yöneten salak nesli satın almış olabilirsiniz" dedim, "Ama Floransa, Venedik ve Milano şehirlerinin önüne geçemeyeceğiniz bir hızla size yaklaştığına inanmıyorsanız hayal görüyorsunuz. Sizin için tehdit unsuru olan benim babam gibi adamlar değil Efendim, asıl, kitaplarıyla üniversiteli astrologlar, simyacılar ve alimlerdir. Size hiç haberdar olmadığınız modern çağdan bahsediyorum, hepsi sizi eski bir efsaneymiş gibi yakalayacak, sizi saklandığınız ininizden kızgın güneşin altına çekip çıkaracak ve başlarınızı kesecekler. Hepinizi."

"Öldür onu ["seyredenlerin arasından bir kadın sesi duyuldu.

"Onu hemen yok edelim," diye atıldı bir adam.

"Kafese bile layık değil," diye çıktı bir başkası.

"Kafeste bir dakikalığına tutulmayacak, hatta kurban edilemeyecek kadar bile değersiz."

Ardından hep bir ağızdan öldürülmem için bağırmaya başladılar.

Kollarını uzatarak "Hayır!" diye bağırdı Ursula, "Florian, size yalvarıyorum!"

"İşkence, işkence, işkence," tekrarlamaya başladılar, önce iki, sonra üç ardından dört tanesi birden.

"Efendim," dedi Godric, ama sesini duymakta zorlanıyordum, "Henüz bir çocuk. Onu diğerleriyle beraber kafese koyalım. Bir ya da iki gece geçmeden adını bile unuttur, diğerleri kadar uysallaşır."

İçlerinden biri, "Onu hemen öldürün!" diye bağırarak hepsini bastırdı. Ardından başkaları, "İşini bitirin!" diye daha da yüksek sesle bağırmaya başladı.

Kulakları tırmalayan bir çığlık daha yükseldi: "Vücudunu parçalara ayırın. Şimdi. Hadi. Evet, evet, evet!" Savaş trampetlerinin ritmi gibiydi.

VII

KAFES

Ulu Godric, sayısız soğuk el kollarımı kavradığı anda, herkesin susması için yüksek sesle bağırdı.

Bir keresinde Floransa'da kendini kaybetmiş bir insan kalabalığı tarafından vahşice parçalanan bir adam görmüştüm. Olay yerine kendi isteğim dışında biraz fazla yaklaşmışım ve bu yüzden, benim gibi oradan kaçmak isteyen insanlar tarafından az daha eziliyordum.

Onun için böyle bir şeyin olma ihtimali bana hayal gibi gelmiyordu. Her türlü ölüm şekline olduğum kadar, böylesine de hazırdım. Sanırım kızmaktaki haklılığıma inandığım kadar kuvvetle, ölüme de inanıyordum.

Ama Godric kan emicilerin geri çekilmelerini emretti. Ve soluk yüzlü koca topluluk, sanki birkaç saniye önce yaşanan olaya hiç katılmamışlar gibi, başlarını eğmiş ya da asil bir tavırla başka yöne çevirmiş halde geri çekildiler.

İnce yanaklarına kan gelmiş, yüzü şimdi neredeyse insan gibi görünecek kadar kızarmış ve dudakları güzel şekillerine rağmen kurumuş bir yara kadar koyu olan Florian'dan gözlerimi ayıramadım. Koyu altın sarısı saçları şimdi neredeyse kahverengi görünüyordu ve mavi gözleri çok düşünceli bir hal almıştı.

"Ben, onu diğerlerinin yanına koyalım diyorum," diye söze girdi Ulu Godric.

Sanki artık kendisini tutamıyormuş gibi Ursula'nın hıçkırıkları duyuldu. Onu görebilmek için etrafa bakındım; başını eğmiş, elleriyle yüzünü örtmeye çalışıyordu. Uzun parmaklarının arasından sanki kandan yaratılmışlar gibi kırmızı kırmızı gözyaşları damlıyordu.

"Ağlama," dedim akıllıca olup olmadığını bir an bile düşünmeden. "Sen yapabileceğin her şeyi yaptın Ursula. Beni elde etmeleri imkansız."

Godric, kırışık kaşlarını kaldırmış halde dönüp bana baktı. Bu sefer, kel, beyaz kafasındaki gri, kürdanlar kadar kalın ve iğrenç kaşlarının varolduğunu görebilecek kadar yakındım ona.

Ursula, yüksek belli Fransız elbisesinden gül renkli bir mendil çıkardı ve harika kırmızı göz yaşlarını, kenarları yeşil yapraklar ve pembe çiçeklerle süslenmiş olan bu solgun pembe kumaş parçasına silip, sanki özlemle yanıp tutuş uyormuş gibi bana baktı.

"Durumum ümitsiz," dedim. "Beni kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Elimde olsa bu acıdan seni korumak için kollarımı sana sarardım, ama buradaki canavar beni tutuyor."

Hala sakın duran koyu giysili topluluktan şaşkınlık dolu sesler yükselmeye başladı ve bir an için kendimi uzun masadaki Florian'ın iki yanına dizilmiş ince, sıska, kemik beyazı suratlara bakmaya zorladım. Tek bir saç tellerini bile göstermeyen kırmızı ve pembe eski süsleri ve şapkalarıyla tamamen Fransızlaşmış hanımefendilere baktım. Fransız bir inceliklerinin olmasına rağmen saçma bir halleri vardı; hepsinin birer iblis olduğunu düşündükçe midem bulanıyordu.

Godric hafif hafif gülümsemekle yetindi.

"Şeytanlar!" dedim, "Ne güzel bir topluluk!"

"Kafese Efendim," dedi Godric. "Diğerlerinin yanına; böylece hem teklifimi size özel olarak sunabilirim, hem Ljrsula'yla konuşma fırsatımız olur. Gereksiz yere çok fazla acı çekiyor."

"Evet, öyle!" diye ağladı Ursula, "Lütfen Florian. Daha önce senden bir şey istemedim; biliyorsun istemedim."

"Evet Ursula," dedi Florian, şimdiye kadar dudaklarından dökülmüş en yumuşak sesle, "Bunu biliyorum, en sevgili çiçeğim. Ama bu çocuk her şeye karşı çıkıyor ve ailesi de avlanmak için buradan çıkan şanssız üyelerimizi kurnazlıkla yok etti. Defalarca oldu bu."

"Fevkalade!" diye atıldım, "Ne cesaret, ne harika, bana öyle güzel bir hediye verdiniz ki."

Florian çok şaşırmış ve sinirlenmişti.

Ursula, koyu gölgeli kadife etekleriyle koştu ve ona daha yakın olmak için parlak masanın üzerine eğildi.

Sadece kırmızı kadife kurdelelerle süslenmiş kalın, uzun örgülü saçlarını ve hem narin hem güçlü olan mükemmel kollarını görebiliyordum. İstemesem de bu görüntü beni heyecanlandırmıştı.

"Kafese gitsin, lütfen Florian," diye yalvardı "yüreğimi buna hazırlamak için ihtiyacım olan birkaç gece daha onunla olayım. Bu gece onu hayran bırakalım, gece yarısı toplantısına katılsın."

Buna cevap vermeyip hafızama kazımakla yetindim.

Birden bire, beni kafese koyma konusunda Godric'e destek çıkmak için temiz saray giysileri içinde iki kişi yanımda belirdi.

Daha neler olduğunu anlayamadan, yumuşak bir kumaş gözlerimi bağladılar. Göremiyordum artık.

"Hayır, bırakın görmek istiyorum!" diye bağırdım.

"Öyleyse kafese gidiyor, iyi," diyen Efendinin sesini duydum ve sanki beni götürenlerin ayakları yere değmiyormuş gibi odadan hızla götürüldüğümü hissettim.

Müzik tuhaf, korkutucu bir ritimle tekrar çalmaya başladı, ama ben merhametle bu berbat sestem uzaklaştırılıyordum. Birkaç merdivenden yukarı taşındığım sırada sadece Ursula'nın sesi eşlik

ediyordu bana, ayaklarım arada bir, moraracak kadar sert bir şekilde basamaklara çarpıyordu ve beni dikkatsizce tutan parmaklar canımı yakıyordu.

"Sessiz ol Vittorio, lütfen karşı koyma, şimdi benim cesur sevgilim ol ve sessiz kal."

"Peki ne için, sevgilim?" diye sordum, "Beni niçin seviyorsun sivri dişlerin olmadan beni öpebilir misin ki?"

"Evet, evet, evet," diye fısıld adı kulağıma.

Bir koridor boyunca sürükleniyordum. İnsan seslerinden karışık bir koro, sıradan günlük konuşmalar ve dışarının rüzgarını duyabiliyordum. Ayrıca salondakinden tamamıyla farklı bir müzik sesi de geliyordu kulağıma.

"Burası neresi? Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Arkamdan kapıların kapandığını duydum ve ansızın göz bağımı çekip çıkardılar.

"Burası kafes Vittorio," dedi Ursula, kulağıma fısıldamaya çalıştığı için elini bana bastırarak. "İhtiyaç olana kadar tutsak olarak kalacağın yer işte burası."

Taştan, yüksek, çıplak bir merdiven sahanlığının üstünde duruyorduk. Aşağıya giden merdivenler bir yerde kıvrılıp avluya açılan yolda son buluyordu. Aşağıda, o kadar yoğun ve de öyle garip bir hareketlilik vardı ki hepsini bir anda algılamam mümkün değildi.

Şatonun duvarlarının içinde yüksek bir yerdeydik, bunu biliyordum. Avlu dört bir yandan kapalıydı ve başımı kaldırıp baktığımda, duvarların beyaz mermerlerle kaplanmış olduğunu ve her yerde Fransız stili ikiz kemerli, tepeleri sivri uçlu olan pencerelerin olduğunu gördüm. Yukarıda çatılarda ve şatonun sütunlarında yanan sayısızca meşalenin alevlerinden beslendiği belli olan, parlak ve oynak bir ışık vardı gökyüzünde.

Görüntüler beni etkilemişti, ama buradan kaçışın imkansız olduğunu çok net olarak anlatmışlardı, çünkü en yakın pencere çok yukarıda kalıyor, mermer de hiçbir şekilde tırmanılamayacak kadar pürüzsüzdü.

Yukarıda bir çok küçük balkon bulunuyordu, ama onlar da ulaşılması imkansız derecede yüksekteydiler.

Bu balkonlarda ve taraçalarda, sanki benim buraya getirilmem görülmeye değer bir şeymiş gibi bana boş boş bakan, kırmızılara bürünmüş soluk, merhametsiz şeytanlar duruyordu.

Hepsine lanet olsun dedim içimden.

Beni asıl afallatan ve büyüleyen, önümdeki avluda karmakarışık insan ve ev kalabalığıydı.

Az önce, deyimi yerindeyse 'davamın' görüşüldüğü korkunç salondan çok daha aydınlıktı bir kere ve başlı başına bir dünyaydı - her birine fenerlerin asılı olduğu onlarca zeytin, portakal ve limon ağaçlarının dikili olduğu dört köşe bir saha.

Sarhoş ya da şaşkın gibi görünen insanlarıyla dolu küçük bir dünyaydı. Vücutlar, bazıları yarı, bazıları tamamıyla çıplak, bazıları pahalı giysiler içinde dolanıyor, sürünüyor ya da hiçbir şey yapmadan yatıyorlardı.

Herkes pis, rezil ve sefil durumdaydı.

Her yerde küçük kulübeler vardı; sırf samandan yapılmış eski usul işçi barakaları gibi olanları, tahtadan, taştan yapılmış olanları ve daha da küçükleri. Bunların arasında çitlerle sınırlanmış bahçeler ve sayısız dolambaçlı patikalar yer alıyordu.

Çıplak gecenin altında çılgın bir bahçenin sarhoş olmuş labirentiydi.

Meyve ağaçları, öbekler halinde sıkışık bir halde duruyor ve arkalarında insanların, gözleri açık olduğu halde sanki uyuyorlarmış gibi yatıp yıldızları seyretmekten başka bir şey yapamadıkları çimenlik alanları gizliyordu.

Çiçek açmış asmalar, sadece mahremiyet sağlaması amacıyla orada bulunan tel duvarları kaplamıştı.

Büyük kuşlarla, evet, kuşlarla dolu kocaman kafesler ve orada burada yemek pişirmek için kullanılan ocaklar ve bunların, kömürlerin üzerinde duran, içlerinden baharatlı kokuların yükseldiği kocaman kazanlar vardı.

Kazanlar! Evet, çorba dolu kazanlar. Dört beş tane, belki de daha fazlaydılar.

Buralarda da iblislerin dolaştığını gördüm. Efendileri kadar sıska ve solgun ama aynı kan kırmızısı giysiler içindeydiler, yalnız bunlar paçavradan farksız, daha kötü elbiselerdi.

Biri, kocaman eski bir süpürgeyle etrafı süpürürken, diğer ikisi, içinde yavaş yavaş pişen çorbanın bulunduğu kazanlarla ilgileniyor, bir başkası da yeni yeni yürümesini öğrenmiş, ağlayan küçük bir çocuğu umarsızca kucağında taşıyordu.

Burası, ölü aristokrat taslaklarıyla aşağıdaki korkunç Divandan bile daha gülünç ve rahatsız edici bir yerdi.

"Gözlerim yanıyor," dedim. Kazanlardan çıkan dumanları hissedebiliyorum. Keskin ve iştah açıcı kokular birbirine karışmıştı. Kaynayan baharatların bir çoğunu tanıdım, domuz ve öküz etinin kokusunu da alıyordum, ama hepsine karışmış başka, egzotik bir koku daha vardı havada.

Her yerde insanlar aynı mutsuz uyku halindeydi. Çocuklar, yaşlı kadınlar, aşağıdaki şehirde hiç görünmeyen şu ünlü sakatlar; kamburlar, tam büyüklüklerine asla ulaşamamış küçük çarpık bedenler, kocaman, hantal, sakallı ve esmer adamlar bile vardı. Bir de, benim yaşımda ya da birkaç yaş büyük erkek çocukları - hepsi de ya amaçsızca dolanıyor ya da sersemlemiş ve delirmiş halde orada burada yatıyordu.

Bize bakıyor ve sanki orada olmamız belli bir anlama geliyormuş da bunu tam kavrayamıyorlarmış gibi gözlerini kırpıyor ve duraksıyorlardı.

Merdiven sahanlığın üzerinde sallanmaya başladım. Ursula hemen kolumu yakaladı. Burnuma dolan ağır kokular bana açlıktan ölmek üzere olduğumu hatırlattı. Açlık, daha önce hiç duymadığım bir açlık. Hayır, sadece çorba için bir susamışlıktı, sanki sıvı olmayan yemekler yoktu artık benim için.

Buraya kadar yanımızdan ayrılmayan adamlar - ki gözlerimi bağlayan ve beni sürükleyenler de onlardı - arkalarını dönüp, topuklarının taş zeminde çıkarttığı sesler eşliğinde merdivenlerden indiler.

Aşağıdaki benek benek, karmaşık kalabalıktan birkaç çığlık yükseldi. Kafalar o yöne döndü. Uyuşuk bedenler bu dumanlı sarhoşluktan sıyrılmaya çalışıyorlardı.

İki beyefendi kazanların yanından birlikte geçerlerken ölümlü sarhoşlar bir araya gelerek bu beyefendilerin çevresinde toplanmaya başladılar. Kırmızılı adamlar ise anlaşılmasız bir gururla insanlara bakıyorlardı.

"Ne yapıyorlar?", "Ne yapacaklar?" Hastaydım, düşecektim. Ama çorba ne kadar güzel kokuyordu ve ne kadar da içmek istiyordum ondan. "Ursula," dedim. Ama ismi ile başladığım bu duayı hangi

kelimelerle devam ettireceğimi bilemiyordum.

"Seni tutuyorum, aşkım. İşte burası kafes. Bak, görüyor musun?"

Bulanık bir sisin içinde, iki efendinin, sanki buradaki uyuşuk insanların hiçbirinin bir portakal gibi taze ve hoş bir şeye ihtiyacı yokmuş gibi meyveleri hala sallanan, çiçeklere bürünmüş portakal ağaçlarının dikenli, pürüzsüz dallarının altından geçtiğini gördüm.

Efendiler ilk kazanın iki yanında yerlerini aldılar ve ikisi de, sol elleriyle tuttıkları bir bıçakla sağ bileklerini kesip kanlarını çorbanın içine bol bol akıttılar.

Etraflarında uysallıkla toplanmış insanlardan zayıf bir sevinç çılgılığı yükseldi.

"Lanet olsun, kan... tabi ya," diye fısıldadım. Ursula beni tutmamış olsaydı düşecektim. "Çorba kanla tatlandırılıyor."

Efendilerden biri başını çevirdi. Duman ve buhar onu iğrendiriyor gibiydi, yine de kanını kazandaki karışıma akıtmaya devam etti. Sonra, ani bir hareketle dönerek uzandı, işçi giysileri içindeki sıska, zayıf görünümlü beyaz yaratığı, sanki öfkeyle kolundan yakaladı.

Zavallıyı kazanın yanına çekti. Sıska, sefil yaratık bırakılması için yalvardı, sızlandı, ama bileklerinin ikisi de kesildi ve kemikli suratını çevirdiği halde, kanı merhametsizce karışıma akıtıldı.

"Hah, cehennem halkalarınızla Dante'den bile daha iyisiniz, öyle değil mi?" dedim. Ama sonra, onunla bu şekilde konuşmuş olduğum için kendi kendime kızdım.

"Onlar işçiler evet, efendi olma hayali kuruyorlar ve itaat ederlerse bir gün belki olurlar."

Şimdi hatırladım, beni şatoya getirmiş olan yaratık askerler, kaba avcılardı. Her şey ne kadar da iyi düşünülmüştü. Ama ya yumuşacık, sevgi dolu kolları ve göz yaşlarının izlerinin hala gözüktüğü parlak yüzü ile dar omuzlu sevgilim, yanımdaki aşkım, o asil kanlı bir hanımefendi değil miydi?

"Vittorio, senin ölmeni hiç istemiyorum."

"Öyle mi sevgilim?" dedim. Kollarımı ona sarmıştım. Bu destek olmadan artık ayakta duramıyordum.

Görüşüm zayıflıyordu.

Yine de başım onun omzuna dayanmış, gözlerim aşağıdaki kalabalığa yönelmiş halde, insanların kazanlarının etrafını sarmalarını, kupalarını çorbanın içine, özellikle de kanların akmış olduğu yere sokmalarını ve ardından da sıcak sıvıyı içmeden soğutmak için üflediklerini gördüm.

Yumuşak, tüyler ürpertici kahkahalar yankılandı duvarlarda. Sanırım yukarıdaki balkonlarda duran izleyicilerden geliyordu.

Birden, ortaya kocaman, fora edilmiş bir bayrak düşmüş gibi kırmızı renkten bir girdap oluştu.

Aslında yukarıdaki yüksek balkonlardan birinden kafesteki sevgi dolu kalabalığın ortasına inmek için atlamış olan hanımefendilerden biriydi bu.

Eğilip onu selamladılar, sonra da geri çekildiler. O da kazanın yanına gidip isyan dolu bir kahkahayla bileğini kesip kanını içine akıtınca saygıyla karışık korku dolu sesler yükseldi kalabalıktan.

"Evet canlarım, minik kuşlarım," dedi. Başını yukarı kaldırıp bize baktı.

"Sen de aşağıya gel Ursula, acıkmış olan küçüklerimize acı, bu gece bonkör ol. Senin sıran olmasa da aramıza yeni katılan konuğumuzun onuruna ver."

Ursula olanlardan utanmış görünüyor, beni uzun parmaklarıyla nazikçe tutmaya devam ediyordu. Gözlerinin içine baktım.

"Sarhoş oldum, korkunun kendisi beni sarhoş etmeye yetti."

"Benim kanım artık sadece senin için," diye fısıldadı.

"O zaman onu bana ver, istiyorum. Ona ihtiyacım var. Ölesiye güçsüz düştüm," dedim. "Tanrım, bunlara sen sebep oldun, beni sen, yok, hayır. Hayır, kendim yaptım."

"Şşşş, sevgilim, canım benim," dedi.

Kolunu belime doladı ve tam kulağımın altında yumuşak dudaklarını hissettim. Diliyle ısıtıyor, emiyordu.

En sonunda dişlerini batırdı.

Adeta yok oldum ve bir hayal aleminde, sadece bize ait olan ve diğerlerinin asla kabul edilmeyeceği çayırda beraber koşarken, iki elimle ona uzandım.

"Ah masum aşk," dedi, kanımı içerken. "Ah, masum, masum aşk."

Aniden boynumdaki yaramda buz gibi bir ateş hissettim ve sanki uzun dokunaçlı küçük bir parazit girdi içime - bir kere vücudumdayken en ırak köşelerime ulaşabilecek bir parazit.

Serin rüzgarda sallanan zambaklarla kaplanmış kocaman çayır dört bir yanımızı kapladı. Benimle miydi? Yanımda mıydı? Kısa bir an için yalnızmışım ve o da arkamdaymış da bağırışını duyuyormuşum gibi geldi.

Bu şehvetli rüyada, mavi gökyüzü ve kınlan ince çiçek dallarıyla heyecan dolu serin rüyada, niyetim dönüp ona gitmekti. Ama göz ucuyla o denli mükemmel ve harikulade bir şey gördüm ki ruhum sevinçten çıldıracak gibi oldu.

"Bak!.. Evet, görüyorsun!"

Kafam arkaya düştü. Rüya bitmişti. Ağrıyan gözlerimin önünde hapishanemin beyaz mermer duvarları yükseliyordu. Beni tutuyor ve büyük bir şaşkınlık içinde bana bakıyordu, dudakları kanlıydı.

Beni kollarında kaldırdı. Bir çocuk kadar çaresizdim. Beni merdivenlerden aşağıya taşıdı. Hiçbir bir yerimi kıpırdatamıyordum.

Sanki tüm dünya, balkonlarda arkalarındaki meşalelerin ışığında çok karanlık görünen, gülen ve uzattıkları ince elleriyle işaret eden şekillerden ibaretti.

Kan kırmızısı, kokusunu duy.

"Ama neydi o; çayırda onu görebildin mi?" diye sordum.

"Hayır!" diye bağırdı, o kadar korkmuş görünüyor ki.

Bir tomar samanının üzerinde yatıyordum, zavallı, sıska şeytan işçi çocukları kan çanağı olmuş gözlerle aptal aptal bana bakıyordu ve Ursula, o ağlıyordu ellerini yeniden yüzüne bastırarak.

"Onu burada bırakamam," dedi. Uzakta, çok uzaklardaydı.

İnsanların çılgınlıklarını duydum. Uyuşturulmuş ve lanetlenmişlerin arasında bir isyan mı çıkmıştı?

İnsanların ağladıklarını duydum.

"Ama bırakacaksın ve önce kazana gel, kanını ver."

Bu kelimeler kimden çıkıyordu.

Bilmiyordum.

"...Ayin zamanı."

"Onu bu gece almayacaksınız."

"Neden ağlıyorlar?" diye sordum. "Dinle Ursula, hepsi ağlamaya başladı."

Çelimsiz çocuklardan biri tam gözlerimin içine baktı. Ellerinden biri ensemdeydi ve dudaklarıma sıcak bir çorba kupası dayamıştı. Çenemden aşağıya akmasını istemiyordum. İçtim, içtim. Bütün ağzımı bu sıvıyla doldurdum.

"Bu gece değil." Bu Ursula'nın sesiydi. Alnımda, boynumda öpücükler. Birisi onu alıp götürdü. Son olarak elini benimkinde hissettim, sonra da çekip götürüldüğünü.

"Hadi gel Ursula, bırak onu."

"Uyu sevgilim" diye ağladı kulağıma. Eteklerinin bana değdiğini hissettim. "Uyu Vittorio."

Kupa bir yana fırlatıldı. Aptalca, tamamen sarhoş bir halde, içindekilerin dökülüp samanların içinde kayboluşunu seyrettim. Önümde diz çöktü. Ağzı, açık, yumuşak, şehvetli ve kırmızıydı. ?

Soğuk elleriyle yüzümü tuttu. Kan onun ağzından benimkine aktı.

"Ah aşkım" dedim. Çayırlara gitmek istiyordum. Gelmedi. "Çayıra girmeme izin ver, onu görmemi sağla!"

Ama çayır yoktu, yalnızca yüzünün şok edici görüntüsü, ardından da azalan ışık, karanlık ve seslerden meydana gelen bir karmaşanın yaklaşan nefesi. Artık karşı koyamıyordum. Artık konuşamıyordum.

Artık hatırlayamıyordum... Ama birisi o şeyi söylemişti.

Ve ağlama sesleri. Çok hüzünlüydü. O ağlamalar, o keder dolu çaresiz ağlamalar...

Gözlerimi tekrar açtığımda sabah olmuştu. Güneş canımı yakıyordu ve başım dayanılamayacak kadar ağrıyordu.

Başımda giysilerimi çıkarmaya çalışan bir adam duruyordu. Sarhoş deli. Döndüm, sersemlemiş ve hastaydım, kusacaktım; adamı üzerimden attım ve sağlam bir yumrukla yere serdim.

Ayağa kalkmaya çalıştım, ama yapamıyordum. Mide bulantısı dayanılmazdı. Dört bir yanımda başkaları uyuyordu. Güneş gözlerimi acıtıyor, tenimi yakıyordu. Samanların arasına gizlendim. Sıcaklık başıma vuruyordu ve parmaklarımı saçımda gezdirdiğimde saçımın ısınmış olduğunu fark ettim. Başımdaki ağır kulaklarımda zonkluyordu.

"Barınağa gel" dedi biri. Yaşlı bir kadındı ve samandan bir. çatının altından sesleniyordu, "Gel, burası serin"

"Hepinizin canı cehenneme," dedim. Uyudum. Kendimi bıraktım.

Öğleden sonra geç bir vakitte tekrar uyandım.

Kendimi kazanların birinin başında diz çökmüş buldum. Pasaklı, perişan bir halde, dolu bir kaseden içiyordum. Onu yaşlı kadın vermişti.

"Şeytanlar" dedim. "Uyuyorlar. Biz... onları..." ama sonra boşuna olduğunu anladım. Kupayı bir yere fırlatmak istiyordum ama sıcak içkiden içmeye devam ediyordum.

"Sadece kan değil, aynı zamanda şarap, iyi şarap" dedi yaşlı kadın. "İç, oğlum, iç ki acı hissetme.

Nasılsa seni çok yakında öldürecekler. O kadar da korkunç değil."

Tekrar karanlık olduğunu" hissettim.

Yuvarlandım.

Gözlerimi tamamıyla açabiliyordum, gündüz olduğu gibi ağrııyorlardı.

Bu uyuşuk ve sersem baygınlık haliyle bütün bir günü kaçırmış olduğumu biliyordum. Onların planlarına uymuştum. Etrafımdaki bu işe yaramaz insanları isyana teşvik etmem gerekirken yenik düşmüştüm. Yüce tanrım, bunun olmasına nasıl izin verdin? Ah, o üzüntü... hayal meyal hatırlayabildiğim o üzüntü.... ve uykunun tatlılığı.

"Uyan çocuk."

İblislerden birinin sesi.

"Bu gece seni istiyorlar."

"Ya, beni kim, ne için istiyormuş?" diye sordum. Başımı kaldırdım. Meşaleler yanıyordu. Her şey parılıyor ve yukarıdan yeşil yaprakların yumuşak sesleri, portakal ağaçlarının keskin tatlı kokusu geliyordu.

Dünya, yukarıda dans eden alevlerden ve siyah yaprakların büyüleyici şekillerinden oluşuyordu. Dünya açlık ve susuzluktu.

Karışım yavaş yavaş kaynıyor ve kokusu etraftaki her şeyi siliyordu. Yakınımda bir kasenin olmamasına rağmen ağzımı açtım.

"Sana ondan vereceğim," dedi yaratık. "Ama önce otur. Seni hazırlamam gerekiyor. Bu gece için iyi görünmelisin."

"Neden?" dedim, "Hepsi öldü zaten."

"Kim?"

"Ailem."

"Burada aile yok. Burası Kızıl Divan. Sen Divanın Efendisinin malısın. Şimdi gel, seni hazırlamam gerekiyor."

"Beni ne için hazırlayacaksın?"

"Ayine gideceksin, ayağa kalk," dedi. Saçları yüzünün etrafında bir perininki gibi parlayan adam, süpürgesine yaslanmış, sıkılmış bir halde başımda dikiliyordu.

"Ayağa kalk çocuk. Seni istiyorlar, neredeyse gece yarısı oldu."

"Hayır, hayır gece yarısı değil, hayır!" diye bağırdım "Hayır!"

"Korkma," dedi soğukça ve bıkmış bir şekilde "İşe yaramaz."

"Ama anlamıyorsun, zaman kaybından, akıl yitiminden bahsediyorum, kalbimin attığı ama aklımın uyuduğu saatlerin kaybından bahsediyorum! Ben korkmuyorum seni zavallı şeytan!"

Beni samanların üzerine bastırıp yüzümü yıkadı.

"Hah şöyle. Yakışıklı, güzel biriymişsin. Senin gibileri hemen kurban ediyorlar. Fazlasıyla güçlüsün ve yüzün, vücudun fazlasıyla güzel. Bak işte bayan Ursula da seni rüyalarında görüyor, senin için ağlıyordu.

Onu alıp götürdüler."

"Ah ama ben de rüya görüyordum..." dedim. Bu canavarla sanki ikimiz arkadaşmışız gibi mi konuşuyordum? Rüyalarımın güzel ve harika dünyası, uçsuz bucaksız, aydınlık krallığım neredeydi?

"Benimle konuşabilirsin, neden olmasın ki?" dedi, "Kendinden geçmiş halde öleceksin genç, güzel Efendim," dedi. "Kiliseyi ve de Ayini bütün aydınlığıyla göreceksin; kurban sen olacaksın."

"Hayır, ben rüyamda çayırı gördüm," dedim, "Çayırdaki bir şey gördüm. Hayır o Ursula değildi. Kendi kendime konuşuyordum, kendi hasta, çıldırmış aklımla. Aklımla konuşarak beni dinlemesini sağlamaya çalışıyordum. Çayırdaki birini gördüm, birini, bir... ben... hatırlamıyorum..."

"Her şeyi zorlaştırıyorsun," dedi şeytan beni rahatlatmaya çalışarak. "İşte, bütün düğmelerin, iliklerin doğru yerde. Zamanında çok güzel bir beyefendiydin herhalde."

Herhalde, herhalde, herhalde.

"Şunu duyuyor musun?" diye sordu.

"Hiçbir şey duyamıyorum."

"Saatin üçüncü çeyreği çalışıyor. Artık Ayine çok az zaman kaldı. Gürültüye kulak asma. Onlar sonra kurban edilecek olan diğerleri. Cesaretini kırmasına izin verme. Sadece biraz ağlayıp sızlıyorlar."

VIII

REQUIEM, YA DA KUTSAL KURBAN AYINI

Bundan daha güzel bir kilise hiç görülmüş müydü acaba? Beyaz mermer hiç bu kadar güzel bir şekilde kullanılmış mıydı? Bu muhteşem kıvrımlı, yılankavi süslemeler ve ciddi, dar ve görünüşte kutsal ve de dini resimleri meydana getiren, dışarıdan kızgın ateşler tarafından aydınlatılıp birer mücevher mükemmelliği kazanmış olan kalın, rengarenk küçük camlardan oluşan bu sivri uçlu pencereler hangi altın pınarından gelmişti? Görünüşte kutsal ...

Ama bunlar kutsal resimler değildi.

Koro balkonunda, girişten çok yukarıda duruyor, aşağıya kiliseye ve en ucundaki sunağa bakıyordum.

Bir kez daha tehdit dolu ve gösterişli efendiler tarafından kuşatılmıştım. Beni kuvvetlice tutup silahlarıyla etkileyici bir görüntü sergilemekle meşguldüler. Bu sefer işlerini büyük bir coşkuyla yaptıkları belliydi.

Başımdaki duman azalmış ama tam dağılmamıştı. Islak kumaş parçası yeniden gözlerime ve alnıma bastırıldı. Su, sanki eriyen karlı bir dağ nehrinden gelmiş gibiydi.

Hastalıklı, ateşli halime rağmen her şeyi gördüm.

Parıldayan pencerelerde, Azizler ya da melekleri tasvir eden süslemelerdeki gibi kırmızı, mavi ve yaldızlı camların büyük bir sanatkarlıkla bir araya getirilerek oluşturulmuş olan şeytanları gördüm.

Aşağıdaki cemaate nefret dolu gözlerle bakan, deri kanatlı ve pençe elli olan canavarların suratlarını gördüm.

Aşağıda, koyu kırmızı giysilerinin içinde, aralarında geniş bir koridor oluşturacak şekilde iki yanda sıralanmış, oymalarla bol bol süslenmiş uzun Ayin tırabzanına ve ardındaki yüksek Sunağa dönük duran Yüce Divanı gördüm.

Sunağın ardındaki duvar resimlere kaplıydı. Sanki çok özlemini çektikleri bir nurda yüzüyorlarmış gibi Cehennemde alevlerin arasında endamlı bir şekilde dans eden zebaniler. Bunların tepesinde, uçuşan flamalar üzerine yaldızlı harflerle Aziz Augustine'in sözleri yazılmıştı. Eğitimim sırasında bu sözlerle o kadar haşır neşir olmuşum ki, alevlerin gerçek alev olmayıp Tanrının eksikliğini temsil ettiklerini çok iyi biliyordum.

Ama burada, orijinalindeki "eksiklik" yerine Latince "özgürlük" kelimesi yazılmıştı.

Kilisenin iki tarafında bulunan balkonların altındaki yüksek, beyaz mermer duvarların üzerine de Latince bu "Özgürlük" kelimesi işlenmişti. Divanın üyeleri bu manzarayı daha rahat görebileceği yerde, bulunduğum yerle aynı seviyede bulunuyorlardı.

Tavanın yüksek kemerlerinin kesiştiği yerler ı ışık içinde yüzüyordu.

Bu manzara neydi?

Yüksek Sunak, kenarları yaldızlarla süslenmiş kızıl bir örtüyle örtülmüştü. Zengin kumaşı cehennemde oynayan yaratıklardan oluşan beyaz oymaları ortaya çıkaracak kadar kısaydı, ama bu uzaklıktan gözlerim yaratıkların hareketleri konusunda yanılıyor olabilirdi.

Çok iyi görebildiğim bir şey vardysa, o da İsa'nın çarmıha gerilmiş heykelinin değil de onun taklidi, kocaman, taştan Şeytanın heykeli, düşmüş melek Lucifer'in heykeliydi. Uzun kıvrırcık saçları ve giysileri bir alev denizinde yüzüyor, yukarıya kaldırılmış ellerinde de ölümün simgeleri duruyordu. Sağ elinde amansız ölüm meleğinin orağı, sol elinde celladın kılıcı.

Bunları gördüğümde afalladım. Canavarlık! Tam da çarmıha gerilmiş İsa'yı görmeyi öylesine istediğim ve beklediğim yere yerleştirilmişti. Yine de heyecan ve çılgınlık dolu bir an için dudaklarımda bir gülümsemenin belirdiğini hissettim, aklımın bana oyunuydu; Tanrımızın kendisi çarmıha gerilmiş görüntüsüyle orada olsaydı daha mı az garip olacaktı dedim kendi kendime.

Gardiyanlarım beni daha sıkı tutmaya başladılar. Sendelemiş miydim acaba?

Etrafımda ve arkamda daha önce fark etmemiş olduğum bir topluluktan, birden bire sade, yavaş, acıklı ve güzel davul sesleri yükselmeye başladı.

Bas sesleriyle üflemeliler de ritme katılınca, dokunaklı ve kendi halinde tatlı bir karışıklığın hakim olduğu bir müzik çıktı ortaya. Bilgece öncesinin monoton, bunaltıcı müziği gibi değildi, tersine güçlü, ağlamaklı ve yalvaran melodilerden oluşan çok sesli bir koroydu. Öylesine acıklıydı ki yüreğimi üzüntüyle doldurdu ve gözlerimin dolmasına sebep oldu.

Ah! Ne kadar güzel. Etrafımı saran ve kilisenin orta yerine uçup, oradan ipeksi mermerde yansıyarak yumuşak ve mükemmel bir şekilde buraya, Lucifer heykeline durup baktığım yere geri dönen bu karmaşık, güçlü müzik, ruhumu tutsak edip beni büyülemişti.

Lucifer'in ayaklarındaki gümüş ve altın vazolarda duran tüm çiçekler kırmızıydı. Güllerin ve karanfillerin kırmızıları, süsen çiçeklerinin kırmızıları, adını bilmediğim yabani çiçeklerin kırmızıları. Güçlü renklerin hakim olduğu bunca şeyle süslenmiş, adeta canlı bir sunak. Renk cümbüşünün ortasında her şeyi bastıran Şeytanın görkemli ateşi, sonsuz karanlığından çıkabilecek tek

renk, Cehennemnin korkunç resmini tamamlıyordu.

Küçük obuanın ve diğer nefesli çalgılarının tiz seslerini duydum. Ardından, daha çok çan sesine benzeyen sesiyle pirinç trombonun ve sanki çok hafif darbelerle çalınan bir santurun sesleri gelmeye başladı.

Bu müzik beni tek başına oyalayabilir, ruhumu doldurabilirdi; melodi zincirlerinin birbirini yutması, uyum içinde uçuşmaları ve en sonunda ayrılmalarını duymak tarif edilemez bir haz veriyordu. Ne konuşmak için nefesim ne de başka şeyler görmek için gözüm yoktu artık. Yine de Şeytanın görkemli figürünün sağma ve soluna dizilmiş iblis heykellerini gördüm - dün gece masada oturan hanımlara ve beylere ne kadar da benzıyorlardı.

Gözleri yarı kapalı halde, kıyafetleri ince bedenlerine yapışan, ağızları açık ve alt dudaklarına değen sivri beyaz dişleriyle kırmızını hakim olduğu maun gibi parlak tahtalara oyulmuş olan yaratık heykelleri.

Cehennemnin bu korkunç azizlerinin hepsi de kan emici miydiler?

Ah, korkuların katedrali. Başımı çevirmeyi, gözlerimi kapatmayı denedim, ama bu iğrenç ihtişam beni büyülemeye devam ediyordu. Çılgın, şekillenmemiş düşünceler dudaklarıma ulaşmadan yok oluyordu.

Çevremdeki kornolar sustu, diğer enstrümanlar da. Hayır, gitme tatlı müzik, beni burada yalnız bırakma.

Ama şimdi, tatlı, yumuşacık tenor seslerden oluşan bir koro başladı. Takip edemediğim Latince kelimeler dökülüyordu ağızlarından. Ölüler için bir ağıt, her şeyin değişimiyle ilgili bir ilahiydi. Ve hemen ardından erkek ve kadın soprano, bas ve baritonlar içten ve mükemmel bir uyum içinde, yalnız kalan tenorlara cevap veriyordu:

"Artık Efendime gidiyorum, çünkü Onun sayesinde Karanlığın Yaratıklarına yakarışlarımı duydular..."

Bu bir kabus olmalıydı.

Bir kez daha, çoksesli bir koro tenorlara eşlik etmek için başladı:

"Ölümün kolları sıcak ve güzel öpücüklerinde beni bekliyor. Ve Tanrının da isteğiyle, hayatımı besleyen kanımı, neşemi ve ruhumun özünü bedenlerine alacaklar, ruhum onların ruhlarında yükselecek ve karanlık yollarında Cenneti, Cehennemi tanıttacak."

Tiz sesli bir org kendi başına kederli müziğini çalıyordu.

Birden kilisenin mihrabına, şimdiye kadar duyulmuş en güçlü ve parlak müziğin eşliğinde, rahiplere benzeyen bir sıra yaratık girdi.

Florian'ı gördüm, Floransa'nın piskoposu kendisiymiş gibi kırmızı bir ayin esvabı giymişti, yalnız İsa'nın haçını Lanetlenmiş Olanın onuruna baş aşağıya taşıyordu ve koyu sarı saçlı başında, altından taşlı bir taç giyiyordu - sanki kendisi hem bir Fransız kralı hem de Karanlıklar Prensinin hizmetkarıydı.

Kornoların, güçlü, kulak tırmalayıcı notaları hakimdi müziğe. Bir marş başlamıştı. Aşağıdaki davullar sessizce çalmaya devam ediyordu.

Florian sunağın önündeki yerine çıkmış ve yüzünü kilise mensuplarına çevirmişti. Bir tarafında açık ve dolgun saçları omuzlarına dökülen hassas Ursula duruyordu. Meryem Ana gibi, "başından elbisesinin kenarına kadar inen kırmızı bir peçe ile örtülmüştü.

Yukarıya dönük yüzü, bana bakıyordu ve bu uzaklıktan bile, birbirine bastırıldığı ellerinin titrediğini görebiliyordum.

Yüksek rütbeli rahip Florian'm öbür yanında da Godric duruyordu, o da kalın ve dantelli yenleri nakışlı olan bir kıyafet içindeydi; bir rahip yardımcısı daha!

İki yandan da başka yardımcıları, her zamanki gibi beyaz fildişi rengine genç yüzleri olan, cüppe giymiş uzun boylu iblisler geliyordu. Onlar da mermerden yapılmış uzun Ayin tirabzanının iki yanındaki yerlerini aldılar.

Çevremi yeniden muhteşem koronun sesi sardı. Gerçek soprano'nların sesleriyle karışan falsettolar ve ahşap kornolar kadar kalın erkek sesleri, hepsinin arkasında da ağır pirinç çalgıların sesleri geliyordu.

Ne yapmak niyetindeydiler? Tenorların şimdi söyledikleri ilahi neydi ve bana yakın olan tüm bu seslerden gelen cevap neydi, kelimeler Latince telaffuz ediliyor ve ancak küçük bir kısmını anlayabiliyordum:

"Efendimiz, Ölüm Vadisine geldim; Efendimiz acılarımın sonuna geldim; Efendimiz, senin ilahi düşüncen olmasaydı Cehennemde çürüyecek olanlara senin kollarında hayat veriyorum."

Ruhum buna isyan ediyordu. Hepsinden tiksiniyordum ama yine de gözlerimi aşağıda olanlardan alamıyordum. Kiliseyi baştan aşağıya süzdüm. Dar pencerelerin aralarındaki heykel altlıklarının üzerinde duran korkunç, sivri dişli, çökük yanaklı şeytanları ve üst üste dizili rafların küçük, parıldayan mumlarla ışıldadığını ilk kez fark ettim.

Müzik, tenorların seslerinin duyulması için tekrar kesildi:

"Kurna getirilsin, kurbanlarımız yıkansın, temizlensin."

Ve öyle yapıldı da.

Doğa üstü güçlü ellerinde Carrara mermerinden yapılmış koyu pembe muhteşem bir vaftiz kurnasını taşıyan, sunak çocukları gibi giyinmiş sıra sıra genç yaratıklar çıktı öne. Bunu Ayin tirabzanının bir iki metre uzağında yere bıraktılar.

"Ah. Tanrının cezalan, her şeyi nasıl bu kadar güzel yapabiliyorsunuz?" diye fısıldadım.

"Sessizlik, genç adam," dedi yanımdaki gardiyan. "Seyret, burada gördüklerini Cennetle Cehennem arasında bir daha asla göremeyeceksin. Unutma ki Tanrıya günah çıkartmadan gideceğin için sonsuza dek karanlıkta yanacaksın."

Buna gerçekten tüm kalbiyle inanıyormuş gibi konuşmuştu.

Onların güçlü kollarına ihtiyaç duymama sebep olan uyuşukluktan kurtulmak ve gözlerimin önündeki sisi kaldırmak uğraşarak, "Benim ruhumu lanetlemeye gücünüz yetmez," diye fısıldadım.

"Elveda Ursula," diye fısıldadım, dudaklarıma bir öpücük şeklini vererek.

Ama diğer herkesin gözünden kaçmış gibi görünen mucizevi ve mahrem bir anda, Ursula'nın gizlice başını olumsuz anlamda azıcık salladığını gördüm.

Kimse görmedi, çünkü bütün gözler şimdi başka bir manzaraya, bizim yaşadığımız planlı, düzenli ayinden çok daha acıklı bir manzaraya çevrilmişti.

Koridordan yukarı, kırmızı giysiler ve üzerine kırmızı yıldızdan nakışlar işlenmiş dantel yenler giymiş iblisler tarafından, kafesin zavallı mensuplarından bir gurup sürülüyordu. Ayakta zor duran yaşlı kadınlar, sarhoş adamlar ve daha çocuk olan küçük erkekler. Onları ölüme götüren zebanilere

bile sarılarak zor ilerliyorlardı. Hepsi, sanki aileleriyle beraber çocukların da ölümüne gönderildikleri eski, korkunç bir davanın idam mahkumları gibiydiler. Dehşet!

"Lanet olsun. Hepinize lanet okuyorum. Yüce Tanrım, adaletini göster," diye fısıldadım. "Tanrım, bize gözyaşlarını dök. Bizim için ağla yüce İsa."

Gözlerim yukarı döndü. Sanki rüya görüyordum; uçsuz bucaksız yemyeşil çayırlar bir kez daha gözlerimin önüne geldi ve Ursula koşarak benden uzaklaşırken, genç, enerji dolu bedeni yüksek otların ve süsenlerin arasından yol alırken, birden başka bir şekil belirdi, başka tanıdık bir şekil...

"Evet, seni görüyorum!" diye bağırdım rüyamdaki görüntüye.

Ama onu tam tanımış, tam ona kilitlenmişim ki kayboldu; gitmişti ve gitmesiyle birlikte onunla ilgili her şey de kayboldu. Hoş yüzü ve şekliyle, saf ve güçlü anlamıyla tüm anılar. Kelimeleri yitirmiştim.

Aşağıda, Florian'ın sinirli bir halde sessizce bana baktığını gördüm. Yanımdakilerin elleri etime gömüldüler.

"Sessizlik," dedi gardiyanlar hep bir ağızdan.

Güzel müzik yükseldikçe yükseldi, sanki tırmanan soprano sesleri ve öten kornolar beni artık susturmak ve yalnızca kutsal olmayan bu vaftizle ilgilenmek istiyorlarmış gibi.

Vaftiz başladı. İlk kurban, kemikli eğri sırtı olan yaşlı bir kadındı. Onun fakir elbiselerini çıkarmışlar ve kurnada kovalar dolusu suyla yıkamışlardı. Ayin tırabzanına götürüldü. Tanrım, ne kadar da çelimsiz, ne kadar da korunmasızdı, ne dost, akraba, ne de koruyan melekleri yanındaydı. Ah, ve şimdi çocukların soyulduğunu görmek, ince küçücük bacaklarını ve popolarını çıplak görmek, kemikli omuzlarını, kemikli kollarını görmek, yıkandıklarını ve ardından mermer tırabzanın önüne götürüldüklerini, orada titreyerek durduklarını görmek...

Her şey çok çabuk olup bitiyordu.

"Lanet olası hayvanlar, işte siz sadece busunuz, öyle cakalı şeytanlar filan değil, hayır!" diye homurdandım beni tutan iki iğrenç sürüngenden kurtulmaya çalışarak. "Evet, ikiniz de korkak kölelersiniz, böyle karanlık bir şeyin parçası olduğunuz için."

Müzik dualarımı boğuyordu. "Yüce Tanrım, meleklerimi yanıma gönder," diye düşündüm tüm kalbimle.

"Öfkeli meleklerimi gönder, ateşli kılıcınla gönder onları. Tanrım bu gerçek olamaz."

Artık tüm kurbanlar Ayin tırabzanının önünde hazırды. Hepsi de çırılçıplak bir halde titriyor ve ışık saçan mermerin ve soluk rahiplerin aksine, gerçek, dünyevi insan renkleriyle parıldıyorlardı.

Her şeye hükmeden, büyük deri kanatlı muazzam Şeytan heykelinin üzerinde mumların alevleri oynuyordu.

Efendi Florian, aşağıya indi ve ilk kurbanını almak, kanını içmek için ağzını boynuna götürdü.

Trampetler sert ama tatlılıkla çalıyordu ve koronun sesleri gökyüzüne ulaştı. Ama burada, bu dallanan beyaz sütunların, sivri kemerlerin altında cennet yoktu. Ölümünden başka hiçbir şey yoktu.

Bütün Divan, kilisenin kenarlarından iki sıra halinde Ayin tırabzanının ardına varmak için sessizce yürüyordu. Burada her biri, çaresiz ve hazır duran kurbanlardan birini alabiliyor, hepsi, istediklerini seçiyorlardı. Bazıları paylaşıyordu ve kurbanlar birinden bir başkasına gönderiliyordu ve bu maskaralık, bu korkunç ölüm Ayini böylece devam ediyordu.

Sadece Ursula hareketsiz kaldı.

Kurbanlar ölüyordu. Hatta bazıları çoktan ölmüştü bile. Hiçbiri yere düşmüyordu. Pörsümüş, kurumuş organları eli çabuk yardımcı iblisler tarafından sessizce yakalanıyor ve ortadan kaldırılıyordu.

Hala yeni kurbanlar yıkanıyor, başkaları da tırabzana götürülüyordu.

Efendi Florian, ağzını götürürken ince parmaklarıyla küçük boyunlarını tutup kavıyor, önüne konan her bir çocuğu teker teker içiyordu.

Latince olarak neler söylemeye cüret ettiğini merak ediyordum.

Divanın üyeleri yavaş yavaş geri çekilerek kenarlardaki koridorlardan aşağıya yürüyüp eski yerlerini alıyordu. Doymuşlardı.

Odanın bir zaman beyaz olan tüm suratlara kan rengi gelmişti ve dumanlı gözlerime, muhteşem bir müzikle dolu zihnime birden hepsi insanmış gibi göründü, kısa bir süreliğine insan.

"Evet," dedi Florian, yumuşak olmasına rağmen aramızdaki uzaklığı umursamadan kulağıma gayet net geliyordu sesi. "Bu an için insan. Yaşayanların kanı ile tekrar doğduk geç prens. Artık sen de anladın."

"Ah, evet ama Efendim," dedim, yorgun bir fısıltıyla, "yine de affetmiyorum!"

Bir an için sessizlik çöktü. Ardından tüm tenorlar başladı:

"Zamanı geldi, gece yarısı henüz geçmedi."

Beni sağlam bir şekilde tutan eller tarafından yana dönmeye zorlandım. Koro balkonundan çıkarılıp dönen mermer merdivenlerden aşağıya indirildim.

Kendime geldiğimde iki yandan hala destekli bir şekilde ortadaki koridora bakıyordum; sadece vaftiz kurnası duruyordu. Tüm kurbanlar gitmişti.

Salona büyük bir haç getirilmişti. Sunağın bir tarafında ters çevrilmiş halde duruyordu.

Florian görebilmem için ellerindeki beş demir çiviye bana doğru uzattı ve gelmemi işaret etti.

Haç, sanki bu noktaya defalarca konmuş gibi yerinde çok sağlam duruyordu. Kaim tahtadan yapılmış, ağır ve pürüzsüzdü. Üzerinde başka çivilerden kalma izler ve kan lekeleri vardı.

Alt tarafı, mermer tırabzanın üzerine oturtulabilecek şekilde yapılmıştı, böylece çarmıha gerilmiş olan kişi yerden bir metre yukarıya, tüm tapınanlar tarafından rahatça görülebileceği bir yere yerleştirilebilecekti.

"Tapınanlar mı dedim, hah! İğrenç bir sürüden başka bir şey değilsiniz!" diye güldüm. Tanrıya ve tüm meleklerine şükürler olsun ki annemle babamın gözleri göklerin ışıyla dolmuştu da bu iğrenç alçalmaya tanık olmuyorlardı.

Godric, uzatılmış açık ellerinde tuttuğu altından iki tane kadeh gösterdi.

Ne anlama geldiklerini biliyordum. Bunlarla, çivilerle açılmış yaralarımın akan kanı toplayacaklardı.

Başını saygıyla eğdi.

Koridordan yukarı yürümeye zorlandım. Lucifer'in heykeli, Florian'ın parıldayan, papaya benzer şeklinin ardında muazzam boyutlara ulaştı. Ayaklarım mermere değiniyordu. Dört bir yanımda Divanın üyeleri, sevgili Efendilerini de görebilecek şekilde, gelişimi görmek için bana doğru

çevirdiler kafalarını.

Vaftiz kurnasının önünde yüzüm yıkandı.

Başımı sallayıp boynumu çevirerek, beni yıkamaya çalışanlara saygısızca su sıçratıyordum. Benden korktukları belli olan yardımcı gençler biraz çekinerek yaklaştılar ve saçlarıma uzandılar.

"Soyun onu!" dedi Florian ve bir kez daha görmem için çivileri yukarı kaldırdı.

"Gayet iyi görebiliyorum Efendim. Korkaksınız," dedim. "Benim gibi bir çocuğu çarmıha germek zor bir şey değil. Ruhunuzu kurtarın Efendim, bunu yapın! Ve tüm Divanınız hayretler içinde kalsın."

Yukarıdaki balkondan gelen müziğin sesi yükseldi. Tenorların ilahilerini cevaplamak ve güçlendirmek için koro bir daha başladı.

Kelimeler benim için yoktu artık: sadece mum ışığı vardı. Giysilerimin benden alınmak üzere olduğunu ve bu korkunç olayın, Şeytanın ve karanlığın simgesi olan ters haçın üzerindeki çarmıha gerilme sahnesinin gerçekleşeceğini biliyordum.

Yardımcı çocuklar titreyen ellerini ansızın geri çekti.

Yukarıda üflemeliler en güzel ve dokunaklı parçalarını çalıyordu.

Tenorlar, korkusuz sesleriyle soruyorlardı:

"Kurtarılamaz mı? Bağışlanamaz mı?"

Koro hep birlikte devam etti:

"Şeytanın gücünden kurtarılamaz mı?"

Ursula öne çıktı ve ayaklarına kadar uzanan büyük kırmızı peçeyi başından çekti. Peçe, etrafında kırmızı bir bulut gibi yere indi. Yanında, benim kılıcımı ve hançerlerimi elinde tutan bir yardımcı belirdi.

Tenorlar yeniden duyuldu:

"Dünyaya bırakılan delirmiş bir ruh, ancak dinlemesini bilen sabırlı kulaklara şeytanın gücünü anlatacak."

Korodan bir melodi yükseldi. Bir şeyi doğruluyor gibiydiler.

"Ne, ölmeyecek miyim?" dedim. Bütün gücü elinde tutan Florian'ı görebilmek için uğraştım, ama aramızda başka bir şeyler vardı.

Godric girmişti araya. Mermer Ayin tırabzanının kapısını diziyle açmış, koridordan aşağıya bana doğru geliyordu. Elindeki altın kadehlerden birini dudaklarıma dayadı.

"İç ve unut, Vittorio, yoksa Ursula'nın yüreğini ve ruhunu kaybedeceğiz."

"Ah, ama öyleyse kaybetmek zorunda kalacaksınız!"

"Hayır!" diye bağırdı Ursula. Florian'ın sol elinden üç çivi kapıp Godric'in üzerinden mermere fırlattığını gördüm. Koronun söylediği müzik kilisede yankılanıyordu, çivilerin taşa çarptığını duyamadım.

Koro coşmuştu, belli ki artık bir kutlamayı ifade ediyordu. Ağtın acıklı notaları bitmişti.

"Hayır, Tanrım, sonunda onun ruhu kurtulacaksa beni haça götürün! Götürün!"

Ama altın kadeh dudaklarıma zorla dayandırıldı. Ursula çenemi elleriyle açtı ve sıvı boğazımdan aşağıya döküldü. Kılıcımın havaya, kınıyla ve sapıyla sanki bir haçmış gibi kapanan gözlerimin önüne kaldırıldığını gördüm.

Yumuşak ve alay dolu kahkahalar, koronun sihirli ve tarif edilemez güzelliğine karıştı.

Ursula'nın kırmızı peçesi etrafımda uçuşuyordu. Önümde yükselirken parfümüyle dolu olduğunu ve aşkının şefkatiyle yumuşacık, büyüleyici bir güç gibi beni sardığını hissettim.

"Ursula, benimle gel..." diye fısıldadım.

Bunlar son kelimelerimdi.

"Reddedilmiş," diye haykırdı yukarıdaki sesler. "Reddedilmiş..." diye haykırdı koro ve galiba Divan da onlarla beraber söylüyordu, "Reddedilmiş," ve kırmızı kumaş bir büyücünün ağı gibi, kurtulmak için çırpınan parmaklarımın, açık olan ağzımın ve yüzümün üzerine inip örtünce gözlerim kapandı.

Üflemeliler gerçeği haykırıyorlardı.

"Affedilmiş! Reddedilmiş!" diye bağıırıyordu koro.

"Deliliğe terkedilmiş," diye kulağıma fısıldadı Godric. "Sonsuza kadar delilik içinde yürüyeceksin, ve sen, sen bizden biri olabilirdin."

"Evet bizden biri," diyen Florian'ın heyecansız sesi geldi.

"Bir aptal gibi davrandım," dedi Godric, "Ölümsüz olabilirdin."

"Sonsuza kadar bizden biri, ölümsüz ve ebedi, krallığımızda hüküm sürebilirdin" dedi Florian.

"Ölümsüzlük ya da ölüm," dedi Godric "Ve bunlar asil seçimlerdi, ama sen Reddedilmiş ve deli olarak dünyayı dolaşacaksın."

"Evet, Reddedilmiş ve deli," dedi çocuksu bir ses. Ardından biri daha.

"Reddedilmiş ve deli" dedi Florian.

Ama, koro devam ediyor, sözlerindeki her iğneleyiciliği silip götürüyordu; bu yarı uykulu halimle müziğin gücü daha da inanılmazdı.

"Aşağılanmışlık içinde dünyada dolaşmaya mahkum edildin," dedi Godric.

Peçenin yumuşaklığına sarılmış, içkiden sarhoş olmuş kör halimle cevap veremiyordum onlara, sanırım gülümsüyordum. Söyledikleri, koronun yatıştırıcı sesleriyle karışıyor, yok oluyordu. Aptal oldukları için, söylediklerinin hiçbir şey ifade etmediğini bilemediler.

"Oysa sen bizim genç prensimiz olabilirdin." Yanımdaki Florian mıydı? Soğuk, gözü pek Florian. "Seni biz de sevebilirdik."

"Sonsuza kadar bizimle," dedi Godric, "burada hükmedebilecek genç bir prens."

"Simyacılardan ve kocakarılardan soytarısı olacaksın," dedi Florian, üzüntü içerisinde.

"Evet," dedi çocuksu bir ses. "Bizi bırakmakla aptallık ettin."

Kelimelerini müziğe ve tatlı uyumlu hecelere dönüştürülebilen bu ilahiler ne kadar muhteşemdi.

Satenin içinden onun öpücüğünü hissettim. Sanırım hissettim. Sanırım. Ve sanırım, en kısık kadınısı fısıltısıyla merasimsizce:

"Aşkım," dedi. Bu sözün içinde hem zaferini hem de vedasını hissedebiliyordum.

Aşağıya, aşağıya, aşağıya, Tanrının verebileceği en güzel, en hoş uykunun içine daldım. Müzik, diğer tüm duygular kaybolunca vücuduma şekil, ciğerlerime de hava verdi.

TANRININ MASUM OĞULLARI

Yağmur yağıyordu. Hayır, yağmur durmuştu. Beni hala anlayamıyorlardı.

Bir takım adamlarla çevriliydim. Peder Filippo'nun atölyesinin hemen yakımdaydık. Bu caddeyi biliyordum. Daha bir yıl önce babamla beraber buraya gelmiştim.

"Daha yavaş konuş. Imm... Maa.. bunun hiçbir anlamı yok!"

"Bak," dedi öbürü. "Sana yardım etmek istiyoruz. Bize babanın adını söyle, fakat yavaş konuş."

Kafalarını salladılar. Gayet düzgün konuştuğumu sanıyordum. Ben duyabiliyordum: Lorenzo di Raniari; onlar niye duyamıyordu, ve ben de onun oğluydum, Vittorio di Raniari. Ama dudaklarımı hissedebiliyordum, çok şişmişlerdi. Yağmurdan kirlendiğimi de biliyordum.

"Bakın, beni Peder Filippo'nun dükkanına götürün. Oradakileri tanıyorum," dedim. Büyük ustam, tutkulu, ıstırap dolu ressamım, onun yardımcıları beni tanırdı. O tanımazdı ama o gün iş yerinde ağladığımı görmüş olan yardımcıları büyük ihtimalle tanırdı. Ve işte o zaman, o zaman, bu adamlar beni Via del Largo'daki Cosimo'nun evine götürürlerdi.

"Fee, vee?" dediler, beceriksiz konuşma denemelerimi taklit ederek. Yine becerememiştim.

Atölyeye doğru yürümeye başladım, sendeledim ve neredeyse düşüyordum. İkisi de iyi insanlardı. Ağır eyer çantalarım sağ omzuma baskı yapıyordu ve kılıcım özellikle bana çarpıp, dengemi kaybettirip duruyordu. Floransa'nın yüksek duvarları bana doğru gelmeye başlamıştı. Neredeyse taşlara çarpıyordum.

"Cosimo!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar.

"Bu halde seni Cosimo'ya götüremeyiz! Cosimo seni kabul etmez."

"Beni anladınız; beni duydunuz!"

Ama adam tekrar anlamamış gibi baktı. İyi bir tüccardı. Yeşil elbiselerin içinde iliklerine kadar ıslanmıştı ve bu şüphesiz benim yüzümdendi. Yağmurda kalmış, içeriye gelmeyi reddetmiştim. Baygınmışım. Signoria meydanının tam ortasında yağmurda yatarken bulmuşlardı beni.

"Geri geliyor, konuşmam netleşiyor"

Az ileride Peder Filippo'nun atölyesinin girişini görüyordum. Kepenkleri kaldırıyorlardı, fırtına dindiği için atölyeyi tekrar açıyorlardı. Taş yollardaki su kurumuş, insanlar dışarı çıkmaya başlamıştı.

"Şuradaki adamlar!" diye bağırdım.

"Ne? Ne diyorsun?"

Hepsi bana omuz silkiyorlardı, ama yardım etmekten de geri kalmıyorlardı. Yaşlı bir adam dirseğimi tutuyordu.

"Onu San Marco'ya götürelim, keşişler ona bakar."

"Yo, yo, yo, Cosimo ile konuşmam gerekiyor!" diye bağırdım.

Ansızın durdum. Sallanıyordum, onun için genç adamın omzuna sertçe tutunup dengemi sağlamak runda kaldım.

Buradaki sokak, atların ve yayaların geçmesine neredeyse olanak tanımayacak bir patıkayı
dırıyordu daha çok. Pencereleri açık taş binalar yukarıdaki gri gökyüzünü neredeyse tamamıyla
patıyordu ve yukarıda yaşayan biri istese uzanıp karşıdaki eve doku nabilecekmış gibi
rünüyordu.

Adamlar göremiyordu. Aman Tanrım, dükkanın önündeki iki varlık, kızarmış pembe tenlerinin ve şaklı bol cüppelerinin içinden ışık fişkırıyormuş gibi parlıyorlardı.

İki melek bir konuda tartışıyordu. Kanatları, kelimeleri ve mimikleriyle uyumlu bir şekilde yavaşça hareket eden iki melek, atölyenin tam önünde durmuştu.

Onları görmeden yanlarından geçen insanlara fark edilmeden duruyor ve birbirleriyle konuşuyorlardı. Her ikisi de sarı saçlı ve tanıdığım meleklerdi. Evet, bu melekleri tanıyordum, onları da Filippo'nun resimlerinden tanıyordum ve garip bir şekilde seslerini de duyabiliyordum.

Başında minik çiçekçiklerden yapılmış bir tacı olan birincisinin bukle bukle saçlarını tanıyordum, ol kızıl pelerinini ve onun altında yaldızlarla süslenmiş gök mavisi giysilerini de. İkincisini, onu da r o kadar iyi tanıyordum, taçsız başındaki yumuşak ve daha kısa saçlarını, yaldızlı yakasını, lerindeki nişanlarını ve de bileklerindeki kalın bantlarını daha önce görmüştüm.

Ama her şeyin ötesinde yüzlerini; masum, uçuk pembe renkli yüzlerini ve huzur dolu, berrak ve fiften kısılmış gibi duran gözlerini tanıyordum.

Gün ışığı azalıyordu. Grı gökyüzünün ardında güneş hala parılıyorduysa da, hava kasvetli ve tınalıydı. Gözlerim yaşlarla doldu.

"Kanatlarına bakın," diye fısıldadım.

Adamlar göremiyordu.

"Kanatlarını tanıyorum. İkisini de tanıyorum, bakın, sarı saçları olan melek, başından aşağıya
enkle dökülen kıvrıkcıkları olan, o, Annunciation'dan 2 geliyor ve kanatları, kanatları bir tavus
şunununki gibi parıldayan bir maviden yapılmış. Ve diğeri, onun kanatlarının uçları som altına
tırılmış."

2 Ç. N: Bas Melek Cebraıl 'in yeryüzüne inerek Meryem Anaya, İsa 'ya hamile olduğuna bildirdiği
a verilen ad.

Çiçeklerden tacı olan melek heyecanla öbürüne bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Ölümlü bir adam saydı, hareketleri kızgınlığın işareti olurdu, ama kızgın değildi. Melek sadece derdini anlatmak için bir yol arıyordu.

Yavaş yavaş hareket etmeye başladım. Benim gördüğümü görmeyen yardımsever arkadaşlarımı kamda bıraktım.

Neye baktığımı düşünüyordlardı acaba? Açık dükkana, içeride karanlıkta duran yardımcılara, hayal meyal görünen yarısı boyanmış tuval ve resim tahtalara, ardından çalışmaların sürdürüldüğü kapıya.

Öteki melek ciddiyetle kafasını sallıyordu. "Buna katılmıyorum," dedi çok huzurlu ve yumuşak bir sesle.

"O kadar ileri gidemeyiz. Bunun beni üzmediğini mi sanıyorsun?"

"Ne?" diye seslendim, "Sizi üzen ne?"

Meleklerin ikisi de döndü. Gözlerini kırpmadan bana bakıyorlardı. İkisi de aynı anda rengarenk ve gösterişli, muhteşem kanatlarını bedenlerine sardılar, sanki bu şekilde görünmez olmayı amaçlıyorlardı, ama ben onları yine de eskisi kadar net görebiliyordum, ikisi de öyle parlak, öyle tanıdık ki. Bana bakan gözleri hayret doluydu. Beni gördükleri için mi şaşıyorlardı acaba?

"Cebrail!" diye seslendim. Ona işaret ettim, "Seni tanıyorum, seni Annunciation'dan tanıyorum. İkiniz de Cebrail'siniz, resimleri gördüm, sizi görmüştüm, Cebrail ve Cebrail, bu nasıl olabilir?"

"Bizi görebiliyor" dedi, başından beri ısrarla bir şey anlatmaya çalışmış olanı. Alçak sesle konuşmuştu, ama sesi kulaklarıma yumuşak ve rahat bir şekilde ulaşıyordu. "Bizi duyabiliyor" dedi ve yüzündeki şaşkınlık arttı, çok masum ve anlayışlı görünüyordu ve bir o kadar da meraklı.

"Tanrı aşkına ne diyorsun çocuk?" dedi yanımdaki yaşlı adam. "Kendini toparla bakalım. Çantalarında bir servet olduğu halde hiçbir şeyin yokmuş gibi dolaşıyorsun, ellerin de yüzüklerle dolu. Şimdi anlayabileceğimiz gibi mantıklı bir şekilde konuş. Seni ailene götürürüm, yeter ki bana kim olduklarını söyle."

Gülümsedim. Başımı eğdim, ama afallamış ve hayretler içinde duran meleklerden gözlerimi ayıramadım.

Giysileri, tıpkı bembeyaz tenleri gibi, doğa üstü bir dokudanmış gibi çok hafif görünüyordu, neredeyse şeffaf bir doku. Görüntüler, ışık sayesinde daha özel, zarif bir hal almıştı.

Havadan belli bir maksatla yaratılan, hazır bulunmaları ve hizmetlerini sunmaları için meydana gelmiş varlıklar — Aquinas'ın kelimelerini mi hatırlıyordum, Latince öğrenmiş olduğum Summa Tılcologica'yı mı hatırlıyordum?

Mucizevi bir güzellikleri vardı. Merak ve sevecenlikle bana bakarken olağanca sadelikleriyle sokağın ortasında öylece kala kalmış bir haldeyken bile güvenli olacak kadar uzaktılar her şeye.

Bir tanesi, babamla beraber onu Annunciation 'da gördüğüm an sevdalanmış olduğum, beni öylesine etkilemiş, yüreğimi sarsmış, çiçeklerden tacı ve masmavi yenleri olan melek bana doğru gelmeye başladı.

Yaklaştıkça sanki büyüyor, boyu uzuyordu. Normal bir insandan az da olsa daha büyüktü. Zarifçe dökülen, sessizce hareket eden bol giysilerinin içinde çevresine o kadar sevgi yayıyordu ki etten ve kemikten hiçbir varlığın görünemeyeceği kadar ruhani ve soyut, bir anıt kadar sağlam, hatta belki daha da çok, Tanrının yaratma gücünü yansıtan muhteşem bir eser gibi görünüyordu.

Başını sallayıp gülümsedi. "Hayır, ben değil, kendi başına sen Tanrının en güzel eserisin," dedi, etrafındaki gürültüyü yaran alçak bir sesle.

Temiz, çıplak ayaklarıyla Floransa sokağının kirli taşlarının üzerinde bir ölümlü gibi yürüyordu.

Başkalarının haberi olmadan bana çok yakın duruyor, kanatlarını açıyor, ardından da genç bir erkeğinki kadar dar omuzlarının üzerinden yalnızca onların tüylü, yüksek kemiklerini görebileceğim gibi sıkıca kapatıyordu.

Peder Filippo'nun kullandığı tüm renklerle parıldayan tertemiz bir yüzü vardı. Gülümsediği zaman vücudumun saf bir sevinçle titrediğini hissediyordum.

"Ben deli miyim, Baş Melek?" diye sordum, "delirdim mi, yoksa anlamsız konuşup okumuş adamların alaylarına maruz kalacağımı göreceğimi söyledikleri lanetleri gerçek mi oldu?" Yüksek sesli bir kahkaha attım.

Deminden beri bana yardım etmeye çalışan iki beyefendiyi şaşkına çevirdim. Telaş içindeydiler. "Ne?"

Yoksa konuşacak mısın?"

Ama birden bire, sanki karanlık ve umutsuzluk dolu bir hücreye güneş doğar gibi ruhumu, yüreğimi ve aklımı bir anda aydınlatan bir şey hatırladım.

"Çayırdı gördüğüm sendin, Ursula kanımı içtiği zaman gördüğüm sendin!"

Sıra sıra sarı kıvırcıkları, pürüzsüz yanakları olan sakın ve kendine hakim görünen melek gözlerimin içine bakıyordu.

"Baş Melek Cebrail," dedim saygıyla. Gözlerim yaşla doldu; sanki ağlamıyor da neşeyle şarkı söylüyordum.

"Evladım, zavallı evladım," dedi yaşlı tüccar. "Önünde bir melek durduğu yok, lütfen artık kendini toparla."

"Bizi göremezler," dedi melek basitçe. Pürüzsüz, içten gülümsemesi yeniden belirdi. Bana bakarken aydınlanan gökyüzünün ışığı gözlerinde parlıyordu ve araştırmalarında her saniye içime, daha derinlere dalıyormuş gibi görünüyordlardı.

"Biliyorum," diye yanıtladım. "Onlar bilmiyor!"

"Ama ben Cebrail değilim, bana öyle hitap etmemelisin," dedi son derece nazik ve sakın bir şekilde. "Ben Baş Melek Cebrail olmaktan çok uzağım genç adam. Benim adım Setheus ve ben sadece koruyucu bir meleğim." Çok sabırlıydı, göz yaşlarına sabır gösteriyor, etrafımdaki kör ve yardımsever ölümlülere de hiç aldırımıyordu.

Uzansam dokunabileceğim kadar yakın duruyordu, ama cesaret edemiyordum.

"Benim koruyucu meleğim misin?" diye sordum. "Gerçek mi bu?"

"Hayır," dedi melek, "senin koruyucu meleğin değilim. Bir şekilde kendin bulmalısın onları. Sen bir başkasının koruyucu meleklerini görüyorsun. Ama neden ve nasıl olduğunu hiç bilmiyorum."

"Şimdi dua etmenin sırası değil," dedi yaşlı adam huysuzlaşarak. "Bize kim olduğunu söyle çocuk. Daha önce bir isim söylemiştin, babaninkini, bir kez daha söyle."

Hareket edemeyecek kadar afallamış görünen diğer melek birden şaşkınlığını bir tarafa bırakarak, sanki sivri taşlar ve çamur ona bulaşamaz ya da zarar veremezmiş gibi çıplak ayaklı halde sessizce bize doğru gelmeye başladı.

"Setheus, acaba bu iyiye mi işaret?" diye sordu. Ama bana bakan soluk renkli, pırıltılı gözlerinde aynı sevgi dolu ifade, aynı bağışlayıcı ilgi vardı.

"Ve sen, sen diğer resimdeydin, seni de tanıyorum. Seni tüm kalbimle seviyorum " dedim.

"Oğlum, kiminle konuşuyorsun?" diye sordu genç olan adam. "Tüm kalbinle sevdiğin de kim?"

"Ah, beni duyabiliyor musunuz?" adama döndüm. "Beni adayabiliyorsunuz."

"Evet, şimdi bana adını söyle."

"Vittorio di Raniari," dedim, "Medici'nin dostu ve müttefiki, Toskana'nın kuzeyindeki Raniari kalesinden Lorenzo di Raniari'nin oğlu. Babam öldü ve tüm akrabalarım da öyle. Ama..."

Melekler tam önümde, başları birbirine yakın duruyor, beni inceliyordu ve öyle görünüyordu ki tüm körlükleriyle ölümlüler benimle ikisinin arasına ya da meleklerin görüş alanına giremiyordu. Ah keşke biraz daha cesaretim olsaydı. Onlara dokunmayı öyle çok istiyordum ki.

Benimle ilk konuşmuş olanın kanatları açıldı. Uyanan, harekete geçen rengarenk tüylerinden hafif pırıltılı bir altın tozu dökülüyor gibiydi; ama meleğin düşünceli ve meraklı ifadesini hiçbir şey değiştiremiyordu.

"Seni San Marco'ya götürmelerine izin ver," dedi aynı melek, Setheus adındaki, "bırak götürsünler seni."

Bu adamlar iyi niyetli. Bir odaya yerleştirileceksin ve keşişler sana bakacak. Daha güzel bir yer bulamazsın, çünkü orası Cosimo'nun yönetiminde olan bir ev ve biliyorsun ki kalacağın odayı Peder Giovanni'nin kendisi dekore etmiş."

"Bunları zaten biliyor Setheus," dedi diğeri.

"Evet, ama emin olmasını istiyorum," dedi Setheus ve sevgiyle arkadaşının yüzüne bakarak omuzlarını silkti. Yüzleri daima huzurlu bir hayranlık ifadesiyle kaplıydı.

"Ama siz," dedim, "Setheus sana adınla hitap edebilir miyim? Beni sizlerden götürmelerine izin mi vereceksiniz? Yapamazsınız. Lütfen beni bırakmayın. Size yalvarıyorum beni bırakmayın."

"Seni bırakmak zorundayız," dedi diğer melek. "Senin koruyucuların değiliz. Neden kendi koruyucu meleklerini göremiyorsun?"

"Bekle, senin adını biliyorum. Adını duyabiliyorum!"

"Hayır," dedi, diğerine göre daha az tahammüllü görünen melek, parmağını bir çocuğu azarlıyormuş gibi sallıyordu.

Ama susmaya niyetim yoktu.

"Senin adını biliyorum. Siz tartışırken duydum ve şimdi yüzüne bakarken de duyabiliyorum. Ramiel."

Senin adın bu. Ve ikiniz de Peder Filippo'nun koruyucu meleklerisiniz."

"Bu bir felaket," diye fısıldadı Ramiel, çok dokunaklı bir sesle. "Bu nasıl olur?"

Setheus sadece başını sallamakla yetindi ve yüzünde yine içten bir gülümseme belirdi. "Bu iyi bir şey olmalı; buna hiç şüphem yok. Onunla beraber gitmeliyiz. Evet kesinlikle gitmeliyiz."

"Şimdi mi? Buradan gitmek mi?" dedi Ramiel. Bu kadar heyecanlı olmasına rağmen kelimelerinde kızgınlıktan eser yoktu. Düşünceleri sanki tüm alçak duygulardan arınmış gibiydi. Ve aslında öyleydi de, tabi ki öyleydi. Setheus, onu göremeyen, duyamayan yaşlı adama doğru eğildi ve kulağına fısıldadı: "Çocuğu San Marco'ya götür, güzel bir odaya yerleştirilsin, bunu karşılayacak parası var, San Marco'da onu iyileştirirler."

Sonra bana baktı. "Biz de seninle geleceğiz."

"Bunu yapamayız," dedi Ramiel. "Görevimizi bırakamayız, izniniz olmadan böyle bir şeyi nasıl yaparız?"

"Böyle olması gerekiyor. Bu iznin ta kendisi. Öyle olduğunu biliyorum," dedi Setheus. "Neler

olduğunu görmedin mi? Bizi gördü, bizi duydu, üstüne üstlük senin adını öğrendi, eminim ki ben açıklamamış olsam benimkini de öğrenirdi. Zavallı Vittorio, seninleyiz."

Başımı eğdim. Adımı söylediğini duyunca neredeyse tekrar göz yaşlarını boğuluyordum. Onların büyük, sessiz ve renkli şekilleri karşısında tüm sokak monoton, sessiz ve belli belirsiz bir hal almıştı. Tanrısal kumaşları sanki ölümlü insanların hissedemeyeceği kadar hafif olan görünmez hava akımlarına maruz kalıyormuş gibi giysilerindeki hafif ışık etraflarında süzülüyordu.

"Bunlar gerçek isimlerimiz değil!" dedi Ramiel beni nazıkçe, bir çocuğu azarlarken kullandığın sesle azarlayarak.

Setheus gülümsedi. "Bize hitap etmek için yeterince iyi isimler, Vittorio" dedi.

"Evet, onu San Marco'ya götürelim" dedi yanımda duran adam. "Hadi gidelim. Bırakalım da onu keşifler iyileştirsin.

Adamlar beni sokağın ağzına kadar koşturttular.

San Marco'da sana çok iyi bakacaklar," dedi Ramiel bana veda ediyormuş gibi, ama her ikisi de yalnızca birazcık geride kalacak şekilde bizi takip ediyordu.

"Beni sakın bırakmayın, ikiniz de, duydunuz mu. Bunu yapamazsınız!" dedim onlara.

Şaşırmışlardı. Uçları sanki sokağı süpürmüyormuş gibi, yağmurdan kirlenmemiş temiz ve pırıltılı hafif elbiseleri ve son derece hassas görünen çıplak ayaklarıyla hızlı bir şekilde yanımızda yürüyorlardı.

"Tamam" dedi Setheus, "bu kadar endişelenme, Vittorio. geliyoruz."

Ramiel protestolarına devam ediyordu. "Başka biri için görevimizi böyle bırakamayız, bunu yapamayız."

"Tanrının isteği bu. Başka nasıl olabilir ki?"

"Peki ya Masterna? Masterna'ya sormamız gerekmez mi?" diye sordu Ramiel.

"Neden Masterna'ya soracaktı? Onu neden kaygılandıralım? Masterna zaten biliyordur."

Ve işte başlamışlardı. Ben sokakların arasında koşturulurken arkamızda yine tartışıyorlardı.

Kurşuni rengine bürünmüş gökyüzü, biz açık bir meydana çıkarken solgunlaşıp maviye dönüştü. Güneş beni afallattı; kendimi hasta hissetmeye başladım. Yüzümü ona doğru çevirmeyi nasıl istiyordum, nasıl da özlemiştim onu, ama o bir kamçıymış gibi bana zulüm etmeye devam ediyor, beni yakıyordu.

San Marco'ya az bir yolumuz kalmıştı. Bacaklarım fazla dayanamayacaktı. Omzumun üzerinden arkama bakıp duruyordum.

Işık saçan, yaldızlı melekler sessizce geliyordu. Setheus hareketleriyle devam etmemi söylüyordu.

"Buradayız, seninleyiz merak etme," dedi.

"Yine de bilemiyorum, bilemiyorum!" dedi Ramiel. "Filippo'nun başı hiç bu kadar dertte olmamıştı, daha önce hiç böylesi bir günahla, böylesi bir ahlaksızlıkla karşı karşıya kalmamıştı."

"İşte onun için şimdi başka yöne çekildik ya. Filippo'ya olması gereken bir şeye karışmamamız için uzaklaştırıldık. Filippo ve yapmış olduğu şey için başımızı belaya sokmak üzereydik. Bunu biliyordum. Ah Filippo, görüyorum, yüce maksadı görüyorum."

"Ne hakkında konuşuyorlar?" diye sordum adamlara. "Peder Filippo'yla ilgili bir şeyler

söylüyorlar."

"Öyle mi, peki kimmiş o konuşanlar, sorabilir miyim?" dedi yaşlı adam, beni, sorumluluğunda olan bu kılıçlı genç deliyi götürürken.

"Oğlum, şimdi lütfen sus," dedi beni desteklemenin ağır yükünü üstlenmiş olan diğer adam. "Seni artık çok iyi anlayabiliyoruz ama sen, kimsenin göremediği, duyamadığı insanlarla konuşarak eskisinden daha da anlamsız konuşmaya başladın."

"Peder Filippo, ressam olan, ona neler oluyor?" diye sordum. "Bir sorunu var."

"Ah, katlanılabılır gibi değil," dedi melek Ramiel arkamdan. "Bunun olabileceğini hayal bile edemezdik."

Bana sorarsan, kimse sormadıysa ve sormayacaksa da, Floransa Venedik'le savaşta olmasaydı Cosimo de Medici ressamını bundan korurdu."

"Ama ne oldu? Onu neyden koruyacaktı?" diye sordum, yaşlı adamın gözlerinin içine bakarak.

"Oğul, beni dinle," dedi yaşlı adam. "Düzgün yürü ve kılıcınla bana çarpmayı bırak. Zengin bir beyefendisin bunu görebiliyorum. Raniari adı kulağıma tanıdık geliyor ve sağ elindeki altın, taşları hesaba bile katmıyorum, iki kızımın çeyizlerinin toplamından daha ağır çeker, ama yüzüme karşı bağırma."

"Üzgünüm, öyle yapmak istememiştim. Sadece, melekler tam olarak açıklamıyorlar diye."

Beni çok nazıkçe tutan, içinde servetimin bulunduğu eyer çantalarımı taşımama yardım eden ve bir şey çalmak için teşebbüste bile bulunmayan diğer adam konuşmaya başladı:

"Peder Filippo'yu soruyorsan, başı gerçekten dertte. Ona işkence yapıyorlar."

Dona kalmıştım. "Yo, hayır bu olamaz, Filippo Lippi'ye değil!" diye bağırdım. "Büyük üstadada böyle bir şeyi kim yapar?"

Döndüm ve melekler ansızın yüzlerini kapatıp, tıpkı Ursula kadar yumuşak bir şekilde ağlamaya başladılar. Tek farkı, onların göz yaşlarının muhteşem, berrak kristal gibi dökülmesiydi. Bana bakmıyorlardı, Ah Ursula, diye düşündüm dayanılmaz bir ıstırapla, bu varlıklar öyle güzeller ki. Kızıl Divanının şatosunun altında hangi mezarda uyuyorsun da onları göremiyorsun, şehrin sokaklarında gizlice ve sessizce ilerlemelerini göremiyorsun?

"Doğru," dedi Ramiel. "Bu korkunç şeylerin hepsi doğru. Biz nasıl yaratıklarız, nasıl koruyucularız ki Filippo'nun başı bu derde girdi? Nasıl böylesine kavgacı ve yalancı olabildi? Biz neden bu kadar çaresiziz?"

"Biz yalnızca meleğiz," dedi Setheus. "Filippo'yu suçlamamıza gerek yok Ramiel. Biz suçlayıcılar değil, koruyucularız ve onu seven bu çocuk adına, lütfen böyle şeyler söyleme."

"Peder Filippo Lippi'ye işkence edemezler!" diye bağırdım, "kimi aldatmış ki?"

"Kendi kendine yaptı," dedi yaşlı adam. "Dolandırıcılığa bulaşmış. Bir çok resmini satmış ve bu sefer resimlerin çoğunu yardımcısının yaptığına herkes biliyor. Ona işkence yapmışlar. Ama çok fazla hırpalamadıklarını duydum."

"Fazla hırpalamamışlar demek, hah! Yalan!" dedim. "Ona işkence ettiklerini söylüyorsun. Neden? Böyle bir aptallığı kim kabul edebilir, böyle bir hakareti? Bu başlı başına Medici'ye bir hakarettir."

"Sessiz ol çocuk; adam itiraf etmiş," dedi ölümlülerden genç olanı. "Neredeyse bitti. Bana sorarsan Peder Filippo Lippi de tuhaf bir kesişmiş yani; kadınların peşinde değilken kavgadadır."

San Marco'ya varmıştık. Tam manastırın kapıları önünde San Marco meydanında duruyorduk. Sanki Arno nehri hiç taşmıyormuş gibi ki taşırdı Floransa'daki bu tür binalarda alışılacağı gibi, bu kapılar da sokakla aynı seviyedeydi. Bu sığınağı gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam.

Ama aklım uçup gitmişti. Dünyada en sevdiğim sanatçının sıradan bir suçlu gibi işkence görmüş olduğunu öğrenmenin bende uyandırdığı dehşet, şeytanları ve korkunç cinayetleri ile ilgili olan tüm anılarımı bir saniyede silip süpürmüştü.

"O bazen... Hmm," dedi Ramiel, "sıradan bir suçlu gibi davranıyor."

"Kurtulacak, para cezasını ödeyecek," dedi yaşlı adam. Keşişleri çağıran çanı çaldı. Uzun, yorgun, kemikli bir elle sevecenlikle omzumu okşadı. "Şimdi ağlamayı bırak çocuğum, sil göz yaşlarını. Filippo bir baş belasıdır, bunu herkes bilir. Keşke Peder Giovanni'nin azizliğine birazcık da olsa özenseydi."

Peder Giovanni. Tabi ya, Peder Giovanni diyerek aslında Büyük Peder Angelico'yu kastediyorlardı, gelecek yüzyıllarda hemen hemen herkesi, resimlerinin önünde dehşetten diz çöktürtecek olan ressamı.

Peder Gioyanni işte bu manastırda yaşıyor ve çalışıyordu ve burada Cosimo için keşişlerin odalarını resimleriyle renklendiriyordu.

Ne diyebilirdim ki? "Evet, evet, peder Giovanni ama, onu... onu... sevmiyorum." Tabi ki onu seviyordum; ona ve muhteşem çalışmalarına saygı duyuyordum, sadece Filippo'ya, bir kere görmüş olduğum ressama, duyduğum sevgi gibi değil... Böyle tuhaf şeyleri nasıl anlatırsın ki?

Aniden bastıran bir mide bulantısıyla ile ikiye katlandım. İyi yürekli yardımcılarımdan birkaç adım geriledim. Midemin içinde kileri sokağa çıkardım. Beni beslemiş olan şeytanlardan gelen kanlı iğrenç bir sıvının damlayıp sokağa aktığını gördüm. Ondan, sindirilmemiş şarap ve kandan oluşan bu karışımdan gelen çürümüş, iğrenç kokuyu duydum ve benden fışkırıp sokağın taşları arasındaki çatlaklara girdiğini gördüm.

Kızıl Divanın bütün korkunçluğunu bir an için tekrar yaşıyordum. Umutsuzluk sardı içimi ve kulağımda şeytanların fısıltılarını duyuyordum; "deli ve aşağılanmış. " Gördüğüm, yaşadığım her şeye, sadece birkaç saniye önce olup bitmiş her şeye kuşku duydum. Hayalden bir ormanda babam ve ben atlarımızın üzerinde Filippo'nun resimleri hakkında konuşuyorduk. Ben, öğrenci ve genç bir Derebeyiydim, koca bir hayat beni bekliyordu ve atların güzel, güçlü kokusuyla karışmış ormanın kokusu burnumdaydı.

Deli ve aşağılanmış. Ölümsüz olabilecekken deli.

Ayağa kalkıp manastırın duvarına yaslandım. Mavi gökyüzünün ışığı gözlerimi kısmama sebep olacak kadar parlaktı, ama sıcaklığında adeta yıkanıyordum. Midem sakinleştikçe görüşümü yavaş yavaş netleştirmeye, ışığı sevmeye, güvenmeye ve sebep olduğu acıyla savaşmaya çalıştım.

Görüş alanımı, tam önümde derin bir ilgiyle bana bakan melek Setheus'un yüzü kaplıyordu.

"Yüce tanrım, gerçekten buradasın," diye fısıldadım. "Evet," dedi, "Sana söz vermiştim."

"Beni bırakmıyorsun değil mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

Setheus'un omzunun üzerinden dikkatlice bana bakan Ramiel'i görüyordum. Beni, sanki acele etmeden ve ilk defa kendini vererek inceliyordu. Daha kısa olan saçları onu daha genç gösteriyordu, ama öyle ayrımların gerçekten de bir önemi yoktu.

"Hayır, kesinlikle." diye fısıldadı ve ilk defa o da gülümsedi.

"Bu iyi insanların sana söylediklerini yap," dedi Ramiel. "Seni içeri götürsünler, sonra da uyu.

Uyandığında seninle olacağız."

"Ama korkunç, korkunç hikayeler," diye fısıldadım. "Filippo kabusları resmetmedi asla."

"Biz resim değiliz," dedi Setheus. "Tanrının bize verdiği görevi beraber keşfedeceğiz; sen Ramiel ve ben.

Şimdi içeri girmelisin. Keşişler geldi. Onların mağaralarına gir, uyandığında seninle olacağız."

"O duadaki gibi," diye fısıldadım.

"Evet, tam olarak öyle," dedi Ramiel. Elini kaldırdı. Parmaklarının gölgelerini gördüm ve o gözlerimi kapatırken elinin ipeksi dokunuşunu hissettim.

MANASTIR

Derin derin uyuyacaktım, evet, ama ancak çok daha sonra. Şimdiyse koruyucu varlıklarla dolu, sisli, puslu rüya gibi bir harikalar diyarına götürülüyordum. İri yarı bir keşiş ve yardımcıları tarafından kucaklanıp San Marco manastırının* içine sokuldum.

Floransa'nın hiçbir yerinde - belki Cosimo'nun evi hariç -Dominiken San Marco manastırından daha iyi bir yer olamazdı benim için.

Bütün Floransa'da o kadar enfes yapılar ve o kadar çok muhteşem yerler biliyorum ki o zamanlar, bir çocukken bile önümde yatan tüm zenginlikleri saymaya kalksam günlerimi alırdı. Yine de hiçbir yerde San Marco'dan daha huzurlu bir manastırın olduğunu sanmıyorum. Devlet adamı Cosimo adına alçak gönüllü ve dürüst Michelozzo tarafından daha yeni onarılmıştı. Floransa'da uzun ve saygıdeğer bir tarihi vardı.

Domınikenlere daha yeni devredilmişti ve başka hiçbir manastırın almadığı bağışları alıyordu.

Bütün Fioransa'nın bildiği gibi Cosimo bir bankacı olarak faiz alıyordu ve tefecilikten kazandığı bu paralar yüzünden San Marco'ya bir servet bağışlamıştı. Ne var ki faiz aldığı için bir tefeci sayılsa da bankasına paralar yatıran bizler de öyle sayılırdık.

Neyse, başımız ve gerçek liderimiz Cosimo bu yeri sevmiş, buranın güzelliğine güzellik katmıştı.

Yaptıklarının arasında belki de en önemlisi muazzam büyüklükteki yeni binalardı.

Onu çekemeyen ve kendileri büyük işler gerçekleştiremediği için sürekli iflasın eşiğinde olmayan herkesten şüphelenen insanlar onunla ilgili şunları söylüyorlar: "O, özel armasını bile keşişlere sunuyor."

Bunu açıklamama izin verin; özel arması, üzerinde beş şişkin kabartma topun bulunduğu bir kalkandır, anlamı çeşitli şekillerde açıklanmışsa da düşmanlarının aslında söylemek istedikleri, Cosimo'nun hayalarıyla keşişlerin cinsel organlarının üzerine abandıydı. Eh! Düşmanları öyle cinsel organlara ya da öyle hayalara sahip olabilecek kadar şanslı olsalardı...

Bu adamlar Cosimo'nun meditasyon yapmak ve dua etmek için sık sık manastıra gittiğini ve buradaki eski baş keşişin, Cosimo'nun dostu ve danışmanı Peder Antonino'nun şimdi Floransa'nın başpiskoposu olduğunu söyleseler çok daha akıllıca olurdu.

Beş yüz yıl sonra, yani şimdi bile Cosimo'yla ilgili hala yalan uyduranlardan, cahillerden bu kadar bahsetmek yeter.

Kapıdan geçerken buradakilere, Tanrının Evindeki bu insanlara ne anlatacağımı düşünüyordum kara kara.

Korkarım ki bu düşünce sersemlemiş zihnimden geçerken uyuşturulmuş, yorgun ağzımdan da çıkmış olacak ki, Ramiel'in kulağıma güldüğünü duydum.

Yanımda olup olmadığını görmeye çalıştım. Ama yine midem bulanıyor, başım dönüyordu. Ağlıyordum.

Sadece çok sakın ve hoş manastırın içine girmiş olduğumuzu çıkarabildim.

Güneş, gözlerimi öyle çok yakıyordu ki bu yerin ortasında bulunan kare şeklindeki yeşil bahçenin güzelliği için Tanrıya henüz şükredemiyordum ama Michelozzo tarafından yapılmış, üzerlerinde renksiz, hoş kubbeler bulunan kemerlerin olduğunu gayet net görebiliyordum ve bu çok hoşuma gidiyordu.

İyonya tarzı küçük, yuvarlatılmış sütun başlıkları olan sade sütunların yarattıkları bu sakın hava, güvende olduğumu hissetmeme yardımcı oldu. Orantılarla uğraşmak Michelozzo'nun doğuştan aldığı yetenekleri arasındaydı. O bazı şeyleri yapılma aşamasındayken bile açıp genişlettiyordu. Bu geniş, ferah kubbealtılarının onun imzasını taşıdığı belliydi.

Kuzeydeki Fransız şatosunda gördüğüm yüksek ve bıçak sırtı gibi keskin Gotik tarzı kemerleriyle her yerde bulunan ve düşmanlıkla Tanrıyı gösteriyormuş gibi duran, filigranla bezenmiş sivri taş sütunların anılarını hafızamdan hiçbir şey silemeyecekti. Mimarisini yanlış değerlendirdiğimi bilsem de - çünkü Florian Kızıl Divanıyla orayı ele geçirmeden önce, Fransızların ve Almanların fedakârlıklarıyla doğmuş bir yerd - yapının nefret ettiğim görüntülerini kafamdan silemiyordum.

Tekrar kusmamak için umutsuzca çabalarken bu güzel Floransa binasına bakarak kendimi keşişlerin güvenli kollarına emanet ettim.

Ayı gibi bir adam olan iri yarı keşiş, sevecenlik dolu gözleriyle bana bakarak beni güçlü kollarında manastırın çevresinde, sıcaklıktan kavrulan bahçenin sonuna kadar taşıdı. Siyah beyaz cüppeleriyle, sıska ve ıslıl ıslıl suratlı başka keşişler de koşa gelip etrafımıza üşüştiler. Meleklerimi göremiyordum.

Ama bu adamlar da dünyada meleklerle en yakın bulabileceğiniz insanlardı.

Bu harika yere daha önce yapmış olduğum ziyaretlerin sayesinde, çok geçmeden Floransa'nın hastalarına ilaç verildiği yurda, ya da dua etmeye ve adaklar vermeye gelenlerle her zaman dolup taşan seyyahlar barınağına götürülmediğimi anladım. Onun yerine doğrudan merdivenlerden yukarı, keşişlerin odalarının bulunduğu salonun kendisine gidiyorduk.

Hastalığımın sebep olduğu bulantının pençesindeyken boğazımda mutluluktan bir düğüm oluşturan bir şey gördüm, Peder Giovanni'nin Atmunciation freski merdivenin tepesindeki bütün duvarı kaplıyordu.

Benim resmim, Annunciation ! Bu dünyadaki en beğendiğim sanat eseri, benim için diğer tüm dini süslerden daha değerli olan o resim.

Hayır, zapt edilemez bir baş belası olan Peder Filippo Lippi'nin dehasından çıkmamıştı, ama benim resmimdi ve bu mutlaka bir işaret olmalıydı; zorla kan içirmekle, zehir vermekle hiçbir şeytanın kimsenin ruhunu lanetleyemeyeceğini gösteren bir işaret.

Ursulanın kanı da mı sana zorla verildi? Ne korkunç bir düşünce. Yumuşak parmaklarını düşünmemeye çalış, seni aptal, seni sarhoş aptal, güzel dudaklarını ve açık ağzına kan boşaltan uzun öpücüğünü unutmaya çalış.

"Şuna bakın!" diye haykırdım. Titreyen elimle resmi gösterdim.

"Evet, evet. Onlardan bizde öyle çok var ki," dedi iri yarı keşiş gülerek.

Resim elbette Peder Giovanni'ye aitti. Bunu ilk görüşte kim anlamazdı ki. Ayrıca bunu zaten önceden de görmüştüm. Peder Giovanni, - bir kez daha onun, çağların ünlü Peder Angelico'su olduğunu anımsatmama izin verin - alçakgönüllü ve süslerden yoksun, ciddi, dingin, nazik ve son

derece yalın bir melek ve Bakire yapmış ve ziyaretin kendisi de az önce bulunduğumuz manastırı oluşturan yuvarlatılmış alçak kubbelerin benzerleri altında gerçekleşiyordu.

Beni oldukça geniş, tertemiz, ve çok da güzel bir koridordan aşağıya götürmek için döndüklerinde, meleğin şekli aklımda, söylemek istediğim şey için gerekli kelimeleri oluşturmaya çalışıyordum.

Ramiel ve Setheus'a, hala benimle beraberlerdiyse, bakın, demek istiyordum, Cebraill'in kanatlarında ne kadar az renk vardı, gördünüz mü? Ve bakın etekleri çok simetrik, fazlasıyla düzenli dökülüyor. Bunların hepsini tıpkı Ramiel ve Setheus'un dizginsiz güzelliklerini anladığım gibi anlıyordum, ama yine anlamsız ve saçma sapan konuşmaya başladım.

"Haleleriniz" dedim. "Hey, siz ikiniz, neredesiniz? Haleleriniz başlarınızın üzerinde havada süzülüyordu, onları gördüm. Onları sokakta da resimde de gördüm. Ama Peder Giovanni'nin resminde haleler düz ve yüzlerinizin etrafında altından sert bir çember."

Keşişler gülmeye başladı. "Kiminle konuşuyorsun, genç sinyor Vittorio di Raniari?" diye sordu biri.

"Sessiz ol evladım," dedi kocaman olan, kuvvetli bas sesi fiçı gibi olan göğsünden çıkarken beni sarsıyordu. "Bizim bakımımızdasın ve şimdi susmalısın. Bak, şurası kütüphanemiz. Çalışan keşişlerimizi görüyor musun?"

Onunla gurur duyuyorlardı, değil mi? Yolumuza devam ederken ve ben tertemiz yerlere her an kusabilecek durumdayken bile keşiş dönüp açık olan kapıdan kitaplardan ve çalışan keşişlerden geçilmeyen geniş odayı bana göstermeden edemedi. Ama aynı zamanda başka bir şey de gördüm; Michelozzo'nun kubbeli tavanı yeniden kurşundaydı. Yükselirken, bunu bizi bırakmak için değil, keşişlerin üzerine tekrar nazıkçe eğilmek ve ışığa, havaya bol bol yer vermek için yapıyordu.

Hayal görüyor gibiydim. Sadece birinin olması gereken yerde iki ya da üç kişi görüyordum, hatta kısacık bir an için, doğaüstü bir gizem örtüsünün öbür tarafından bana dönük, merakla beni inceleyen oval yüzlerden ve melek kanatlarından oluşan sisli puslu bir karmaşa gördüm.

"Görüyor musunuz?" diyebildiğim tek şey buydu.

O kütüphaneye mutlaka gitmeliydim, orada benim şeytanları anlatan yazıları bulmalıyım. Evet, daha pes etmemiştim işte! Yo, hayır, ben anlamsızca konuşan bir deli değildim. Tanrının melekleri bana yardım ediyordu. Ramiel ve Setheus'u da buraya getirip bulduğum yazıları gösterecektim.

"Biliyoruz, Vittorio. Resimleri aklından sil at şimdi, çünkü onları görüyoruz. "

"Neredesiniz?" Diye bağırdım.

"Sessizlik" dedi keşişler.

"Peki onları öldürmek için oraya dönmeme yardım edecek misiniz?"

"Anlamsız konuşuyorsun yine," dedi keşişler.

Cosimo, bu kütüphanenin koruyucu velinimetiydi. Vaspasiano'nun kitap dükkanında defalarca konuşmuş olduğum, inanılmaz bir kitap koleksiyoncusu olan yaşlı Niccolo de Niccoli öldüğünde, Cosimo tüm dini kitapları, hatta belki daha da fazlasını bu manastıra bağışlanmıştı.

Onları burada bulacaktım, bu kütüphanede, Aziz Augustine ya da Aquinas'ta, savaşmış olduğum yaratıklarla ilgili kanıt bulacaktım.

Hayır, ben delirmiş değildim. Pes etmemiştim. Aptal aptal konuşan bir yarımakıllı değildim. Bu havadar yerdeki yüksek pencerelerden giren ışık ellerimi ve gözlerimi yakmayı bir bıraksaydı.

"Sessizlik, sessizlik" dedi büyük keşiş hala gülümseyerek. "Bir bebek gibi sesler çıkartıyorsun. Hhhhh.

Gaaaa. Guuu, duyuyor musun? Bak şimdi, kütüphane dolu. Bugün halka açık. Bugün herkes çok meşgul."

Birkaç adım daha yürüdü ve birlikte bir odaya girdik. "İşte, buraya otur bakalım.."sanki afacan bir çocuğu tatlı sözlerle kandırmaya çalışıyormuş gibi konuşarak devam etti: "Sadece birkaç adım ötede Baş Rahibin odası var ve tahmin et bakalım orada şimdi kim var? Başpiskoposun ta kendisi!"

"Antonino," diye fısıldadım.

"Evet, evet, doğru bildin. Bir zamanlar bizimle olan Antonino. Evet o burada; tahmin et ne için."

Cevap veremeyecek kadar sersemlemiştim. Diğer keşişler etrafıma üşüştü. Serin bezlerle terimi silip saçlarımı arkaya taradılar.

Geniş ve temiz bir odaydı. Ah, güneş bir gitse. Şeytanlar bana ne yapmıştı? Beni de yarı şeytana mı çevirmişlerdi? Bir ayna istese miydim acaba?

Bu sıcak, temiz yerde, kalın ve yumuşak bir yatağa oturtturulmuş halde, kollarımın, bacaklarımın, tüm vücudumun kontrolünü yitirdim. Yine hastaydım.

Keşişler gümüşten bir leğenle geldi. Güneş ışığı bir freskin üzerinde pırıl pırıl parlıyordu ama şekillere bakmaya dayanamıyordum, böylesine acıtan bir ışıktaki değil. Odada başka şekiller de var gibiydi. Melek miydiler acaba? Etrafta dolaşan, hareket eden şeffaf yaratıklar görüyordum hayal meyal. Tüm renkleriyle duvara kazınmış olan fresk net ve gerçek görünen tek şeydi.

"Gözlerimin sonsuza kadar böyle olmasını mı sağladılar?" diye sordum. Odanın kapısında meleğe benzer bir şekil gördüğümü sandım ama ne Setheus'un ne de Ramiel'in şekli değildi. Deriden miydi kanatları? Şeytan kanatları? Korkudan çıldırdım.

Hışırdayarak, fısıldayarak kayboldu. "Biliyoruz. "

"Meleklerim nerede?" diye sordum. Ağladım. Babamın ve onun babasının ve hatırlayabildiğim tüm di Raniari'lerin isimlerini saymaya başladım.

"Şşşş," dedi genç keşiş. "Cosimo'ya burada olduğun haberi verildi. Ama bugün çok kötü bir gün. Babanı hatırlıyoruz. Şimdi şu pis giysilerini çıkarmamıza izin ver bakalım."

Başım dönüyordu. Oda kaybolmuştu.

Sızdım. Onu gördüm, kurtarıcım Ursula'yı. Rüzgarlı çayırımızda koşuyordu. Onu takip eden, usul usul sallanan çiçeklerin arasından onu kovan kimdi? Mor süsen çiçeklerinin arasındaydı Ursula, ayaklarının altında eziliyorlardı. Arkasına dönüyordu. "Yapma Ursula! Alevli kılıcı görmüyor musun!"

Kendime geldiğimde ılık bir suyun içindeydim. Şu lanet Vaftiz kurnasında mıydım? Hayır. Bir sis perdesinin içinden duvardaki freski ve kutsal varlıkları görüyordum. Önümde de taşın üzerinde diz çökmüş, gerçek, canlı keşişler vardı. Geniş yenlerini kıvrımış, ılık suda beni yıkıyorlardı.

"Şu Francesco Sforza yok mu..." birbirleriyle Latince konuşuyorlardı. "Milano'ya yüklenip nasıl Dukalığı ele geçirir! Sanki Sforza olmadan da Cosimo'nun yeterince sorunu yokmuş gibi."

"Yapmış mı? Milano'yu almış mı?" diye sordum.

"Ne dedin? Evet oğlum, almış. Barışı bozdu. Ve ailen, tüm ailen yağmacılar tarafından öldürülmüş. Ama sanma ki toprakları soyan, insanları öldüren o lanet Venedikliler cezasız gidecekler..."

"Hayır, yapmayın, Cosimo'ya söylemeniz gerek. Savaşla ilgili değildi aileme olanlar, insanlar tarafından değil..."

"Sessiz ol çocuğum."

Yumuşacık eller süngerlerle omuzlarımdan aşağı su döktü. Küvetin sıcak metal arkılığına dayanmış oturuyordum.

"...di Raniari'ler, her zaman sadıktı," dedi biri bana. "Ve kardeşin de öğrenimini görmek için bize gelecekti. Tatlı, güzel kardeşin Matteo..."

Ciğerlerim patlayıncaya kadar haykırdım, yumuşak bir el ağzıma kapandı.

"Sforza onları kendi elleriyle cezalandıracak. Toprakları onlardan temizleyecektir."

Hüngür hüngür ağlıyordum. Kimse beni anlayamıyordu. Beni dinlemiyorlardı.

Beni ayağa kaldırdılar. Ketenden rahat, yumuşak, uzun bir elbise giydirdiler. Bir an idam için hazırlanıyormuşum gibi geldi, ama o tehlike geçmişti.

"Ben deli değilim." dedim net bir şekilde.

"Tabii ki değilsin, sadece kederden hastasın."

"Beni anlıyorsun!"

"Yorgunsun."

"Bak, yatak yumuşacık, özellikle senin için getirildi. Sus artık ama, başka deli saçması duymak istemiyoruz."

"Şeytanlar yaptı," diye fısıldadım. "Asker değildiler."

"Biliyorum oğlum, biliyorum. Savaş korkunçtur. Savaş Şeytan işi."

Hayır savaş değildi. Beni dinler misin?

"Şu an konuşan benim, Ramiel; sana uyumayı söylememiş miydim? Bizi dinler misin? Düşüncelerini de kelimelerini de duyduk. "

Yatağa yüzüstü yattım. Keşişler saçlarımı kurutup fırçaladılar. Saçlarım artık çok uzundu. Bir kırsal bölge Efendisinin karmakarışık saçları. Ama yıkanmış ve bir beyefendi gibi temiz olmak inanılmaz güzel bir duyguydu.

"Şunlar mum mu?" diye sordum. "Güneş battı mı?"

"Evet," dedi yanımdaki keşiş. "Güzel bir uyku çektin."

"Daha fazla mum alabilir miyim?"

"Tabii ki, ben sana getiririm."

Karanlıkta yatıyordum. Gözlerimi kırıp Ave'nitf kelimelerini hatırlamaya çalıştım.

Kapıda bir sürü ışık belirdi, bir şamdanda her biri mükemmel şekilli, altıyedi tane tatlı, küçük alev. Keşişin ayakları sessizce bana yaklaştıkça meydana gelen hafif rüzgarda titriyorlardı. Şamdanı yatağımın yanına koymak için eğildiğinde onu net bir şekilde görebildim.

Ona çok büyük gelen bir cüppenin içinde ince, uzun boylu bir delikanlıydı. Elleri öyle temizdi ki.

"Özel bir odadasın. Cosimo aileni gömmeleri için adamlarını gönderdi."

"Tanrıya şükürler olsun" dedim.

"Evet."

Demek artık konuşabiliyordum!

"Aşağıda hala konuşuyorlar ve vakit çok geç," dedi. "Cosimo endişeli. Geceyi burada geçirecek. Tüm şehir, Cosimo'ya karşı halkı kışkırtan Venediklilerle dolu."

"Şimdi sessiz ol," dedi birden bire kapıda beliren başka bir keşiş. Eğildi ve başımı kaldırıp altına kalın bir yastık daha koydu.

3 Ç.N: selam duası

Bu ne lükstü. Kafesteki zavallıları düşündüm. "Dehşet! Artık gece olduğuna göre o korkunç Ayini bekliyorlar."

"Kimler oğlum? Ne Ayini?"

Yeniden gölgelerde hareket eden, süzülen şekiller görüyordum. Ama hemen kayboldular.

Kusmam gerekiyordu. Bir tasa ihtiyacım vardı. Saçlarımı tuttular. Ay ışığında kanı görebiliyorlar mıydı acaba? Katışıksız kanın izlerini? Çok iğrenç ve çürük kokuyordu.

"Böyle bir zehirlemeden nasıl sağ çıkabildi?" diye fısıldadı keşişlerden biri Latince olarak. "Midesini boşaltabilir miyiz acaba?"

"Sessiz ol, onu korkutacaksın. Ateşi yok."

"Aklımı aldığınızı sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz lanet olasılar!" diye bağırdım ansızın Florian'a, Godric'e ve diğer tüm şeytanlara.

Keşişler afallamış bir halde bana bakıyordu.

Yüksek sesle güldüm. "Canımı yakmaya çalışanlarla konuşuyordum," dedim, her kelimenin üstüne basa basa.

Hoş ve temiz elleri olan sıska keşiş yanıma diz çöktü. Alnıma yapışan saçlarımı arkaya itti. "Peki, ya güzel kız kardeşin, evlenecek olan kız kardeşin, o da mı..."

"Bartola! Evlenecek miydi? Bunu bilmiyordum. Eh, artık adam isterse başını alabilir."Yine ağlamaya başladım. "Karanlıkta solucanlar iş başında ve tepede şeytanlar dans ediyor ama şehirde bunu kimseler umursamıyor."

"Ne şehri?"

"Yine saçmalamaya başladın," dedi mumların ardında duran bir keşiş. Işığın arkasında durmasına rağmen onu açık seçik görebiliyordum, karga burunlu, tombul yumuşak göz kapakları olan yuvarlak omuzlu bir kişiydi. "Zavallı çocuk, Artık saçma konuşmayı bırak."

Karşı çıkmak istiyordum ama birden bire her bir tüyü altınlarla kaplanmış kocaman yumuşak bir kanadın önümde belirmediğini ve beni sardığını hissettim. Her tarafım yumuşak tüylerden gıdıklanıyordu. Ramiel dedi ki:

Susman için ne yapmamız gerekiyor? Şu anda Filippo'nun bize ihtiyacı var; korumamız için Tanrının bizi gönderdiği Filippo 'ya gitmemiz için bize biraz izin verir misin'.' Bana cevap verme. Dediğimi yap!

Kanadı tüm görüntüleri, tüm üzüntüleri de yanına alarak kayboldu.

Gölgeli karanlık. Tam ve pürüzsüz. Mumlar yüksek bir yere arkama konmuştu.

Uyandım. Dirseklerime yaslanarak doğruldum. Kafam berraklaşmış, ayılmıştı. Yüksekte olan pencereden içeri süzülen ay ışığı duvarda Giovanni tarafından yapılmış olan freski aydınlatıyordu.

Onu karanlığa rağmen şaşırtıcı derece net görebiliyordum. Şeytani kanımın sayesinde mı oluyordu bunlar?

Tuhaf bir şey geldi aklıma. Altın bir çanın netliğinde bilincimde çnlamaya başladı. Benim kendi koruyucu meleklerim yoktu! Meleklerim beni terk etmişti, ruhum lanetlendiği için gitmişlerdi.

Meleklerim yoktu. Filippo'nunkileri, iblislerin bana verdikleri güç sayesinde görmüştüm. Ama başka bir sebebi daha vardı; Filippo'nun melekleri birbirleriyle sürekli tartışıyordu! İşte onları onun için görebilmiştım.

Bazı kelimeleri hatırlamaya başladım, Aquinas'tan kelimeler. Yoksa Augustine'den miydi? Latince öğrenebilmek için ikisinden de çok okumuştum ve hiç bitmeyen ciltlerine bayılmışım. Şeytanlar tutku doludurlar ama Melekler değil.

Ama işte bu iki melekte bu duygular vardı, çok heyecanlıydılar, onun için bu tarafa gelmiş, görünmüşlerdi.

Örtüleri itekleyip çıplak ayaklarımı soğuk taşların üzerine koydum. Serin, ama çok rahatlatıcıydı, çünkü bütün gün güneş almış olan oda hala sıcaktı.

Temizlikten pırıl pırıl olan yerde halı yoktu.

Duvar resminin önünde durdum. Başım dönmüyor, midem bulanmıyor ve düşecek gibi de değildim.

Kendime gelmişim nihayet.

Peder Giovanni son derece masum ve rahat bir insan olmalıydı. Şekillerin tümü kinden ve kötü niyetten yoksundu. Bir dağın önüne oturan bir İsa figürü vardı. Etrafındaki hale, kırmızı çizgiler ve bir haçla süslenmişti. Yanında yardımcı melekler duruyordu. Biri onun için ekmek tutuyor ve duvardaki kapı tarafından ikiye bölünen, kanat uçları neredeyse hiç görünmeyen bir diğeri de şarap ve et tutuyordu.

Dağın üzerinde, yukarıda da bir İsa figürü vardı. Bir sürü değişik anın sırasıyla yaşandığı bir resimdi; yukarıdaki İsa, aynı pürüzsüz ve uçuk pembe cüppesiyle görünüyordu. Ama buradaki İsa figürü heyecanlıydı - Peder Giovanni'nin onu yapabileceği kadar heyecanlı - ve sol elini sanki öfkeyle kaldırmıştı.

Ondan kaçan figür Şeytanın ta kendisiydi! Daha önce gördüğümü sandığım o deri kanatlara sahip korkunç bir yaratıktı. Parmaklarının arasında perdeler ve pençe tırnakları olan ürkünç ayakları vardı. Ekşimiş bir surat ve kirli gri giysiler içinde çölde sağlam duran, baştan çıkarılmayı reddeden Yüce İsa'dan kaçıyordu.

Ancak bu yüzleşmeden sonra, ancak o zaman yardımcı melekleri gelmiş ve İsa kavuşturulmuş ellerle yerini almıştı.

Şeytanın bu görüntüsüne bakarken dehşet içinde nefesimi tutmuştum. Ama ardından saç diplerimin ve tertemiz yerde duran ayaklarımın karıncalanmasına sebep olan büyük bir rahatlama kapladı içimi. Zebanileri bozguna uğratmışım; ölümsüzlük vaatlerini reddetmişim. Reddetmişim. Haçla karşı karşıya kaldığımda bile reddetmişim!

Öğürdüm. Sanki karnıma bir tekme yemişim gibi bir acı! Döndüm. Tas bir köşede duruyordu, temizlenmiş ve parlatılmış. Diz üstü çöktüm ve iğrenç, yoğun maddenin birazını daha çıkardım. Burada su yok muydu?

Etrafıma bakındım. İşte sürahi ve kupa. Kupa ağzına kadar doluydu ve ağzıma götürürken istemeden birazını döktüm. Suyun tadı kokuşmuş ve iğrençti, kupayı öfkeyle elimden fırlattım "Sizi

canavarlar, doğal şeylere karşı beni zehirlemişsiniz. Kazanmanıza izin vermeyeceğim."

Titreyen ellerle kupayı yerden aldım, tekrar doldurdum ve yeniden içmeye çalıştım. Ama tadında doğallık yoktu. Neyle kıyaslayabilirim? Sidik gibi pis bir şey değildi; mineraller ve me tallerle dolu olan ve seni boğacak bir kireç tabakası bırakacak bir sıvı gibiydi. Açıkçası berbattı!

Kupayı yana koydum. Pekala, ders çalışma zamanı. Mumlan kaldırıp kitaplığa gitme zamanı. Öyle yaptım ve odadan dışarı çıktım.

Boş olan koridor, alçak tavanlı odaların üzerindeki pencerelerden gelen hafif ışıkla parlıyordu.

Sağıma döndüm ve kütüphanenin kapılarına vardım. Kilitli değillerdi.

Elimde şamdanla içeri girdim. Michelozzo'nun tarzındaki huzurlu hava bir kez daha içimi ısıttı. Yeniden her şeye güvenmemi ve kendime inanmamı sağladı. Kemerlerden ve İyonya tarzı sütunlardan iki sıra odanın ortasına doğru ilerleyip uzakta bulunan başka bir kapıya giden geniş bir koridor oluşturmuştu ve iki yanda çalışma masaları ve tüm duvarları kaplayan, kitap ve yazmalar dolu yüzlerce raf sıralanmıştı.

Şamdanımı kubbeli tavanı aydınlatsın diye yukarıda tutarak çıplak ayaklarla taşlarda yürümeye başladım. Burada tek başıma bulunduğum için çok mutluydum.

Odanın iki yanında bulunan pencerelerden devasa rafları az da olsa aydınlatan hafif bir ışık giriyordu.

Yüksek tavanlar bana ne kadar da ilahi ve huzur verici geliyordu. Burayı yapan gerçekten de çok cesurdu; basit bir kütüphaneden bir saray yaratmıştı.

Sevgili İtalya'mın her köşesinde bu tarzın taklit edileceğini nasıl bilebilirdim ki, daha bir çocuktum sadece. Ah yaşayanlar için harika şeyler o kadar fazlaydı ki, her zaman da öyle olacak.

Peki ya ben? Ben neyim? Yaşıyor muyum yoksa sonsuza kadar zamana aşık olarak yürüyecek bir ölü müyüm?

Mumlarım elimde, hareket etmeden duruyordum. Gözlerim ay ışığıyla aydınlatılmış bu ihtişamı nasıl da seviyordu. Sonsuza kadar burada, akılımız ve ruhumuzla ilgili bu eserlere yakın olarak durmayı ve hayal alemine bir daha çıkmaksızın dalmayı ne kadar çok isterdim bir bilerseniz. Böylece, şu dakikada büyük ihtimalle kötülük dolu iğrenç ışıklarını yakmış olan yakınındaki şatosuyla lanetli bir dağın üzerinde bulunan zincirlere vurulmuş o berbat şehri anılarımdan sonsuza kadar silebilirdim.

Bu muazzam kitap koleksiyonunun düzenini anlayabilecek miydim acaba?

Kütüphanenin listelerini yapmış, burada çalışmış ve buranın alimi olmuş keşiş şu anda tüm Hristiyan aleminin Papasıydı; V. Nicholas.

Mumlarımı kaldırarak sağımdaki rafları taradım. Harf sırasına göre mi dizilmişlerdi acaba? Aquinas'ı düşünmüştüm çünkü onu daha iyi tanıyordum, ama bulduğum Aziz Augustine oldu. Augustine'i her zaman sevmiştim, rengarenk tarzını, acayıplığını ve yazarken kullandığı dramatik dilini seviyordum.

"Hm, sen zebanilerle ilgili çok daha fazla yazmışsın, sen daha iyisin!" dedim.

Tanrının şehri! Onu gördüm, nüsha arkasında nüsha. Sadece bu başyapıtın bile yirmi adet eki vardı.

Büyük azizin diğer çalışmaları da öyleydi. Beni Romalı bir drama kadar etkilemiş İtirafları ve daha neler neler. Kitapların bazıları kocaman, narin tirşelerden yapılmış olup çok eskiydi, başkaları israflık derecesinde ciltlenmiş, bazıları da yalın ve yeniydi.

Hatalarının olma ihtimali vardıysa da - keşişlerin hatalardan sakınmak için ne kadar çalıştıklarını yalnızca tanrı biliyor - bunların arasından şefkat ve dikkatle en sağlamını almalıydım. Hangi cildi istediğimi biliyordum.

Şeytanlarla ilgili olan cildi biliyordum, çünkü çok ilginç ve komik hatta saçma olduğunu düşünmüştüm.

Tanrım ne kadar da aptalmışım.

Dokuz numaralı eki, kocaman, kalın cildi aldım, koltuk altıma sıkıştırdım ve ilk masanın yanına gittim.

Burada önüme beni aydınlatacağı, ama parmaklarıma gölge düşürmeyeceği yere şamdanı dikkatlice koydum ve kitabı açtım.

"Hepsi burada," diye fısıldadım. "Bana ne olduklarını anlat Aziz Augustine. Anlat ki Setheus ve Ramiel'i bana yardım etmek zorunda olduklarına inandırabileyim. Ya da şimdi kuzeyden gelen Venedik cumhuriyetinin paralı askerleri ile savaşmaktan başka hiçbir şey umursamayan bu modern Floransalıları ikna edebilmemi sağlayacak kanıtlar sun bana. Yardım et Aziz. Duy sesimi."

"Hmm, dokuzuncu cildin onuncu bölümü, biliyordum..."

Augustine Plotinus'dan bahsediyor, daha doğrusu onu anlatıyordu:

... insan bedeninin ölümlülüğünün, bizi sonsuza kadar bu yaşamın ıstıraplarına maruz bırakmayı istemeyen Tanrımızın merhametinin bir sonucu olarak olduğu gerçeğidir. Zebanilerin günahları bu merhamete layık görülmedi ve durumlarının perişanlığı şudur ki tutkulara maruz kalan ruhları ile, insanoğluna bağışlanan ölümlü bir vücutları yok; sonsuza kadar ölümsüz olmaya mahkum edildiler.

"Hah, evet!" dedim, "Florian'm bana vaat ettiği buydu işte, yaşlanmadıkları, çürümedikleri ve hastalıklara maruz kalmadıkları gerçeğiyle böbürlenip duruyordu. Sonsuza kadar onlarla beraber yaşayabileceğimi söylemişti. Kötülük, hep kötülük. Neyse bu bir kanıttır, işte burada, keşişlere de gösterebilirim!"

Okumaya devam ettim, sayfaları karıştırarak davamı güçlendirecek esasları bulmak için uğraştım. On birinci bölüm:

Apuleius ayrıca, insan ruhlarının şeytani olduğunu söylüyor. Bedenlerini terk ettiklerinde, iyilik ile yaşamışlarsa iare1; kötülüğü tercih etmişlerse lemure5 ya da larvae" oluyorlar.

"Evet, lemure, bu kelimeyi biliyorum. Lemure ya da larvae. Ursula bana kendisinin de genç olmuş olduğunu, benim gibi genç; hepsi bir zamanlar insandı ama şimdi lemure'lar."

Apuleius 'a göre Larvae insanlardan yaratılan günahkar şeytanlardır.

Heyecandan çıldırmak üzereydim. Parşömenlere ve kaleme ihtiyacım vardı. Bulduklarımı not etmeliydim.

Keşfettiklerimi işaretleyip devam etmeliydim; sonra da Ramiel ve Setheus'u ikna etmem gerekiyordu, bulaştıkları en büyük...

Düşüncelerimin ortasındaiken aniden durdum.

Arkamda, kütüphaneye biri girmişti. Ağır ayakların sesini duyuyordum, ama onları sessizleştiren bir özellikleri var gibiydi. Arkamda büyük bir karartı belirdi, arkamdaki koridordan içeri giren ayın tüm ışığı birden kesilmişti sanki.

Yavaşça dönüp omzumun üzerinden baktım.

4 Ç. N: Romalılarda evi koruyan tanrılar.

5 Ç. N: Romalılarda ölü ruhları.

6 Ç. N: kurtçuk; eski Romalılarda Karakoncolos, (öcü)

"Peki sol tarafı niye seçiyorsun?" diye sordu.

Karşımda bir melek vardı, kanatlı, muazzam bir melek. Mumların titrek ışığında yüzü nurla parıltıyor ve ciddi görünmesini sağlayan düz, kavissiz kaşlarını hafifçe kaldırmış bir halde aşağıya, bana bakıyordu.

Büyük, kırmızı bir savaş miğferinin altından kıvrılan gür, altın sarısı saçları ve arkasında som altın kaplıymış gibi görünen kanatlarıyla Peder Filippo'nun fırçasından çıkmıştı.

Göğüs levhaları süslenmiş, omuzlarının kocaman kopçalarla kaplanmış olduğu bir zırh giyiyordu. Belinde de ipekten mavi bir kuşağı vardı. Kılıcı kınındaydı ve gevşek bir kolunda kırmızı haçlı kalkanını tutuyordu.

Daha önce benzerini görmemiştim.

"Sana ihtiyacım var!" dedim. Masaya çarparak ayağa kalktım ve yere yıkılmasın diye uzandıktan sonra ona döndüm.

"Bana ihtiyacı varmış!" dedi öfkesini bastırarak, hakaret eder gibi. "Demek öyle! Ramiel ve Setheus'u Peder Filippo Lippi'den uzaklaştırmaktan çekinmeyen sen, senin mi bana ihtiyacın var? Benim kim olduğumu biliyor musun sen?"

Çok hoş bir sest; gür, ipeksi, şiddetli ve kalın olmasına rağmen içe işleyen bir sest.

"Bir kılıcın var," dedim.

"Ah, peki kılıcım ile ne yapacaksın?"

"Onları öldürmek için kullanılabilir, hepsini," dedim. "Benimle birlikte gündüz şatolarına gidebiliriz... Ne hakkında konuştuğumu biliyor musunuz?"

Başını evet anlamında salladı.. "Rüyalarında gördüklerini, saçma sapan konuşurken söylediklerini ve Ramiel ile Setheus'un senin ateşlenmiş aklından öğrendiklerini biliyorum. Tabi ki biliyorum. Bana ihtiyacın olduğunu söylüyorsun ve Peder Filippo Lippi, ağrıyan eklemlerini ve özellikle de onun için ağrıyan bir bölgesini yalayan bir fahişe ile beraber yatakta."

"Bir melekten böyle konuşmalar... olur şey değil" dedim.

"Benimle alay etme, seni mahvederim," dedi. Alınmıştı, kanatları, sanki onlarla nefes alıyormuş gibi alçalıp yükseliyordu.

"Öyleyse yap!" dedim. Parıldayan güzelliğine, zırhının üzerinden görünen, entarisine bağlı kırımızı ipekten pelerinine ve yanaklarının pürüzsüzlüğüne kinle bakıyordum. "Ama, benimle dağlara gel, onları öldürelim," dedim.

"Neden gidip kendin yapmıyorsun?"

"Sence yapabilir miyim?" dedim.

Yüzü ciddileşti, dudakları düşünceli bir biçimde hafiften büzüldü. Çenesi ve boynu güçlüydü, daha genç görünen Setheus ya da Ramiel'in anatomilerinden çok daha güçlü, bundan dolayı onların haşmetli ağabeyleri gibi görünüyordu.

"Yoksa cennetten kovulan sen misin?" diye sordum.

"Ne cüretle!" diye fısıldadı, düşüncelerinden uyanarak. Gözlerinde korkunç bir ifade vardı.

"Mastema'sın o zaman. Senin adını söylemişlerdi.

"Mastema. Dudaklarını bükerek başını salladı."

"Mutlaka söylemişlerdir."

"Peki bu ne demek ulu melek? Seni çağırabileceğim, sana emir verebilecek güce sahip olduğum anlamına mı geliyor?" Aziz Augustine'in kitabını almak için döndüm.

"O kitabı yerine koy!" dedi, soğuk ama sabırlı bir şekilde. "Karşında bir melek var çocuk; seninle konuşurken yüzüme bak!"

"Hah, Florian gibi konuşuyorsun, uzakta bulunan o şatodaki iblis gibi. Aynı şekilde hükmediyorsun. Benden ne istiyorsun melek? Neden geldin?"

Bir şey söylemedi, sanki söyleyecek söz bulamıyor gibiydi. Ardından bana sessizce bir soru yöneltti.

"Neden geldiğini sanıyorsun?"

"Dua ettiğim için mi?"

"Evet" dedi soğukça. "Evet! Ve senin adına bana geldikleri için."

Gözlerim fâl taşı gibi açıldı. Işığın gözlerime dolduğunu hissettim, ama artık acıtmıyordu. Kulağıma tatlı sesler geliyordu.

Mastema'nın her iki yanında Ramiel ve Setheus'un şekilleri belirdi, yumuşacık bakışları üzerimdeydi.

Mastema aşağıya, bana bakarken kaşlarını tekrar kaldırdı.

"Peder Filippo sarhoş," dedi. "Uyandığında acısı geçene kadar içip tekrar sarhoş olacak."

"Büyük bir ressamı mahvetmeleri ne büyük bir aptallık," dedim. "Ama, bu konudaki düşüncelerimi zaten biliyorsunuz."

"Evet, ve Floransa'daki tüm kadınların düşüncelerini de biliyorum," dedi Mastema. "Akılları savaşta olmasa, resimlerine para veren büyük adamların düşüncelerini de " diye ekledi.

"Evet," dedi Ramiel Mastema'ya bakarak. Aynı boydaydılar, ama Mastema ona doğru dönmedi ve Ramiel bunun üzerine gözlerinin içine bakabilmek için öne doğru birkaç adım attı, "akıllarında sadece savaş konusu olmasa."

"Dünya savaştır," dedi Mastema. "Sana daha önce de sordum Vittorio di Raniari, benim kim olduğumu biliyor musun?"

Sarsılmıştım, ama sorusuna değil. Üçünün bir araya gelmiş olması ve önlerinde duruyor olmam, odadaki tek ölümlü olarak burada durmam sarsmıştı beni. Etraftaki ölümlüler dünyasının tamamı uyuyordu sanki.

Kütüphanede fısıldayan kim olduğunu görmek için neden bir tane bile keşiş gelmemişti? Koridorda mumların neden dolanıp durduğunu merak eden bir nöbetçi yok muydu? Çocuk neden mırıldanıp bağılıyor diye merak eden biri?

Delirmiş miydim?

Aniden aptalca bir şekilde Mastema'nın sorusuna doğru cevabı verebilirim delirmiş olmayacağımı düşünmeye başladım.

Düşüncem, sert de tatlı da olmayan küçük bir kahkaha atmasına sebep oldu.

Setheus, her zamanki gibi sempati ile bana bakıyordu, Ramiel'se sessiz kaldı ve bakışlarını tekrar Mastema'ya çevirdi.

"Sen," dedim, "Tanrının şu kılıcı savurmaya izin verdiği meleksin." Cevap gelmedi. Devam ettim. "Sen Mısır'daki ilk doğanları katleden meleksin," dedim. Yine cevap yoktu. "Sen, sen İntikam Meleşisin."

Onayladı, ama aslında sadece gözleriyle; onları açıp kapattı.

Setheus ona yaklaşıp kulağına eğildi.

"Ona yardım et Mastema, hep beraber gidip ona yardım edelim. Filippo şimdi yardımımızdan faydalanamıyor nasılsa."

"Peki ne için?" diye sordu Mastema yanındaki meleğe. Bana baktı. "Tanrı şu senin zebanilerini cezalandırmam konusunda bana yetki vermedi. Tanrı bana, 'Mastema, git vampirleri, lemurları, larvaeleri ve kan emicileri katlet,' demedi hiç. Bir kez bile bana, 'Kudretli kılıcını kaldır, dünyayı bunlardan arındır,' da demedi."

"Sana yalvarıyorum," dedim. "Ben, ölümlü bir çocuk, sana yalvarıyorum. Bunları öldür. Kılıcınla yuvalarını yeryüzünden sil."

"Yapamam."

"Mastema, bunu pekala yapabilirsin!" dedi Setheus.

Ramiel'in sesi duyuldu; "Yapamayacağını söylüyorsa, yapamaz! Neden onu hiç dinlemiyorsun?"

"Çünkü, etkilenebileceğini biliyorum," dedi Setheus, iddiasından hiç şüphe duymadan. "Biliyorum ki tıpkı Tanrının etkilenebildiği gibi, o da etkilenip kararından vazgeçirilebilir."

Setheus cesurca Mastema'nın önüne geçti.

"Şu kitabı eline al Vittorio," dedi. masaya doğru geldi. Ağır olmalarına rağmen, kocaman parşömenler ansızın kendi kendilerine açılmaya başladılar. Kitabı alıp elime koydu ve soluk parmağıyla koyu yazılara neredeyse hiç dokunmadan okuyacağım yeri gösterdi.

Yüksek sesle okumaya başladım:

Ve işte bunun için Cennetin ve Yeryüzünün görünen harikalarını yaratan Tanrı, Cennette ve Yeryüzünde kendisine tapınmaları için şimdiye kadar görünür şeylerle meşgul olan ruhları uyandırıyor.

Gözlerimle parmağını takip ediyordum. Yüce Tanrımız hakkında okumaya devam ettim.

Bizi dua etmek üzereyken görmek ya da dualarımızı dinlemek Onun için farklı bir şey değil, çünkü bizi melekler dinlerken bile, aslında dinleyen Odur, Durdum, gözlerim dolmuştu. Göz yaşlarımdan korumak için kitabı elimden aldı.

Küçük gurubumuza bir ses ulaşmıştı. Keşişler gelmişti. Koridordan fısıltılarını duydum, kapı ardına kadar açıldı. Kütüphaneye girdiler.

Ağlıyordum ve kafamı kaldırıp baktığımda, bana baktıklarını gördüm; tanımadığım ya da hatırlayamadığım, hiç görmemiş olduğum iki keşiş.

"Ne var genç adam? Neden burada oturup tek başına ağlıyorsun?" diye sordu ilki.

"Hadi gel, seni yatağına geri götürelim. Sana yiyecek bir şeyler getiririz."

"Hayır, bir şey yiyemem," dedim.

"Hayır, yiyemez," dedi ilk keşiş diğerine. "Onu hala kusturuyor,"bana baktı, "ama biraz dinlenebilirsin."

Döndüm. Muhteşem renkleriyle pırıl pırıl parıldayan üç melek, onları görmeyen ve burada olduklarına dair en ufak bir fikirleri olmayan keşişlere bakıyordu sessizce.

"Cennetteki Yüce Tanrımız, lütfen bana söyle," dedim, "delirdim mi ben? Şeytanlar mı kazandı? Gerçek olmayan şeyler göreceğim kadar zehirlediler mi kanlarıyla beni, yoksa Meryemana gibi ben de türbeye, orada bir melek görmek için mi geldim?"

"Bırak da seni yatağına götürelim," dedi keşişler.

"Hayır," dedi Mastema sessizce, onu duymayan, görmeyen keşişe. "Bırakın kalsın. Sakinleşmesi için okumasına izin verin. Eğitimli bir çocuk o."

Keşiş başını sallayarak, "Hayır, hayır," dedi. Diğerine baktı. "Onu burada bırakırsak daha iyi olur. Eğitimli bir çocuk o. Sessizce burada okuyabilir. Cosimo, her istediğini ona sağlamamız konusunda bizi uyarmıştı."

"Haydi onu şimdi yalnız bırakın," dedi Setheus yumuşak bir sesle.

"Şşşş," dedi Ramiel. "Bırak da ne yapmaları gerektiğini Mastema söylesin."

Cevap veremeyecek derecede hüzün ve aynı zamanda mutlulukla dolmuştum. Yüzümü ellerimle örttüm ve zavallı Ursula'm geldi aklıma. Sonsuza kadar o şeytani divanında kalacaktı. Ah benim için ne çok ağlamıştı. "Bu nasıl olabildi?" diye fısıldadım parmaklarımın arasından.

"Çünkü bir zamanlar insandı ve hala bir insan kalbine sahip," dedi Mastema yumuşakça.

Keşişler aceleyle dışarıya çıkıyordu. Melekler bir an için ışıık kadar saydam bir hal aldı ve içlerinden bakarken uzaklaşan keşişlerin arkalarından kapıları kapattıklarını gördüm.

Mastema sakın ve kudretli gözlerle bana bakıyordu.

"Yüzün tüm duyguları aynı anda yansıtıyor, ne düşündüğünü, ne hissettiğini söylemek imkansız."

"Çoğu melek için durum böyledir," diye yanıtladı.

"Sana yalvarıyorum," dedim. "Benimle gel. Bana yardım et. Bana yol göster. Az önce şu keşişlere yaptığını yap. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Başını eğdi.

"Ama bundan fazlasını yapamayız, bunu anlamam lazım." dedi Setheus.

"Bırak Mastema konuşsun," dedi Ramiel.

"Cennete geri dön sen!" dedi Setheus.

"Lütfen susun, ikiniz de," dedi Mastema. "Vittorio, onları katledemem. Ona iznim yok. Bunu anacak sen yapabilirsin, kendi kılıcınla."

"Ama geleceksin."

"Seni götüreceğim" dedi. "Güneş doğunca ve onlar taşların altında uyuduklarında. Ama onları sen öldürmelisin, uyudukları yerleri açıp onları ışıığa maruz bırakmalısın. O korkunç sakatlar sürüsünü de serbest bırakmalısın ve ardından ya şehirlilerin önünde duracak onları savunacaksın ya da kafeslerini açıp hemen kaçacaksın."

"Anlıyorum."

"Uyudukları yerlerin üzerindeki taşları biz kaldıracabiliriz, öyle değil mi?" diye sordu Setheus ve Ramiel ağzını açıp itiraz edemeden onu susturmak elini için kaldırdı. "Bunu yapmak zorundayız."

"Bunu yapabiliriz," dedi Mastema. "Tıpkı Filippo'nun kafasına bir kalasın düşmesini engelleyebildiğimiz gibi. Ama onları öldürenleyiz. Ve işin, Vittorio, işini tamamlamanı sağlayamayız, ne sinirlerin harbeye dönüşürse, ne de isteğini yitirirsen."

"Sizi görmüş olmanın mucizesi her şeye dayanmamı sağlayacağına inanmıyor musun?"

"Sağlar mı?" diye sordu Mastema.

"Onu kastediyorsun, değil mi?"

"Öyle mi yapıyorum?" diye sordu.

"İşi bitireceğim, ama bana önce bir şey söylemek zorundasın..."

"Neymiş bu söylemek zorunda olduğum?" diye sordu.

"Ruhu, Ursula'nın ruhu, Cehenneme mi gidecek?"

"Bunu sana söyleyemem," dedi.

"Buna mecbursun."

"Hayır, Tanrı beni yapmam için yarattığı şeyler haricinde hiçbir şey yapma mecburiyetinde değilim.

Tanrının söylediklerini yaparım, ve Augustine'in bir hayat boyu üzerinde düşünüp durduğu gizemleri bir anda çözüme kavuşturmak yapmak zorunda olduğum bir şey değildir, hatta yapmamam gereken ve de yapmayacağım bir şeydir!"

Mastema kitabı eline aldı.

Kağıtlar bir kez daha onun isteğiyle açılmaya başladı. Onların hareketlerinden gelen hafif rüzgarı hissedebiliyordum.

Okudu:

Kutsal Kitaba ait hitabelerden öğrenilecek pek çok şey vardır.

"Bana o kelimeleri okuma; bana yardımcı olmuyorlar!" dedim. "Ursula kurtarılabilir mi? Ruhunu kurtarabilir mi? Hala ruhu var mı? O da sizin kadar güçlü mü? Ya siz, siz hala düşebilir misiniz? Ya da Şeytan Tanrıya dönebilir mi?"

Kitabı neredeyse takip edemediğim kadar hızlı bir şekilde masaya geri koydu.

"Bu savaşa hazır mısın?" diye sordu.

"Gün ışığında çaresiz yatıyorlar," dedi Setheus bana dönüp. "Ursula dahil. Ursula da çaresizce yatacak.

Onları örten taşları açman gerekecek, sonrasını da biliyorsun herhalde."

Mastema umutsuzca başını salladı. Döndü ve yolundan çıkmaları için işaret etti.

"Hayır, lütfen, yalvarırım," dedi Ramiel. "Bunu yap. Onun için yap. Lütfen. Filippo'ya günler boyunca zaten yardım edemeyeceğiz."

"Öyle bir şeyden emin değilsiniz," dedi Mastema.

"Benim meleklerim ona gidemez mi?" diye sordum. "Yoksa meleğim yok mu benim, gönderebileceğimiz bir meleğim yok mu?"

Kelimeler ağızımdan ancak dökülmüştü ki hemen yanımda iki varlığın daha şekillendiğini fark ettim, biri sağımda biri de solumda duruyordu. Onlara baktım ve bana uzak olduklarını, soluk olduklarını ve Filippo'nun koruyucularındaki gibi etraflarında bir ışıklarının olmadığını gördüm. Yarım yamalak görünüyorlardı ama inkar edilemez bir şekilde yanımdaydılar ve orada olmaktan sessizce memnun gibiydiler.

Uzun bir süre boyunca birini inceledim, ardından da diğerini, ama aklımda onları tarif edebilecek tek bir kelime bile belirmiyordu. Yüzleri ifadesiz, sessiz ve sabırlı görünüyordu. Kanatlı ve uzun boyluydular, evet, bu kadarını söyleyebilirdim, ama başka ne diyebilirdim ki? Onları belli bir renge, haşmete ya da bir kişiliğe sokamıyordum ve ne giysileri ne de hareketleri; hiçbir şeyleri yoktu sevebileceğim.

"Neleri var? Neden benimle konuşmuyorlar? Bana neden o şekilde bakıyorlar?"

"Seni tanıyorlar," dedi Ramiel.

"Öç alma isteği ve tutkuyla dolusun," dedi Setheus. "Bunu biliyorlar; senin yanımdaydılar. Acını ve öfkeni tarttılar."

"Yüce Tanrım! O şeytanlar tüm ailemi öldürdü!" dedim. "Ruhumun geleceğini biliyor musunuz? Herhangi birininiz?"

"Tabii ki bilmiyoruz" dedi Mastema. "Bilseydik burada olmamıza ne gerek vardı? Bu önceden belli olsaydı hiç birimiz burada olmazdık, anlamsız olurdu."

"O zebanilerin kanlarını içmektense ölmeyi yeğlediğimi bilmiyorlar mı? Bu bir kan davası madem, bir kan davası, bana sundukları kanı içmem ve sonra onlarla aynı güçlere sahipken onları yok etmemi gerektirmez miydi aslında?"

Meleklerim bana yaklaştı.

"Ben ölmek üzere olduğumda neredeydiniz!" dedim.

"Onları suçlama. Sen aslında hiçbir zaman onlara gerçekten inanmadın." Ramiel'in sesiydi bu. "Bizi gördüğün anda bize karşı sevgiyle duldun; canavarların kanı hala vücudundayken, sevebileceğin bir şey gördün. Şimdi tehlikeli olan da bu; sevdiğini öldürebilir misin?"

"Hepsini yok edeceğim," dedim. "Öyle ya da böyle, ruhum üzerine yemin ederim." Solgun, boyun eğmeyen ama yine de yargılamayan koruyucularına baktım, ardından da kocaman kütüphanenin gölgelerine, rafların koyu renklerine ve kitap kalabalığına karşı pırıl pırıl parlayan diğerlerine.

"Tümünü yok edeceğim!" diye ant içtim. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Onu hayal ediyordum, gündüz biçare yatarken; eğilip onu soğuk, beyaz alnından öptüğümü hayal ettim. Acılarımın tekrar yoğunlaştığını ve vücudumun titrediğini hissettim. Başımı defalarca evet anlamında salladım. "Evet, yapacağım, bunu yapacağım..."

"Gün doğarken," dedi Mastema, "Keşişler senin için yeni giysiler hazırlamış olacak. Kırmızı kadifeden bir takım. Silahların parlatılmış, çizmelerin tertemiz olacak. Her şey hazır olacak. Yemek yemeye deneme, daha çok erken, canavarların kanı hala içinde dönüp duruyor. Hazırlanmış ol. Seni gün ışığında yapılması gerekenleri yapman için Kuzeye götüreceğiz."

Ve muhteşem ışık karanlıkta parladı, ve karanlık bunu anlamadı. -İncil. St John 1.5

Manastırlar sabahlan erken uyanıyor, insan hiç uyumadıklarını bile düşünebilir.

Birden gözlerim açıldı. Sanki karanlığın tülü üzerinden kaldırılmış gibi duvardaki resme vuran sabahın ışıklarını gördüğümde ne kadar derin uyumuş olduğumu anladım.

Odamda keşişleri bir koşturmacadır almıştı. Kırmızı kadife elbisemi getirmişlerdi, tıpkı Mastema'nın anlatmış olduğu gibi. Onu tam da yatağımın üzerine koyuyorlardı. Onlarla giymem için kırmızı güzel bir pantolonum, yaldızlı ipekten bir gömlek, onun üzerine de yine ipekten beyaz bir tane daha ve de hepsi için yeni, kalın bir kemer vardı. Silahlarım parlatılmıştı; yine tam söylendiği gibi - taşlı, ağır kılıcım, sanki babamı şöminenin başında huzur dolu tüm bir gece boyuca onunla kendi uğraşmış gibi pırıl pırıl parıldıyordu.

Hançerlerim de yanında hazırды.

Yatağımdan kalktım ve dua etmek için diz üstü çöktüm.

İstavroz çıkardım. "Ölümle beslenenleri ellerine gönderebilmem için bana güç ver Tanrım."

Latince bir fısıltıydı.

Keşişlerden biri omzuma dokunup gülümsedi. 'Büyük Sessizlik' daha bitmemiş miydi acaba? Hiçbir fikrim yoktu. Benim için yemeğin hazır durduğu bir masayı gösterdi - ekmek ve süt. Süt köpük köpüktü.

Başımı eğdim ve ona gülümsedim. Arkadaşıyla beraber bana hafif bir selam vererek odadan çıktılar.

Etrafıma bakındım.

"Hepiniz buradasınız biliyorum," dedim, ama buna daha fazla vakit harcamadım. Gelmezlerse, aklımı toparlamışım demektir. Ama hakikatin bu olmadığını biliyordum aslında; babamın artık hayatta olmadığı ne kadar gerçektiyse onlar da o kadar geçkti.

Masanın üzerinde, yemeğe oldukça yakın ve bir şamdanın ağırlığıyla uçmaları önlenen, daha yeni yazılmış ve süslü bir imzası bulunan bir takım kağıtlar vardı.

Hızlı bir şekilde hepsini okudum.

Tüm paramı ve mücevherlerimi — geldiğimde eyer çantalarımda bulunan şeyleri - gösteren belgelerdi.

Hepsi de Medici'nin mührünü taşıyordu.

Kemerime bağlayabileceğim bir para kesesi de hazırlanmıştı. Temizlenmiş ve parlatılmış yuvarlak yakutları pırıl pırıl ve zümrütleri eşsiz bir derinliğe kavuşmuş bir halde tüm yüzüklerim oradaydı. Altın umursamazlığım yüzünden belki de aylardır parlamadığı gibi parlıyordu.

Saçlarımı fırçaladım, uzunluğu ve gürlüğü beni sinirlendiriyordu ama şimdi bir berberi çağırıp onları omuzlarıma kadar kısaltmasını isteyecek vaktim yoktu. Hiç değilse sırtımda kalacakları ve alnımdan uzak durmalarına yetecek kadar uzundular bir süredir. Bu kadar temiz olmaları da gerçek

bir lükstü.

Hızla giyindim. Altında kaldığım yağmurdan sonra bir ateşin yanında kurutuldukları için botlarım biraz daralmıştı ama ince pantolonumun üzerinde de rahattılar. Tüm düğmelerimi ve kopçalarımı ilikledikten sonra kılıcımı da yerine yerleştirdim.

Kırmızı kadife ceketimin kenarları altın ve gümüş iplikle süslenmiş ve önü de Floransa'nın en eski sembollerinden biri olan fleurdelys' le(7) bol bol süslenmişti. Kemerimi de yerli yerine taktıktan sonra ceket ancak kalçamın yarısına iniyordu. Güzel ve uzun bacaklara çok uygundu.

Giysim savaşa çok uygundu, peki ama bu bir savaş mıydı gerçekten? Bir katliamdı daha çok. Şehir için fazla sıcak gelecekse de bana hazırlamış oldukları kısa pelerini de giyip altın kopçalarını taktım. Kenarları yumuşak, ince, koyu kahverengi sincap kürküyle kaplanmıştı.

Şapkayı boş verdim ama para kesesini kemerime bağladım ve ardından, ellerim ağırlıklarıyla birer silah haline gelene kadar yüzüklerimi de birer birer taktım. Yumuşak ve bilekleri kürklü olan eldivenleri giyerken daha önce fark etmemiş olduğum kehribar boncuklu bir tespih buldum. Üzerinde bir İsa figürü bulunan altın bir haçı vardı. Haçı öptüm ve tespihi ceketimin altındaki cebime koydum.

Yere baktığımı ve çıplak ayaklarla çevrilmiş olduğumu fark ettim. Yavaşça başımı kaldırdım.

Önümde duran Meleklerimdi, benim kendi koruyucu meleklerim. İpekten daha hafif görünen ama yine de şeffaf olmayan bir dokudan yapılmış uzun, lacivert cüppeler giyiyorlardı. Yüzleri fildişi gibi beyaz ve hafifi ışıltılı, gözleri kocaman ve opaller gibi rengarenkti. Saçları koyu renk ya da gölgelerden yapılmış gibi renk değiştiren cinstendi.

Başları birbirine yakın, hatta öyle yakın ki birbirine dokunuyor halde bana bakıyorlardı. Sanırım sessizce birbirleriyle iletişim kuruyorlardı.

Beni afallattılar. Onları bu kadar net ve kendime bu kadar yakın görmek, bende korkunç mahrem bir şeyi bakışlarımla kirletmişim hissini uyandırdı. Bir de ikisinin her zaman benimle olduklarını bilmek... en azından böyle olduğuna inandırılmışım. İnsanlardan birazcık daha büyüktüler, tıpkı gördüğüm diğerleri gibi. Ama yüzlerinde diğerlerinde gördüğüm tatlı tabiat yoktu, onun yerine çok daha pürüzsüz ve geniş yüz hatları ve daha büyük ama mükemmel şekilli dudakları vardı.

"Pekala, artık bize inanıyor musun?" diye sordu biri fısıltıyla.

"Bana isimlerinizi söyler misiniz?" diye sordum.

İkisi de hemen hayır anlamında kafalarını salladı.

(7) Ç. N: Fransa'nın/Floransa'nın eski arması. Zambak çiçeği

"Beni seviyor musunuz?" diye sordum.

"Sevmemiz gerektiği nerede yazılı?" diye cevapladı daha önce konuşmamış olanı. Sesi bir fısıltı gibi renksiz ve yumuşaktı ve aynı zamanda diğer meleğin sesi olabilecek kadar çok benziyordu.

"Sen bizi seviyor musun?" diye sordu diğeri.

"Beni neden koruyorsunuz?" diye sordum.

"Çünkü bunun için gönderildik, ve sen ölene kadar seninle olacağız."

"Sevgisiz bir şekilde mi?" diye sordum.

Yeniden hayır anlamında kafalarını salladılar.

Odadaki ışık yavaş yavaş artıyordu. Cama doğru bakmak için ani bir hareketle döndüm. Güneş olduğunu sanmışım; canımı yakamaz diye düşünmüştüm.

Ama Güneş değil, Mastema'ydı. Sanki altından bir bulutmuş gibi arkamda ortaya çıkmıştı ve her iki yanında da tartışmacılarım, davanın zafer sahipleri, kahramanlarım Ramiel ve Setheus duruyordu.

Oda ışıltıyor ve sessizce titriyor gibiydi. Benim meleklerim cüppelerinin içinde bembeyaz ve lacivert ışıkla parılıyordu.

Hepsi de Mastema'nın miğferli figürüne bakıyordu.

İnanılmaz bir müzik sesi doldurdu odayı, sanki altın gırtlaklı küçük kuşlardan oluşan muazzam bir sürü uyanmış ve ağaçların dallarından hızla güneşe doğru uçuyormuş gibi bir ses.

Gözlerimi kapamış olmalıyım. Dengemi kaybettim ve birden havanın soğuduğunu hissettim. Görüşüm tozla kapatılmış gibiydi.

Başımı sallayıp etrafıma baktım.

Şatodaydık.

Nemli ve çok karanlık bir yerdi. Çekilmiş ve yerine kilitlenmiş olan kocaman bir asma köprünün ek yerinden içeri ışık süzülüyordu. İki yanımızda, oralarına buralarına senelerce kullanılmamış kocaman paslı turnalar ve zincirlerin asılı olduğu kaba taş duvarlar vardı.

Döndüm ve loş bir avluya çıktım. Karşıma çıkan inanılmaz yükseklikteki duvarlar nefesimi kesti, çok yukarıda parlak gökyüzünden ancak küçük bir kare görülecek kadar uzanıyorlardı.

Belli ki bu ancak ilk avlu, girişteki avluydu çünkü önümüzde, hayal edebileceğiniz en büyük saman arabalarının ya da yeni icat bir savaş makinesinin sığabileceği kadar büyük, muazzam bir kapı daha vardı.

Yerler topraklıydı. Yukarıda dört bir yanımızda pencereler vardı. Sanki sonsuzluğa doğru üst üste dizilmiş çift kemerli pencereler.

"Şimdi sana ihtiyacım var Mastema," dedim. Bir kez daha istavroz çıkartıp tespihi çıkarttım ve bir saniyeliğine üzerindeki işkence görmüş sıska İsa bedenine bakarak haçı dudaklarıma bastırdım. Önümdeki kocaman kapılar ardına kadar açıldı. Yüksek sesli bir gıcırtının hemen ardından metal sürgülerin geri çekilme sesi duyuldu ve kapılar menteşelerinde inleyerek geri çekilip, uzakta çok daha büyük ve güneşli bir avluyu gözlerimin önüne serdi.

İçinden yürüdüğümüz duvarlar dokuz on metre yükseklikteydi. İki yanımızda da girdiğimizden beri fark ettiğim ilk bakım izlerini taşıyan, işlenmiş taştan kemerli kapılar vardı.

"Bu yaratıkların başkaları gibi girip çıkmadıkları belli," dedim. Avlunun güneşli kısmına erişmek için yürüyüşümü hızlandırdım. Yoğunlaşmış dağ havası pasajın içinde soğuk ve fazlasıyla nemliydi.

Burada ayakta durduğumda hatırladıklarına benzer pencereler gördüm. Bolca bayrağın ve gece yakılacak fenerlerin asılı durduğu pencereler. Sanki yağmur önemsizmiş gibi umursanmadan rasgele pencere pervazlarına atılmış duvar perdeleri gördüm. Ve çok yukarıda çentik mazgallı siperler ve güzelce işlenmiş beyaz mermer taşlar vardı.

Ama bu bile, önümüzdeki ile kıyasla büyük bir avlu değildi. Buranın da duvarları kabaydı. Taşlar topraklı ve senelerdir ayak basılmamış oldukları belliydi. Orada burada su birikintileri vardı ve taşların çatlaklarından çirkin yabani otlar çıkmıştı. Ama, ah, çok tatlı yabani çiçekler de vardı, onlara şefkatle baktım ve elimi uzatıp dokundum, çok şaşırtıcıydı burada yetişmeleri.

Önümüzde başka kapılar bizi bekliyordu, bu ikisi de - mermerden yüksek kemerli geçitlerin önünde tepeleri son derece sivri, demirle kaplanmış kocaman, tahta kapılar - açıldı ve başka bir geçit daha çıkarttı karşımıza.

Sonunda şahane bir bahçeye karşılaştık!

Karanlıkta bir on metre daha yürürken, önümüzde giderek belirginleşen portakal ağaçlarını görüyor ve kuşların ötüşlerini duyuyordum. Burada zorla tutulup tutulmadıklarını merak ettim; esir iniydiler, yoksa ta en üste kadar uçup kaçabiliyorlar mıydı?

Evet yapabiliyorlardı, yeterince büyük bir yerdi. Daha önce burada görmüş olduğum o çok yükseklerle kadar uzanan pürüzsüz mermer kaplamalardan da vardı.

Bahçeye girip menekşeler ve güllerin arasında uzanan mermer yolda yürümeye başladığımda, kuşların gelişlerini, gidişlerini, bu geniş yerde gökyüzüne doğru görkemli bir şekilde yükselen kulelerden kurtulabilmek için uçmalarını seyrettim.

Çiçeklerin kokuları her yeri kaplamıştı. Süsenler ve zambaklar küçük gruplar halinde etrafa dağılmıştı.

Dallarından sarkan olgunlaşmamış portakallar artık kırmızılaşmıştı ama Limonlar henüz sert ve bir parça yeşildi.

Duvarlar asmalar ve çalılarla kaplıydı.

Melekler etrafımda toplandı. Bütün yol boyunca önden gidenin kendim olduğunu fark ettim. Her harekete ön ayak olan benmişim ve şimdi de bahçede beklerken bizi hareketsiz tutan yine bendim; başımı eğmiş bir halde dururken beni beklediklerini fark ettim.

"Esirleri duymaya çalışıyorum," dedim, "Ama hiç ses gelmiyor."

Başımı kaldırıp büyük bir lüksle, bizimkine benzemeyen kendi tarzlarına uygun filigranlarla süslenmiş balkonlara, pencerelere, ikiz kemerlere ve orada burada bulunan kemer altlarına baktım.

Uçuşan flamalar vardı ve hepsi de ölümle lekelenmiş o meşhur kan kırmızısı renkteydi. İlk defa başımı eğip kendi kırmızı kıyafetlerime baktım.

"Yoksa taze kan gibi mi?" diye fısıldadım.

"İlk yapman gerekene bak sen," dedi Mastema. "Esirlere giderken alaca karanlık olmasında bir sakınca yok ama avını şimdi yakalamak zorundasın."

"Neredeler? Bana söyleyecek misin?"

"Dine ve kutsal olan her şeye yapılan tasarlanmış bir saygısızlık içinde kilisenin taşları altında yatıyorlar.

Gelenekleri bu."

Yüksek bir ses duyuldu. Kılıcını çekmişti. Başını çevirdi, mermer kaplı duvarlardan yansıyan güneş ışığı kırmızı miğferini alevlere çevirmişti, kılıcıyla işaret etti.

"Kapı şurada ve merdivenler de ardında. Kilise yukarıda üçüncü katta, sol tarafta bulunuyor."

Daha fazla oyalanmadan kapıya koştum. Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıktım. Çizmelerim taşlara sertçe basıyordu. Bir kere bile arkamı dönüp beni takip edip etmediklerine ya da nasıl geldiklerini görmek için bakmadım, benimle olduklarını biliyordum yalnızca. Aslında hiç kimsenin nefesi gelmediği halde varlıklarını, nefeslerinin dokunuşunu hissedebiliyordum gibi hissedebiliyordum.

En sonunda, sağımızdaki avluya bakan geniş, ferah koridora girdik. Önümüzde sonu gelmeyen gece yarısı mavisinin derinliklerine gömülmüş acem çiçekleriyle dolu pahalı bir halı uzanıyordu. Hiç solmamış ve gösterişten uzak halı önümüzde bir yerde dönene kadar uzayıp gidiyordu. Koridorun

sonunda da bir çerçeve içine alınmış mükemmel gökyüzü ve ufuktaki yeşilli dağlar gözüküyordu.

"Neden durdun?" diye sordu Mastema.

Gösterişli kıyafetleri ve hiç durmayan kanatları ile etrafımda toplanmışlardı.

"Kiliseye açılan kapı işte bu, bunu sen de biliyorsun"

"Sadece gökyüzüne bakıyordum Mastema," dedim. "Sadece mavi gökyüzüne."

"Peki neyi düşünerek?" diye sordu koruyucularımdan biri renksiz, temiz fısıltısıyla. Birden bire bana sarıldı, omzumda hafif tirşe rengindeki parmaklarını hissedebiliyordum. "Hiç varolmamış bir çayırı ve ölü genç bir kadını mı düşünüyorsun?"

"Sende hiç merhamet yok mu?" diye sordum. Ona yaklaştım, alnım ona dokunuyordu ve onu hissedebildiğime ve sıra dışı opal renkli gözlerini görebildiğime inanamıyordum.

"Hayır, merhametsiz değil. Sadece hatırlatan, hatırlatan ve hatırlatan biriyim."

Kilisenin kapılarına doğru döndüm. Açıldıklarını müjdeleyen sesi duyana kadar kocaman olan kancaların ikisine de yapışmıştım. Kendime neden bu kadar büyük bir yer açtığımı bilmediğim halde kapıların ikisini de ardına kadar açtım. Belki de güçlü yardımcılarımın geçmesi içindi, bilemiyorum.

Bir önceki gece, ziyafet için gelen kana susamış divan üyeleri ile dolup taşmış olduğunu bildiğim kocaman kilise önümde bomboş uzanıyordu. Hemen üzerimde, kutsal notalarını haykırmış olan koronun balkonu vardı.

Güneş şiddetle zebanilerle bezenmiş pencereleri aydınlatıyordu.

Parıldayan birleştirilmiş cam parçalarındaki iğrenç ruhların dehşet verici görüntülerini bu kadar net görünce korkudan afalladım. Cam ne kadar da kalındı ve parıldayan gün ışığında her an canlanıp ilerlememizi durduracakmış gibi bize vahşetle bakan deri kanatlı canavarların surat ifadeleri ne kadar da uğursuzdu.

Gözlerimi onlardan zorla ayırmak, aşağıya, geniş ve parlak mermer yere bakmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Kancayı gördüm; Kimsenin ayağı takılmasın diye yerle aynı seviyeye gelecek şekilde inceltilmiş altından bir kancaydı. Babamın kilisesinde olduğu gibi taşla kazınmış bir yuvarlağın içine yatırılmıştı ve üzeri örtülmemişti.

Aşağıdaki mahzene giden uzun ana girişi hayalimde şöyle bir canlandırdım. Kilise yerinin ortasına kesilmiş dar mermer bir dikdörtgen.

Öne doğru kararlı adımlarla yürümeye başladım, topuklarım bütün kilisede yankılanıyordu; kancayı çekecektim.

Beni durduran neydi? Sunağı görmüştüm. Tam o anda, buraya getirildiğim geceki kadar taze duran tomar tomar kırmızı çiçeklerin üzerindeki muazzam kırmızı Şeytan heykeline güneş vurmuştu.

Onu gördüm. Kırmızı mermere oturtulmuş güzel taşların meydana getirdiği yanan korkunç sarı gözlerini ve beyaz fildişinden yapılmış, hırıliyormuş gibi duran üst dudaklarından çıkan sivri dişlerini gördüm. Sağına ve soluna dizilmiş sivri dişli tüm zebanileri gördüm. Taşlı gözleri ışıktaki aç gözlülük ve zaferle parlıyordu.

"Mahzen," dedi Mastema.

Tüm gücümle kancaya asıldım. Mermer levhayı yerinden oynatamıyordum. Hiçbir ölümlü bunu yapamazdı; onu açmak için en az on tane at gerekirdi. Daha da sıkı tutundum, ama yine de hareket

etmiyordu. Duvarları hareket ettirmeye çalışmaya benziyordu.

"Onun için yap!" dedi Ramiel. "Biz yapalım."

"Önemli bir şey değil, Mastema; kapıları açmak gibi bir şey sadece."

Mastema uzanıp beni nazikçe bir yana itti. Yerdeki uzun ince kapak yavaş yavaş açılmaya başladı.

Ağırlığı karşısında afallamıştım. Kalınlığı yarım metreden fazlaydı. Yalnızca yüzü mermerdi, gerisi daha ağır, koyu, yoğun bir taştan yapılmıştı. Hayır, hiçbir insan onu yerinden kıpırdatamazdı.

Birden, yerdeki ağzın içinden sanki gizlenmiş bir yay sistemine takılı olmuş bir mızrak fırladı.

Mastema kapağı arkaya düşmesi için bıraktı. Menteşeleri ağırlığına dayanamayıp hemen kırıldı. Işık aşağıdaki boşluğu doldurdu. Güneşte parıldayan sivri uçlarıyla sanki merdivenlerin konumlarına göre belli bir açıda ayarlanmış bir sürü mızrak daha beni bekliyordu.

Mastema merdivenlerin başına indi.

"Onları kırıp yolu açmaya çalış Vittorio," dedi.

"Yapamaz, üstelik kayıp aşağıya düşerse onlarla dolu bir çukura düşer," dedi Ramiel. "Mastema, onları sen kaldır."

"Bırakın ben kaldırayım," dedi Setheus.

Kılıcımı çektim. İlk mızrağa bir darbe indirip sivri metal ucunu kestim, ama sivri tahta sapı aynen duruyordu.

Mahzene inen merdivenlere adımımı attım, yükselen soğuğu anında bacaklarımda hissettim. Tahta sapa tekrar vurup birazını daha kırdım. Yana geçtim ve burada, loş ışıkta beni bekleyen iki tanesini daha hissettim. Kılıcımı tekrar kaldırdım, ağırlığından artık kolum ağrıyordu.

Bu yeni ikisine de metal uçları kırılana kadar hızlı darbeler indirdim.

Basamaklarda kaymamak için sağ elimle sıkı sıkı tutunarak bir adım daha aşağı indim. Ama ansızın yüksek sesle çığlık attım, boşluğa doğru sallanmıştım, merdiven kırılmıştı ve gerisi yoktu.

Sol elimle zaten tutunduğum kırılmış mızrak sapına, sağ elimi de koydum. Kılıcım büyük bir gürültüyle aşağıya, çok altımda bir yerlere düştü.

"Yeter Mastema," dedi Setheus. "Hiçbir insan bunu başaramaz."

Kıymık dolu bu tahta parçasına iki elimle sarılmış halde yukarı, girişte toplanırlarken onlara bakıyordum.

Düşsem kesinlikle ölürdüm; ölmesem bile oradan bir daha asla canlı çıkamazdım.

Kollarım korkunç derecede ağrıdığı halde tek bir kelime bile etmeden bekledim.

Birden bire, her zamanki gibi ses çıkarmadan, aşağıya süzıldüler. İpekten ve kanatlardan bir karmaşa içinde mahzene indiler, hepsi birden, beni çevreleyip kollarına aldılar ve beraberce mağaracığm zeminine yumuşak bir iniş yaptık.

Beni hemen bıraktılar. Karanlıkta kılıcımı bulana kadar dizlerimin üzerinde dolanıp durdum. Tamam, işte bulmuştum.

Nefes nefese ayağa kalktım. Kılıcımı sıkıca tutuyordum. Başımı kaldırıp yukarıda bulunan ışıklı dörtgene baktım. Gözlerimi kapatıp başımı eğdim sonra da buranın yoğun, nemli karanlığına alışmak için onları tekrar yavaşça açtım.

Burası şatoyla dağın birleştiği yer olmalıydı çünkü kocaman olmasına rağmen sadece topraktan

meydana gelmiş bir odaydı. En azından önümdeki kaba duvarda görebildiğim tek şey buydu. Döndüm ve Mastema'nın onları adlandırmış olduğu gibi, 'avımı' gördüm.

Vampirler, larvalar - uyuyorlardı, mahzene özgü mezarları da tabut da kullanmadan - uzun sıralar halinde yatıyorlardı. Hoş giyimli her bir vücut altından dokunmuş ince bir örtüyle örtülüydü. Mağaracığın üç duvarı boyunca uzanıyorlardı. Odanın karşı ucundaki boşlukta, yıkılmış merdivenden arta kalanlar asılı duruyordu.

Gözlerimi kısarak bakmaya başladım, ışık şimdi beni biraz daha tatmin ediyor gibiydi. İlk şeklin yanına yaklaştım. Koyu şarap renkli terliklerini ve kahvekırmızımsı pantolonunu görebiliyordum; hepsi de pürüzsüz bir örtünün altındaydı. Sanki narin ipek böcekleri bu yaratık için her gece bu kefeni örüyormuş gibi kalın ve mükemmel bir örtüydü. Ama işin içinde hiç de öyle bir sihir yoktu; tanrı tarafından yaratılmış olanların yapabilecekleri en iyisiydi sadece. İnsanların dokuma tezgahlarında örülmüş olduğu belliydi çünkü çok ince dikişli bir kenarı görünüyordu.

Örtüyü yırtarcasına çekip kaldırdım.

Yaratığın katlı duran kollarına yaklaştım ve dehşet içinde uyuyan yüzünün uyanmak üzere olduğunu gördüm. Gözleri açıldı ve kolu bana doğru hızla yaklaştı.

Aniden geriye doğru çekilerek pençesinden, parmaklarının kavrayışından son saniyede kurtuldum.

Döndüm ve beni çekip kurtaranın Ramiel olduğunu anladım. Gözlerimi kapattı ve alnını omzuma dayadı.

"Şimdi numaralarını biliyorsun. Ona bak. Görüyor musun, kollarını tekrar kavuşturuyor. Güvende olduğunu düşünüyor. Bak gözlerini de kapatıyor."

"Ne yapacağım şimdi? Onu hemen öldüreceğim!" dedim.

Sol elimle kefeni kaldırarak sağ elimdeki kılıcı havaya kaldırdım. Bu sefer uyuyan canavarın üzerine saldırırken kolunu kaldırdığı anda uzvunu örtüyle sarmalayıp onu tuzaga düşürdüm; aynı zamanda bir cellat gibi kılıcımla boynuna indim. Kafası yere yuvarlandı. Herhalde boğazından çok, boynundan çıkan, iğrenç bir ses duyuldu ve kolu düştü. Daha önceki savaşımда kafasını uçurduğum ilk düşmanım gecenin karanlığında çırpınmıştıysa da bu, mücadele edemiyordu; gün ışığında daha çaresiz oldukları kesindi.

Kafayı yakalayıp kaldırdım ve ağzından akan kanlara baktım.

Gözleri, eğer bir an için açılmışlardıysa bile şimdi kapalıydı. Kafayı odanın ortasına, ışığın altına fırlattım; ışık eti yakmaya başladı hemen.

"Şuna bakın, kafa yanıyor!" dedim ama bir yandan da işime devam ediyordum.

Yandaki yaratığa gittim. Bu sefer şeffaf, ipeksi örtüyü, bu ürpertici ölümle hayatının en güzel yıllarında yüzleşmiş, uzun örgüleri olan bir kadının üzerinden kaldırmıştım. Kalkan kolu aynı şekilde sarmalayarak nefretle kafasını vücudundan ayırdım ve örgüsünden tutarak onu da arkadaşının yanına yolladım.

Diğer kafa, yukarıdaki açıklıktan içeri süzülen ışığın altında kuruyup pörsümüş ve siyaha dönüşmüştü bile.

"Lucifer, bunları görüyor musun?" diye bağırdım. Yankısı alay eder gibi bana döndü. "Görüyor musun?"

Görüyor musun?"

Diğerine koştum.

"Florian!" diye haykırdım örtüyü kaldırırken.

Korkunç bir hata!

Adını duyduğunda, ben geri bile çekilemeden gözlerini açtı. Kılıcımı sertçe indirip göğsünü deşip parçalamış olmasam, zincire asılı bir kukla gibi kalkacaktı. Ama hiçbir şey söyleyemeden geriye doğru düştü ve ben de kılıcımı, onun beyefendilere özgü narin boynuna indirdim. Sarı saçları kanla yıkandı ve gözleri kapandı. Florian'in ölümü böyle gerçekleşti, gözlerimin önünde can verdi.

Bu vücutsuz yaratığı, hepsinin lideri olan bu tatlı dilli düşmanı uzun saçlarından tutup dumanlı, kokuşmuş tepeciğe fırlattım.

Sol tarafı takip ederek sıra sıra devam ettim; neden solu seçtiğimi bilmiyordum ama yolum buydu ve ne zaman bir örtüyü kaldırsam vahşice ileriye atılır ve kalkarsa - ki bazen öyle inanılmaz bir hıza ulaşıyor kalkmasına fırsat tanımıyordum - kolunu sarmalar ve kafayı öyle bir hızla vücudundan ayırıyordum ki kanıyla ıslanıyordum. Darbelerim iğrenç bir hal almıştı. Bazen çene kemiklerini, bazen ise omuzlarını çatır çatır parçalıyordum, ama kurbanlarımı öldürüyordum; bu kesindi!

Onları öldürüyordum!

Kafalarını teker teker vücutlarından ayırıp artık sonbahar yapraklarının yandığı bir ateşe benzeyecek kadar çok dumanın çıktığı tepeye fırlatıyordum. Ama kafalar genel olarak çürüyor ve siyahlaşmış yağlı, kalın, tiksiniç bir tabakaya dönüşüyordu, çok az kül vardı.

Acı çekiyorlar mıydı acaba? Biliyorlar mıydı? Divanlarının parçalandığı bu korkunç ve mide bulandıran dakikalarda ruhları görünmez ayaklarla nereye gitmişti acaba, kükreyerek işimi yaptığım, tepindiğim ve başımı arkaya atıp hiçbir şey göremeyecek hale gelene kadar ağladığım bu dakikalarda nerelerdeydiler?

Aşağı yukarı yirmisinin işini bitirmiştım, yirmi. Kılıcım kandan ve pıhtısından o kadar kalınlaşmıştı ki artık silmem gerekiyordu. Mahzenin öbür tarafına geçmek için yürürken kılıcımı onların vücutlarına, güzel giysilerinin üzerine sildim. Göğüslerinin üzerindeki beyaz ellerinin ne kadar pörsümüş oluklarını ve siyah kanlarının gündüz kesilmiş boyunlarından ne kadar yavaş aktığını görerek şaşırdım.

"Ölü, işte hepiniz ölüsünüz, yine de nereye gittiğinizi merak ediyorum, ruhlarınız nereye gitti?"

Işık azalıyordu, hızla nefes alıyordum. Başımı kaldırıp Mastema'ya baktım.

"Güneş en tepede," dedi yumuşakça. Onlara, kömürleşmiş ve duman çıkan kafalara çok yakın durmasına rağmen hiç etkilenmemişti.

Duman, sanki gözakı dumana dönüşmeye daha yatkınmış gibi başka bir yerlerindense daha çok gözlerinden çıkıyordu.

"Kilise şimdi loş, ama henüz öğlen. Çabuk ol! Bu tarafta yirmi tane daha var, bunu sen de biliyorsun.

Çalış!"

Diğer melekler bir araya gelmiş, birer heykel misali hareketsiz duruyordu. Bir yanda zengin kıyafetleri içinde muhteşem Ramiel ve Setheus, diğer yanda daha yalın, sıradan ve kederli iki ruh - hepsi de büyük bir heyecanla olup bitenleri seyrediyordu. Setheus bir çürüyen kafalara bir bana bakıp duruyordu.

"Devam et, zavallı Vittorio," diye fısıldadı. "Acele et."

"Sen yapabilir miydin?" diye sordum.

"Yapamam."

"Hayır, izninin olmadığını biliyorum," dedim. Konuşmaya çalışırken, vampirlerle yaşamış olduğum mücadeleden dolayı göğsüm ağrıyordu. "Demek istediğim yapabilir miydin? Bunu yapacak gücü kendinde bulabilir miydin?"

"Et ve kandan meydana gelmedim ben, Vittorio," diye cevap verdi çaresiz bir şekilde Setheus. "Ama, Tanrının benden istediklerini yapabiliyordum."

Yanlarından geçtim. Geriye dönüp ışıldayan küçük melek gurubuna baktım. Mastema'nını zırhı azalan ışıktaki panlıyordu ve kılıcı böğrüne karşı ışıltı ışıltı görünüyordu.

Hiçbir şey söylemedi.

Döndüm. İlk örtüyü kaldırdım. Ursula'ydı.

"Hayır!" geri çekildim.

Örtüyü bıraktım. Onu uyandırmayacak kadar uzaktaydım galiba çünkü hareket etmedi. Muhteşem kolları, tıpkı diğerlerindeki gibi huzur dolu bir ölüm pozisyonunda göğsünde kavuşturulmuştu, ama diğerlerinin aksine onunki tatlıydı; sanki en masum çocukluk çağında bir felaket, uzun dalgalı saçlarının bir teline bile dokunmadan onu alıp götürmüş gibi görünüyordu.

Saçları, başı, omuzları ve kuğu gibi boynu için bir taç oluşturuyordu.

Hızlı nefes alışımı duyabiliyordum. Kılıcımın ucunun yere sürmesine, taşların üzerinde ses çıkartmasına aldırmıyordum. Kuruyup çatlamış dudaklarımı yaladım. Hepsinin birkaç adım ötemde toplanmış bana baktıklarını biliyordum ama onlara bakmaya cesaretim yoktu. Yoğun sessizliğin ortasında lanetlilerin yanan kafalarının çatırdamalarını duyuyordum.

Elimi cebime soktum ve kehribar boncuklu tespihi çıkarttım. Onu tutan elim tir tir titriyordu. Küçük haçı ve üzerindeki İsa figürünün sallanmasına izin vererek tespihi havaya kaldırdım ve ona fırlattım. Tam küçük ellerinin üzerine ve yarı çıplak göğüslerinin üzerine indi. Orada duruyordu küçük haç, solgun tenli göğüslerinin üzerinde. Hiç hareket etmedi.

Işık, sanki tozmuş gibi kirpiklerinin üzerine yapışmıştı.

Herhangi bir açıklama yapmadan sıradakine döndüm; yüksek sesle boğuk boğuk bağırarak örtüsünü yırtıp kafasını vücudundan ayırdım. Kadın mıydı, erkek miydi onu bile bilmiyordum. Gür, kahverengi saçlarından tutup başı kaldırdım ve onu meleklerin yanından, ayaklarının dibindeki iğrenç yığının üzerine fırlattım.

Ardından öbürüne geçtim. Godric. Aman tanrım, işte bu çok hoş olacak.

Daha kumaşa dokunmadan kel kafasını gördüm. Kumaşı açarken dikkatsizliğimden dolayı yırtıldığını duydum ve gözlerini açmasını, yattığı yerden yarım yamalak kalkmasını ve bana bakmasını bekledim.

"Beni tanıdın mı canavar? Tanıdın mı?" diye kükredim. Kılıcım boynunun içinden geçti. Beyaz kafası yere çarptı. Kesilmiş boynundan geri kalan kısmına kılıcımı geçirerek onu şişleyip havaya kaldırdım. "Beni tanıdın mı canavar?" diye bağırdım, titreyen gözlerine ve salyalı kırmızı ağzına. "Beni tanıdın mı?"

Ardından bir sinir krizi içinde işime geri döndüm.

İki tane daha, sonra üç, beş, yedi ve dokuz sonunda altı tane daha ve Divan nihayet sona ermişti.

Tüm dansçıları, beyefendileri, hanımefendileri ölmüştü artık.

Diğer tarafa koşarak basit vücutlarının üzerinde bir örtüleri olmayan ve kendilerini korumak için sıksa kollarını kaldıracak gücü bile bulunmayan zavallı işçi hizmetkarların işlerini bitirdim.

"Avcılar, onlar neredeler?"

"Öbür uçta, orası neredeyse karanlık, çok dikkatli ol"

"Onları görüyorum," dedim. Kamburlaşmış sırtımı iyice doğrultarak sakinleşmeye çalıştım.

Altı kişilik bir gurup olarak, diğerleri gibi başları duvarda ama çok tehlikeli olabilecek şekilde birbirlerine sokulmuş halde yatıyorlardı. İşim zor olacaktı.

Birden işin kolaylığına gülmeye başladım. Kahkaha attım. İlk örtüyü kaldırdım ve kılıcımı ayaklarına indirdim. Beden kalktığında kılıcımı nereye indirmem gerektiğini rahatlıkla görebiliyordum, üstelik kan fişkırmaya başlamışken bile.

İkincisini, bir hareketle ayaksız bıraktım, ardından onu ortadan ikiye ayırdım ve ancak o kılıcımı tutmaya çalışırken boynuna indirdim. Kılıcımı şiddetle geri çekerek elini kolundan ayırdım. "01 piçkurusu, beni arkadaşınla beraber kaçırın sendin; seni hatırlıyorum."

Nihayet sonuncusunun da sakallı kafasını elimde sallıyordum. Bunu tutarak yavaşça geri yürüdüm, yoluma çıkan başka kafaları tekmeliyordum. Gücüm kalmadığı için çok uzağa fırlatamamış olduğum kafalardı bunlar; onları da süprüntüymüşler gibi tekmeleye tekmeleye ışığa götürdüm.

Ortalık aydınlanmıştı, öğleden sonrası güneşi artık kilisenin batı camlarından içeri süzülüyordu.

Yukarıdaki açıklıktan içeri hem harika hem de ölümcül bir sıcaklık süzülüyordu.

Sol elimin tersiyle yüzümü sildim yavaşça. Kılıcımı yere koydum ve keşişlerin ceplerime koymuş olduğu mendilleri aradım. Bunları alıp yüzümü ve ellerimi temizledim.

Ardından kılıcımı alıp onun yattığı yere tekrar gittim, önceki gibi uyuyordu. Işık ona yakın değildi.

Yattıkları yerde hiçbirine ışık ulaşamazdı.

Taştan yatağında güvendeydi. Güzelce kıvrılmış parmaklarıyla elleri daha önceki gibi hareketsiz ve beyaz göğüslerinin üzerindeki altın haçla huzur içinde yatıyordu. Saçları hareket ediyordu, yukarıdaki dar açıklıktan gelen hafif bir rüzgar vardı büyük ihtimalle. Ama hareket eden tek kısmı buydu. .

Üzerinde yattığı taş o denli dardı ki kurdeleleri ve incilerinden yoksun uzun, dalgalı saçları ve altın nakışlı uzun elbisesinin kıvrımları kenarlarından aşağıya sarkmıştı. Onu gördüğüm zaman giydiği elbise değildi.

Koyu kan kırmızısı rengi aynıydı ama mükemmel bir biçimde süslenmiş yeni bir elbiseydi. Sonsuza kadar prensinin öpücüğünü bekleyecek asil bir prenses gibiydi.

"Cehennem bunu kabul edebilir mi?" diye fısıldadım. Ona cesaret edebildiğim kadar yaklaştım. Kolunun o mekanik şekilde kalkacağı, elinin ani hareketle boşluğa saldıracağı ya da gözlerini açacağı düşüncesine dayanamıyordum. Bunu kaldıramazdım.

Elbisesinin altındaki terliklerinin yalnızca uçları görünüyordu. Şafaktaki uykusuna ne kadar da nazik yatmıştı. Merdivenleri kırık olan kapıyı kim kapatmıştı acaba? Mekanizmalarını incelememiş, düşünerek bile çözmeye çalışmamış olduğum mızrak tuzağını kim kurmuştu?

Bu loş ışıktaki ilk defa, başında altından ince bir halka görüyordum. Tepesini çevreleyen ve tek incisi alnında duracak şekilde gür dalgalarına minicik tokalarla tutturulmuş küçücük bir şey.

Ruhu bu kadar küçük müydü? Tıpkı ateşin, güzel anatomisinin her kısmını götüreceği ya da güneşin, eşsiz yüzünü korkunç bir şeye dönüştüreceği gibi, cehennem de onu alacak mıydı?

Bir zamanlar bir annenin rahminde uyumuş ve rüya görmüştü, sonra da bir babanın kollarına yatırılmıştı.

Ölmüş arkadaşlarının kafalarının güneşin sabırlı, umursamaz ışınlarının altında yavaş yavaş yandığı bu iğrenç dumanlı mezara onu getiren nasıl bir felaketti acaba?

Onlara döndüm, kılıcımı aşağıda tutuyordum.

"Bir tanesi, bir tanesi yaşasın, sadece bir!" dedim.

Ramiel yüzünü örtüp sırtını bana döndü. Setheus bakmaya devam etti, ama başını salladı.

Koruyucularım her zamanki gibi düzeyli soğukluklarıyla beni sadece süzmekle yetindiler. Mastema gözlerini bana dikmiş ve sessizce, ciddi maskesinin altında ne düşünce yatıyorduyorsa onu değerlendirdiyordu.

"Hayır, Vittorio," dedi. "Sırf bunlardan birini sağ bırakasın diye mi Tanrının melekleri sana engelleri aşmana yardımcı oldu sanıyorsun?"

"Mastema, o beni sevdi ve ben de onu seviyorum. Mastema, o benim hayatımı kurtardı. Mastema, sevgim adına sana soruyorum, sevgi adına sana yalvarıyorum. Buradaki her şey adaletti. Ama bunu, beni sevmiş olan ve benim de sevdiğim kızı katledersem tanrıya ne söyleyebilirim?"

Surat ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadı. Her zamanki sakinliğiyle beni izlemekle yetindi. Korkunç bir ses duydum. Ramiel ve Setheus'un ağlama sesiydi. Koruyucularım sanki şaşırmış gibi dönüp onlara baktı. Ardından dalgın, yumuşak gözleri her zamanki gibi tekrar bana döndü.

"Merhametsiz melekler," dedim. "Ama, bunu söylemem size haksızlık, biliyorum. Yalan söyledim, doğru değildi. Beni affedin."

"Seni affediyoruz," dedi Mastema. "Ama, bana verdiğin sözü tutmak zorundasın."

"Mastema, Ursula kurtulabilir mi? Eğer kendisi her şeyden feragat ederse kurtulabilir mi?... Ruhu hala insan ruhu mu?"

Cevap gelmedi. Hiçbir cevap gelmedi.

"Mastema, lütfen bana söyle. Görmüyor musun? Eğer kurtulabilirse ben onunla kalabilirim, onu ikna edebilirim, yapabileceğimi biliyorum, çünkü kalbi iyilikle dolu, genç ve iyilik dolu. Mastema, söyle. Onun gibi bir yaratık kurtulabilir mi?"

Cevap yoktu. Ramiel başını Setheus'un omzuna gömmüştü.

"Ah lütfen, Setheus," dedim. "Bana söyleyin, kurtarılabilir mi? Ölümü benden mi olmalı? Ya onunla kalırsam? Günahlarını anlatmasını sağlarsam, yaptıklarının hesabını verse? Onun günahlarını bağışlayabilecek bir rahip yok mu? Yüce tanrım..."

Ramiel'den bir fısıltı geldi; "Vittorio, kulakların tıkalı mı? Esirlerin ağlamalarını, açlıktan inlemelerini duymuyor musun? Onları daha özgür bile bırakmadın, bunu gece mi yapmayı planlıyorsun?"

"Yapabilirim. Daha zamanım var. Ama, Ursula'yla burada kalamaz mıyım? Yapayalnız olduğumu, diğerlerinin yok olduğunu, Florian ve Godric'in tüm sözlerinin zulümden başka bir anlama gelmediğini anladığı zaman ruhunu Tanrıya vermesinin hiçbir yolu yok mu?"

Yumuşak ve soğuk bakışlarında en ufak bir değişiklik olmaksızın Mastema yavaşça sırtını döndü.

"Hayır, yapma. Sırtını dönme!" diye bağırdım. İpekler içindeki güçlü kolunu yakaladım. Kumaşın, tuhaf ve doğaüstü kumaşın içinden, eşsiz gücünü, kuvvet dolu kolunu hissedebiliyordum. Aşağıya, bana baktı.

"Neden bana söylemiyorsunuz?"

"Tanrı aşkına, Vittorio!" diye kükredi birden. Sesi tüm mahzende yankılandı. "Anlamıyor musun, bunun cevabını bilmiyoruz!"

Kolunu hışımla çekti, kaşlarını çatmış, elini kılıcına koymuştu.

"Bağışlamayla ilgili hiçbir şey bilmeyen bir türüz!" diye bağırdı. "Kan ve etten meydana gelmiyoruz ve bizim krallığımızda her şey ya aydınlık ya da karanlıktır ve biz sadece bunu biliriz. Aniden dönüp Ursula'ya doğru yürümeye başladı. Peşinden koştum,, çekiştirdim, ama hedefinden bir parça bile sapmasını sağlayamadım.

Ursula'nın kavuşturulmuş ellerini geçerek elini daldırdı ve incecik boynuna sarıldı. Ursula'nın gözleri açılıp o korkunç, dehşet verici körlükle baktı.

"İçinde bir insan ruhu taşıyor," dedi fısıltıyla. Ardından sanki ona dokunmak istemiyormuş, buna dayanamıyormuş gibi elini hızla çekti. Geri çekildi ve kendisiyle beraber beni de arkaya doğru itekledi.

Göz yaşlarına boğuldum. Güneş yerini değiştirdi ve mahzendeki gölgeler uzamaya başladı. Sonunda döndüm. Yukarıdaki delikten süzülen ışık artık soluktu. Altın sarısı güçlü bir renkti, ama soluktu.

Meleklerim oradaydı, hepsi toplanmış beni seyrediyor ve bekliyorlardı.

"Burada onunla kalıyorum," dedim. "Yakında uyanacak. Tanrının onu bağışlaması için dua etmesini isteyeceğim."

Ne yapacağımı ancak kelimeler ağızımdan çıktıktan sonra anladım. Ne yapacağımı açık ve seçik anlattığımda anladım ancak.

"Burada onunla kalacağım. Eğer Tanrı sevgisiyle günah çıkarırsa benimle kalabilir, sonra da ölüm gelecek. Biz onu acele ettirmek için elimizi bile kaldırmayacağız ve Tanrı ikimizi de kabul edecektir."

"Bunu yapacak gücünün olduğuna inanıyor musun?" diye sordu Mastema. "Peki ya onun, onun gücü var mı?"

"Bunu ona borçluyum," dedim. "Mecburum. Size hiç yalan söylemedim, hiçbirinize. Kendime de söylemedim.

Kardeşlerimin ikisini de katletti, onu gördüm. Şüphesiz bir çoğunu, ailemden bir çoğunu da o öldürdü ama beni kurtardı. Beni iki kere kurtardı. Öldürmek kolaydır, kurtarmaksa değil!"

"Ah!" dedi Mastema, sanki onu şaşırtmışım gibi. "İşte bu doğru," dedi.

"Onun için kalacağım, sizden hiçbir şey beklemiyorum. Buradan çıkamayacağımı biliyorum. Belki o bile çıkamaz."

"Tabi ki çıkabilir," dedi Mastema.

"Vittorio'yu burada bırakamayız," dedi Setheus, "onu zorla alıp götürelim."

"Bunu hiçbirimiz yapamayız, biliyorsun," dedi Mastema.

"Sadece mahzenden dışarı," dedi Ramiel, "İçine düşmüş olduğu derin bir çukurdan kurtarır gibi."

"Ama bu öyle bir şey değil, onun için yapamam."

"O zaman biz de onunla beraber kalalım," dedi Ramiel.

"Evet, biz de kalalım," dedi iki koruyucu meleğim, neredeyse aynı anda ve aynı ses tonuyla.

"Bırakalım Ursula'da bizi görsün."

"Görebildiğini nasıl bileceğiz," diye sordu Mastema. "Nereden bileceğiz bu yeteneğe sahip olup olmadığını? Bir insanın bizi gördüğüne kaç defa şahit oldunuz?"

İlk defa onda öfke görüyordum. Bana baktı.

"Tanrı sana ne korkunç bir oyun oynamış Vittorio!" dedi. "Nasıl düşmanlar ve nasıl dostlar vermiş!.."

"Evet, bunu biliyorum ve tüm kalbimle ve de çektiğim tüm ıstırapların ağırlığıyla Ursula'nın ruhu için dua edeceğim."

Gözlerimi kapatmak istememiştim.

İstemediğimi biliyorum.

Ama tüm manzara tamamıyla değişti, kafalardan oluşan tepe hala oradaydı, bazıları büzülüp kuruyor ve iğrenç bir duman tütüyordu. Yukarıdaki ışık iyice azalmıştı ama hala altın renkliydi; kırık merdivenler ve parçalanmış sivri sapların ardında öğleden sonrasının son ışıklarıyla altın rengindeydi.

Ve meleklerim gitmişti.

XII

GÜNAHA DAVET

Tüm gençliğime rağmen vücudum daha fazlasını kaldıramazdı. Yine de onun uyanmasını beklerken bu mahzenden bir çıkış aramadan nasıl durabilirdim?

Meleklerimin gitmesine aldırış etmiyordum, bunu hakketmiştim ve yapmayı amaçlamış olduğum şeyin doğruluğundan emindim. Ursula, Tanrının merhametine sığınacak ve biz bu mağaradan çıkacaktık.

Gerekirse ruhunu tüm günahlarından arındırabilecek bir rahip bile bulacaktık. Tanrı sevgisiyle günahlarını kendi başına tam olarak anlatamazsa, eh işte o zaman kilise tarafından bağışlanması onu kesinlikle kurtarırdı.

Kuruyan cesetlerin arasında, mahzende dolandım. Bütün ışık, taş yataklarından aşağıya akmış ve kurumuş kan göllerine vuruyordu.

En sonunda umduğum şeyi buldum, kaldırılıp yukarıdaki tavana dayandırılabilecek uzun bir el merdiveni.

Ama böyle bir şeyi yalnız başıma nasıl kaldıracaktım?

Yoluma çıkan ve artık tanınmaz hale gelmiş kafaları tekmeleyerek merdiveni mahzenin ortasına doğru çektim ve tam ortasındaki iki basamağının arasına girerek onu kaldırmaya çalıştım.

İmkansız. O kadar gücüm yoktu. İnce olmasına rağmen çok uzun ve fazlasıyla ağırdı. Belki üç ya da dört güçlü adam en ucunu kırık merdivenlere değıdirebilecek kadar kaldırabilirdi, ama tek başıma ben, kesinlikle yapamazdım.

Belki başka bir yol bulabilirdim. Yukarıdaki saplara fırlatılabilecek bir zincir ya da halat vardı belki de.

Alacakaranlıkta öyle bir şeyi aramaya koyuldum, ama bulamadım.

Böyle bir yerde zincir ya da halat bulunmaz mıydı?

Kırık merdivenle yer arasındaki boşluğu genç vampirler bile sıçrayabiliyorlar mıydı?

En sonunda duvarların dibinde bir kiler ya da Tanrı korusun, bu düşmanlarla dolu başka bir mahzene işaret edebilecek bir halka, bir kol ya da uzantı gibi bir şey aramaya koyuldum.

Bir şey bulamadım.

En sonunda tekrar odanın ortasına yürüdüm. Bütün kafaları artık deri kadar siyah ve sarı gözlü olan Godric'in iğrenç kel kafasını bile bir araya getirip ışığın onlar üzerinde çalışmasını sürdürmekten geri kalmayacağı bir yere dizdim.

Ardından el merdiveninin üzerinden sendeleyerek geçtim ve Ursula'nın yattığı taşın önünde dizlerimin üstüne düştüm.

Çöktüm, biraz uyuyacaktım, hayır, uymak değil, sadece dinlenecektim.

Hiç istemediğim halde, bundan korktuğum, pişmanlık duyduğum halde vücudumun gevşediğini hissettim.

Çıplak taşa yattım ve gözlerim kapandı. Merhamet dolu, güçlendiren bir uykuya daldım.

İnanılmazdı.

Çılgılığıyla uyanacağımı, taşının üzerinde, karanlıkta bir sürü ölünün arasında yalnız olduğunu fark eden korkmuş bir çocuk gibi davranacağını zannetmişim.

Kafalardan yaptığım tepenin görüntüsünün onu dehşete düşüreceğini zannetmişim.

Ama hiçbirisi olmadı.

Çayırımızdaki çiçeklerin mor rengine bürünmüş yukarıdaki boşluğu alacakaranlık dolduruyordu ve Ursula tepemde dikilmiş duruyordu. Tespihimi boynuna asmıştı, bu hiç alışıldık bir şey değildi. Küçük haç ışıktaki sallanıyordu, onu değerli bir takı gibi takmıştı. Haçın altın rengi, gözlerindeki ışıltıyla beraber adeta dans ediyordu.

Gülümsüyordu.

"Cesurum, kahramanım. Gel, bu ölüm ülkesinden kaçalım. Yapmışsın, intikamını almışsın."

"Dudaklarını hareket ettirdin mi?"

"Bunu seninleyken yapmama gerek var mı?"

Beni ayağa kaldırırken ürperdiğimi hissettim. Elleri yumuşak bir şekilde omuzlarımin üzerinde, başını kaldırmış gözlerimin içine bakıyordu.

"Sevgili Vittorio," dedi. Ardından beni belimden kavrayarak havaya fırladı. Sivri uçlarına hiç

dokunmadan kırılmış mızrakları geçtik ve alacakaranlığa bürünmüş kiliseye çıktık. Pencerele kararmış ve gölgeler hoş, şefkat dolu bir şekilde uzaktaki sunağın çevresinde oynuyordu.

"Ah sevgilim, aşkım," dedim. "Meleklerin ne yaptığını biliyor musun? Ne söylediklerini biliyor musun?"

"Gel, esirleri serbest bırakalım, tıpkı istediğin gibi," dedi.

Öyle tazelenmiş, öyle dinç hissediyordum ki kendimi sanki yorucu hiçbir iş yapmamışım, sanki savaşım beni yorup bitirmemiş, mücadele ve çarpışma günlerdir ayrılmaz bir parçam olmamıştı sanki.

Şatonun içinden onunla koştum. Kafesteki zavallı insanlara giden kapıları bir bir ardına kadar açtık. Hafif ve nazik ayaklarıyla portakal ağaçları ve kuş yuvalarının altından koşan Lirsula'ydı, çorbayla dolu kazanları deviren ve fakirlere, felçlilere, umutsuzlara özgür olduklarını, artık onları tutsak eden kimsenin olmadığını haykıran yine Ursula'ydı.

Göz açıp kapayana kadar yüksek balkonların birine çıkmıştık. Alacakaranlıkta, aşağılarda, çok uzakta zavallı ilerlemelerini görüyordum. Mor gökyüzünün altında dağdan aşağıya inen, arka arakaya dizilmiş halde oluşturdukları uzun sıralarını görüyordum. Güçlüler zayıflara yardım ediyordu, gençler yaşlıları taşıyordu.

"Nereye gidecekler, o kötü şehre geri mi dönecekler, onları kurban eden canavarlara?" Birden öfkeye kapılmıştım. "Ceza. Evet, cezalandırılmaları gerek."

"Zamanla, Vittorio, zamanımız var. Senin zavallı, hüznü esirlerin şimdi özgür. Şimdi bizim zamanımız, senin ve benim. Benimle gel."

Aşağıya uçtuğumuzda etekleri geniş, koyu renkli bir yuvarlak oluşturuyordu. Aşağıya, aşağıya, pencerelerden aşağı, duvarlardan aşağıya, ta ki ayaklarım yumuşak yere değinceye kadar.

"Aman Tanrım, burası çayırımız, bak, bizim çayırımız," dedim. "Burayı ay ışığının altında, tıpkı rüyalarındaki kadar net görebiliyorum".

Ansızın her tarafımı bir yumuşaklık kapladı, onu kollarımda sıktım ve parmaklarımı dalgalı saçlarının içine daldırdım. Etrafımızdaki tüm dünya sallanıyor gibiydi, ben onunla dans ediyordum ve birbirimize kenetlenmiş halde durduğumuz yerde, rüzgarın nazikçe salladığı ağaçlar bize şarkı söylüyordu.

"Bizi hiçbir şey ayıramaz, Vittorio," dedi. Kollarımdan sıyrıldı. Koşmaya başladı.

"Hayır, bekle, Ursula bekle!" diye bağırdım. Peşinden koşmaya başladım ama, otlar ve süsenler yüksek ve gürdü. Rüya pek benzemiyorlardı, ama aslında yine de rüyamdaki gibiydi çünkü bunlar canlı ve doğanın yeşil kokusu ile doluydu. Orman, kokulu rüzgarda nazik bir şekilde dallarını sallandırıyor.

Tükenmiş bir şekilde kendimi yere attım ve çiçeklerin her tarafımı kaplamasına izin verdim. Süsenlerin, yukarıya dönük yüzüme bakmalarına izin verdim.

Başımda diz çöktü. "Beni bağışlayacak, Vittorio," dedi. Sonsuz merhametiyle her şeyi bağışlayacak."

"Ah, evet sevgilim, bir tanem, güzel aşkım, kurtarıcım, seni bağışlayacak."

Küçük haç boynuma değiyordu.

"Ama, önce benim için bir şey yapmalısın. Aşağıda yaşamama izin veren, beni bağışlayan, bana güvenerek ayaklarımın ucunda uyuya kalan sen bunu yapmalısın..."

"Neyi sevdiğim?" diye sordum. "Söyle, yapayım."

"Önce kuvvetli olmak için dua et. Ondan sonra, insan vücuduna, sağlam ve vaftiz edilmiş vücuduna, lanetli kanımdan alabildiğin kadarını almalısın, onu benden emmeli ve böylece ruhumu büyüünden kurtarmalısın; sana verdiğimiz iksir gibi kusularak çıkacak ve sana zarar veremeyecek. Bunu benim için yapar mısın? Beni bu zehirden arındırır mısın?"

Hastalığımı düşündüm, manastırda vücudumdan çıkan kusmuğu. Hepsini düşündüm, eblehliğimi, korkunç konuşma çabalarımı ve deliliğimi.

"Bunu benim için yap," dedi.

Üzerime yattı, kalbinin atışlarını hissediyordum, kendiminkileri de. Böylesi hülyalı bir gevşekliği daha önce hiç tatmamıştım. Parmaklarımın kıvrıldığını hissettim ve bir an için sert kayalara dokunduğumu hisseder gibi oldum, sanki bu çayırdaki ellerim çakıl taşları bulmuştu, ama ardından, ezilmiş çiçek saplarını, mor, kırmızı ve beyaz süsenler geri döndü.

Başını kaldırdı.

"Tanrı adına," dedim. "Senin kurtuluşun için almam gereken her zehri senden alacağım; kanı çürümüş bir yaradan çekermiş gibi alacağım. Cüzamlı birinin kanıymış gibi. Ver, kanını bana ver."

Yüzü öyle hareketsiz, öyle narin, öyle zarif, öyle beyazdı ki.

"Cesur ol sevgilim, cesur ol. Çünkü kanım için önce yer açmalıyım."

Boynuma sokuldu ve etimde dişlerinin batırılışını hissettim. "Cesur ol, yer açmak için sadece birazcık daha."

"Biraz daha mı?" diye fısıldadım. "Biraz daha, ah Ursula, başını kaldırıp yukarıdaki Cennete ve Cehenneme bak, çünkü yıldızlar melekler tarafından yerleştirilen ateşten kürelerdir."

Ama kelimeler uzatılmış, anlamsızlaşmıştı ve kulaklarımda yankılara dönüştü. Etrafımı karanlık sardı ve elimi kaldırdığım zaman sanki altın bir ağ ile kaplanmış olduğunu gördüm. Parmaklarım ağın içinde gizlenirken, uzakları, çok uzakları görebiliyordum.

Çayır birden bire güneş ışığına boğuldu, ayrılmak, oturmak ve ona anlatmak istedim. Bak, güneş geldi ve sen acı çekmiyorsun, bir tanem benim. Ama damarlarıma giren bu ilahi, tatlı, mükemmel haz dalgaları beni tekrar tekrar sarsıyordu, benden çekiliyordu, kasıklarımıdan yukarı çekiliyordu.

Dişleri etimden ayrıldığında ruhu, tüm organlarımdaki, bir zamanlar erkek ve çocuk olan, şimdiyse insan olan tüm parçalarımdaki tutuşunu kuvvetlendirmiş gibiydi.

"Ah, bir tanem, sevdiğim, durma. Güneş kestane ağaçlarının dallarında baş döndürücü oyunlar oynuyor."

Ağzını açtı ve içinden kan aktı, derin ve koyu kan öpücüğüydü. "Onu benden al, Vittorio."

"Tüm günahlarını içime, benim tatlı Ursula'm. Tanrım bana yardım et. Tanrım merhametini benden esirgeme. Mastema..."

Ama kelimeler yarıda kesildi. Ağzım kanıyla doldu ve bu sefer kokuşmuş bir karışım değil, bana en gizli ve baş döndüren öpücükleriyle ilk vermiş olduğu o kavuran, iç gıcıklayan tatlı kandı. Yanız bu sefer dayanılmaz bir sel gibi akıyordu.

Kolları altımdaydı. Beni kaldırdı. Kanı içimdeki damarları tanımazlıktan geliyor ve doğrudan organlarıma doluyor gibiydi. Omuzlarıma, göğsüme ve sonunda onu boğmak, canlandırmak için kalbime doluyordu.

Parıldayan, dans eden güneşe baktım, gözlerimin önünde görüşümü engelleyen onun yumuşak saçlarını hissediyordum, ama altın tellerinin arasından bakabiliyordum hala.

Kan bacaklarımdan parmaklarımin uçlarına kadar indi, vücudum kuvvetle kabanyordu. Organım zonkluyordu ve bir kez daha üzerimde Ursula'nın ince ve narin bedeninin ağırlığını, yılankavi uzuvlarının etrafıma dolanışını, tutuşunu, beni bağlamasını hissediyordum. Kollan altımda kavuşmuş, dudakları benimkilere kapanmıştı.

Gözlerim büyük bir çabayla açıldı. İçlerine güneş ışığı doldu ve ardından geri çekildi. Çekildi; soluk alışlarımin sesi inanılmaz bir şekilde arttı ve kalbimin atışları da yabani bir çayırdaki değilmişiz gibi yankılanmaya başladı. Sesler, güçlenmiş vücudumdan, dönüştürülmüş vücudumdan, onun kanı ile dolu vücudumdan çıkan sesler, taş duvarlarda yankılanıyordu!

Çayır gitmiş ya da hiç olmamıştı. Alacakaranlık yukarıda bir dikdörtgendi; mahzende yatıyordum.

Onu üzerimden atarak doğruldum, acıyla bağıırken onu uzağa fırlattım. Hışımla ayağa kalktım ve önümde uzattığım beyaz ellerime baktım. Korkunç bir açlık büyüdü içimde, yabani bir kuvvet, bir kükreme!

Yukarıdaki koyu mor ışığa baktım ve haykırdım. "Bana ne yaptın! Beni sizden birine neden çevirdin!"

Ağlamaya başladı, ona saldırdım. Geriledi. Eli ağzının üzerinde, ağlayarak benden kaçmaya başladı.

Mahzenin dört duvarı arasında bir fare gibi koşuyor, çılgınlık atıyordu.

"Vittorio, hayır, Vittorio, hayır, Vittorio, hayır, canımı yakma. Vittorio, bunu bizim için yaptım; Vittorio, artık özgürüz. Ah Tanrım bana yardımcı ol!"

Ve ardından uçtu, uzattığım kollarımdan son anda kaçtı ve soluğu yukarıdaki kilisede aldı.

"Cadı, canavar, larva. Beni illüzyonlarınla kandırdın, beni sizden biri haline getirdin, bana bunu nasıl yaparsın!"Karanlıkta kılıcımı bulana kadar sürünürken, duvarlarda ardı sıra yankılanan kükremelerini duyuyordum. Ardından ben de sıçradım ve mızraklara değmeden kendimi kilisede buldum. Ursula, gözlerinde pırıldayan göz yaşlarıyla sunağın önünde dolanıyordu.

Gerileyerek, kararmış pencerelerden yolunu bulan yıldızların ışığıyla hafiften aydınlatılmış kırmızı çiçeklerin arasına daldı.

"Hayır, Vittorio. Beni öldürme, öldüremezsın. Yapma!"

Ağlıyor ve inliyordu. "Ben de bir çocuğum, senin gibi, lütfen yapma!"

Onu fırlattım. Kilisenin diğer ucuna yuvarlandı. Kılıcımınla hiddetle şeytanın heykeline saldırdım, sallandı ve büyük bir gürültüyle düşüp lanetli kilisenin mermer tabanında param parça oldu.

Ursula öbür uça dolanıyordu. Diz üstü çöküp kollarını bana doğru uzattı. Başını sallıyordu, açık saçları oradan oraya uçuşuyordu.

"Beni öldürme, beni öldürme, beni öldürme. Öldürürsen beni cehenneme gönderirsin. Yapma!"

"Sefil!" diye inledim. "Seni, sefil, aşağılık yaratık!"Göz yaşlarımin tıpkı onunkiler gibi yanaklarımdan süzülüyordu. "Susadım, seni adi, susadım ve onları, kafesteki esirlerin kokularını duyabiliyorum. Kokularını, kanlarının kokularını duyabiliyorum. Lanet olsun, lanet olsun sana!"

Ben de diz çökmüştüm.

İğrenç heykelin parçalarını yanlara doğru tekmeleyerek kendimi mermerin üzerine attım. Kılıcımınla

sunak örtüsünü ucundan yakalayıp aşağıya çektim. Üzerindeki tüm kırmızı çiçekler üzerime döküldü. İçlerinde yuvarlanabiliyor, yumuşaklıklarına yüzümü gömebiliyordum.

Etrafa birden sessizlik çöktü. İnlemelerimle dolu korkunç bir sessizlik. Gücümü hissedebiliyordum, sesimin tınısında bile vardı. Kılıcı yorulmadan, zorlanmadan tutan kolumda ve ıstıropsız sakinliğimde hissedebiliyordum; soğuk olması gereken ama olmayan ya da en azından hoş bir şekilde soğuk olan yerde bile hissedebiliyordum gücümü.

Hah, beni kudretli kılmıştı.

Burnuma bir koku geldi. Yukarı baktım. Ursula, yumuşak ve sevgi dolu Ursula hemen yanımda, ayakta duruyordu. Yıldızların ışığı yansıyor gözlerinden. Pırıl pırıl, sessiz ve yargılamayan bakışlarını bana çevirmişti. Kollarında genç bir insanı tutuyordu, nasıl bir tehlikede olduğunu bilmeyen yarım akıllı biri.

Ne kadar da pembe ve körpe görünüyordu, tam ağzıma layık kızarmış bir domuza benziyordu.

Kaynayan, doğal bir şekilde pişen kanla dolup taşıyordu. Benim için hazır. Onu önüme oturttu.

Çıplaktı, sıska kalçaları, oturduğu için topuklarındaydı. Titreyen göğsü pespembe ve saçları dürüst yüzünün etrafında siyah, uzun ve yumuşaktı. Hayal görüyor ya da karanlıkta bir şeyler arıyor gibi görünüyordu. Kim bilir belki de melekleri?

"İç sevgilim, ondan iç," dedi Ursula, "Gücün gelir ve ikimizi de günah çıkarmamız için rahibe götürürsün."

Gülümsedim. Önümdeki yarım akıllı çocuğa karşı hissettiğim açlık neredeyse dayanılmazdı. Ama bu şimdi bambaşka bir şeydi, öyle değil mi; yani dayanabileceklerim, kaldırabileceklerim konusu. Ben de şimdi bu anın zevkine varacaktım, Ursula'ya bakarak dirseğimin üzerine kalktım.

"Rahibe mi? Kiliseye mi gideceğimizi sanıyorsun? Başka bir şey yapmadan, ikimiz, hemen?"

Tekrar ağlamaya başladı, "Hayır, hemen değil, yo, hemen değil," diye sızlandı. Başını sallıyordu.

Yenilmişti.

İnsanı aldım, onu emip kuruturken, boynunu kırdım. Hiç sesini çıkarmadı. Ne acı, ne korku ne de çılgılık atmak için zamanı olmuştu.

İlk avlarımızı unutabilir miyiz? Bunu hiç unutabilir miyiz?

Bütün gece boyunca o kafesin her köşesini keşfettim. Bir hay-•• van gibi karşıma çıkana yalayıp yuttum.

Boyunlarından büyük bir zevkle, tıka basa dolana kadar içtim, her birinden ne istiyorsam onu alıyordum ve onları Tanrıya ya da cehenneme yolluyordum, nereye olduğunu nereden bilebilirim ki? Artık bu dünyada Ursula'yla birlikte olmaya mahkumdum ve o da kendi zarif tarzıyla, benimle beraber bir ziyafet çekti.

Kükremelerimi ve inlemelerimi dinledi, beni öpmek ya da hiddetten sarsıldığımda göz yaşlarıyla köşeye sıkıştırmak için ne zaman fırsatı olursa yakaladı.

"Buradan çıkalım," dedim.

Tam şafaktan önceydi. Bu sivri kulelerin altında, bu şatoda, bu kötü, iğrenç doğumumun yerinde bir günümü bile geçiremeyeceğimi söyledim.

"Bir mağara biliyorum," dedi. "Dağların çok aşağısında, ekili toprakların ötesinde."

"Evet, gerçek bir çayırın ucunda değil mi?"

"Bu güzel ÷lkede sayamayacağım kadar çok çayır var sevgilim," dedi, "ve ay ışığında çiçekler bizim sihirli gözlerimize en az Tanrının güneşinin ışığında insanlara parladıkları kadar tatlılıkla, rengarenk parlıyorlar. Unutma ki ay bizim."

"Ve yarın gece... rahibi düşünmeden önce..." rahibi düşünmek için kendine zaman vermelisin."

"Beni tekrar güldürme. Bana uçmayı öğret. Kolunu belime dola ve yüksek duvarlardan bir insanı parçalayacak bir düşüşten, aşağıya, güvenliğe nasıl inilir, göster. Artık rahiplerden bahsetme. Benimle alay etme!"

"...rahibi, günah çıkartmayı düşünmeden önce," diye devam etti yılmadan, nazik, tatlı, ince sesiyle, gözleri aşktan göz yaşlarıyla dolup taşıyordu, "Santa Maddalana şehrine geri döneriz ve hepsi uyurken şehirlerini etraflarında yakarız."

XIII

KÜÇÜK GELİN

Santa Maddalana'yı yakmadık. Şehri yağmalamak çok daha zevkliydi.

Üçüncü gece, gün doğarken ağlamayı bırakmıştım artık. Gizli ve ulaşılmaz mağaramıza çekilir, birbirimizin kollarında kenetlenmiş bir halde uykumuza daldardık.

Üçüncü gecede şehir sakinleri başlarına gelen felaketi — şeytanla kurnaz pazarlıklarının nasıl ters döndüğünü - artık anlamış ve paniklemiş bir haldeydi. Onların kurnazlıklarını keşfedip işlerini bozmak, dolambaçlı sokaklarının gölgelerinde saklanmak ve en pahalı ve zekice yapılmış kilitlerini kırmak harika bir oyundu.

Erken saatlerde, kimse sokağa çıkmaya cesaret edemezken ve iyilik dolu Fransiskan rahibi odasında uyanıp diz üstü çöküp olup biteni kavrayabilmesi için Tanrıya dua ederken - hatırlarsınız, bu rahip handa bana arkadaşlık etmiş, benimle yemek yemiş ve beni uyarmıştı, Dominiken kardeşi gibi kızgınlıkla değil, nezaketle yapmıştı bunu - bu rahip dua ederken, ben de Fransiskan kiliseye gizlice girdim ve dua ettim.

Ama her gece, kendime, orospusuyla yatakta olan her erkeğin kendisine söylediğini söylüyordum; "Bir gece daha Tanrım, yarın günah çıkarmaya gideceğim. Yalnızca güzel bir gece daha Efendim, ve evime karıma döneceğim."

Şehir sakinlerinin bize karşı hiçbir şansı yoktu.

Sevgili Ursula'm kendiliğimden yapamadığım ya da deneyerek başaramadığım şeyleri bana sabır ve zarafetle öğretiyordu. Akıl okuyabiliyordum, barışı sağlamış olan mistik Efendi Florian'a kendi çocuklarını bağışlamış olan tembel, yalancı bir tüccarın kanını emerken bir günahı bulup tek bir dil darbesiyle yiyebiliyordum.

Bir gece, şehirlilerin terk edilmiş şatoya girmiş olduğunu fark ettik. Zorlama ve ani bir giriş

yapıldığına dair kanıtlar vardı. Çok az şey çalınmış ya da yerinden oynatılmıştı. Kilisede düşmüş Lucifer'in ayaklığının etrafında hala duran ürpertici Azizler onları nasıl korkutmuştu kim bilir. Ne altın şamdana ne de sonradan yokladığımda içinde kurumuş bir insan kalbi bulduğum eski altın sandığa dokunulmamıştı.

Kızıl Divana son ziyaretimizde vampirlerin yanmış derimsi kafalarını mahzenden alıp renkli camlı pencerelerin içinden hepsi birer taşmış gibi teker teker fırlattım. Böylece şatonun son şaheserleri de yok olmuştu.

Beraberce, Ursula ve ben, şatonun hiç görmediğim, hatta aklımın ucundan bile geçmemiş yatak odalarını dolaştık. Ursula bana divanın zar oyunları, satranç oynadıkları ya da küçük müzik topluluklarını dinlemek için toplandıkları odaları teker teker gösterdi. Orada burada bir şeylerin çalınmış olduğuna dair izlere rastlıyorduk - bir yataktan alınmış yatak örtüsü ve yere düşmüş bir yastık gibi şeyler.

Ama şatodan ne kadar az şey götürmüş olduklarına bakılınca şehirlilerin aç gözlülükten çok, korkuyla hareket etmiş oldukları apaçık belli oluyordu.

Ve onlara saldırmaya devam ettiğimizde, büyük bir ustalıkla onları yenmeye başladığımızda, Santa Maddalana'yı teker teker terk etmeye başladılar. Gece yarısı boş sokaklara daldığımızda dükkanları açık halde bulurduk. Örtülmemiş pencereler, boş beşikler, Dominikken kilisesi artık dini olmaktan çıkmış, boşaltılmış, sunak taşı çıkartılmıştı. Hızlı bir ölüm verecek kadar merhamet göstermemiş olduğum korkak rahipler cemaatlerini terk etmişlerdi.

Oyunumuz bana giderek daha da çok zevk veriyordu. Şehirde kalanlar mücadele etmeden pes etmeye niyeti olmayan kavgacı ve hırslı tiplerdi. Masumları, ışığın gücüne ya da Azizlerin onları koruyacağına inananları, şeytanla oynamış ve şimdi ellerinle kılıçla endişe içinde karanlıkta bekleyenlerden ayırmak kolaydı.

Onlarla konuşmayı seviyordum, öldürürken onları kelimelerimle hırpalamayı. "Oyununuzun sonsuza dek sürebileceğini mi sanıyordunuz? Beslediğiniz şeyin sizinle beslenmeyeceğini mi inanıyordunuz?"

Ursula'ma gelince böyle oyunlar için midesi yoktu. İstirap çekenleri görmeye dayanamıyordu. Şatodaki eski Kan Ayini'ne, yalnızca müzik ve her adımda onu yönlendiren Florian ve Godric'in üstün, hiddetli otoriteleri sayesinde dayanabiliyormuş.

Geceler geçtikçe şehir yavaş yavaş boşalırken, çiftlikler terk edilirken; Santa Maddalana, okul şehrim gittikçe, bir harabeye daha da çok benzerken, Ursula yetim çocuklarla oynamaya başladı. Bazen kilisenin merdivenlerinde bir insan bebeğini kucağına alır, oyunlar oynar, sarılır ve ona Fransızca masallar anlatırdı.

Kendi zamanından kalma Latince, eski saray şarkıları söylerdi. İki yüz yıl önce yaşadığını söylemişti ve isimleri benim için hiçbir şey ifade etmeyen Fransa ve Almanya'daki savaşlardan bahsederdi.

"Çocuklarla oynama," dedim. "Bunu hatırlarlar, bizi hatırlarlar:"

Halk, bir daha toparlayamayacak derecede mahvolana kadar iki hafta geçti, sadece çocuklar ve en yaşlılardan bir kaç, bir de Fransiskan rahip ve gece ışıklı, küçük odasında hala ne olup bittiğini anlamamış gibi kendi kendine kağıt oyunları oynayan babası, küçük komik adam kalmıştı.

On beşinci gecede, öyleydi galiba, şehre geldiğimizde sadece iki kişinin kalmış olduğunu hemen anladık.

Yaşlı küçük adamın boş handa açık kapılarla kendi kendine şakılar söylediğini duyabiliyorduk. Zilzurna sarhoştı ve nemli, pembe kafası mumunun ışığında parıldıyordu. 'Saat' adında tek başına oynanan bir oyun oynuyordu ve kağıtları masanın üzerinde yuvarlak bir şekilde dizmişti. Fransiskan rahip yanında oturuyordu. Hana girdiğimizde korkusuzca ve sakince başını kaldırıp bize baktı.

İkisinin içindeki kan için korkunç bir açlık hissettim.

"Sana adımı hiç söylemedim, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, hiç söylemedin Peder," dedim.

"Joshua," dedi; "Adım bu, Peder Joshua. Halkın geri kalanı Assisi'ye gitti ve yanlarında son kalan çocukları da götürdüler. Güneye doğru uzun bir yolculuktur."

"Biliyorum, Peder," dedim. "Assisi'ye gitmişim. Aziz Francis'in türbesinde dua etmişim. Söyle bana peder bana baktığında etrafımda melek görüyor musun?"

"Neden melekler göreyim?" diye sordu sessizce. Bakışlarını benden alıp Ursula'ya çevirdi. "Güzellik görüyorum, parlatılmış fildişi gibi gençlik görüyorum, ama melek görmüyorum. Hiç görmedim de."

"Ben gördüm," dedim. "Oturabilir miyim?"

"Nasıl istersen," dedi. Bize bakıyordu ve ben o gün köydeki gibi karşısına oturduğunda, sert, basit tahta sandalyesinde doğruldu. Ama şimdi güneşin altında kokulu yeşilliklerin arasında değil, içeride, mumun daha çok ışık ve daha çok ısı verdiği hanın içindeydik.

Ursula şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Ne yapmayı düşündüğümü anlamaya çalışıyordu. Benim ve oyunlar oynadığı çocuklar haricinde daha önce bir insanla konuştuğuna şahit olmamıştım - yani sadece kalbinin ısındığı ve yok etmeye niyeti olmadığı insanlarla.

Bu küçük adam ve oğlu hakkında ne düşündüğünü bilemiyordum.

Yaşlı adam kağıt oyununu kazanıyordu. "Bak, görüyor musun, sana söylemişim. Şanslıyız!" dedi. Yağlı kağıtlarını toparlayıp tekrar oynamak için dağıtmaya başladı.

Rahip, sanki yaşlı babasını kandırmak ya da onaylamak için bile aklını toparlayamıyormuş gibi ona dalgın gözlerle baktı ve tekrar bana döndü.

"O melekleri Floransa'da gördüm," dedim. "Ve onları hayal kırıklığına uğrattım, onlara ettiğim yemini bozdum, ruhumu kaybettim."

Başını aniden bana doğru çevirdi.

"Bunu neden uzatıyorsun?" diye sordu.

"Size zarar vermeyeceğim, arkadaşım da öyle," dedim. İç çektim. Bir sohbede kupama ya da bardağıma uzanıp bir şeyler içeceğim an bu an olurdu. Açlıktan acı çekiyordum. Susuzluğun Ursula'nın da canını yakıp yakmadığını merak ediyordum. Rahibin bardağına baktım, benim için artık hiçbir şey ifade etmiyordu, hiçbir şey. Yüzüne baktım, mumun ışığında terliyordu. Devam ettim:

"Onları gördüğümü bilmeni istiyorum, onlarla konuştuğumu, meleklerden bahsediyorum. Bu şehre ve buradaki insanların ruhlarına hükmeden o canavarları yok etmem için bana yardım etmeye çalıştılar. Bunu bilmeni istiyorum peder."

"Neden evladım, neden bunları bana anlatma gereği duyuyorsun?"

"Çünkü, güzellerdi ve en az bizim kadar gerçektiler ki artık bizi gördün. Cehenneme ait bir şeyler gördün; tembelliği ve ihaneti gördün, korkaklığı ve hilekarlığı, Şimdi şeytanları görüyorsun,

vampirleri. Evet, kendi gözlerimle melekleri, gerçek melekleri, muhteşem melekleri gördüğümü bilmeni istiyorum ve kelimelerle asla ifade edemeyeceğim kadar parlak ve ilahi güzellikteydiler."

Uzun bir zaman söylediklerimi düşündü, sonra da endişeli görünen, haksız yere ıstırap çekmemden korkarak bana bakan Ursula'ya baktı, ardından yine bana döndü:

"Neden onları hayal kırıklığına uğrattın? Sana neden geldiler ve meleklerin yardımına sahiptiysen neden başaramadın?"

Omuzlarımı silktilim. Gülümsedim. "Aşk için."

Cevap vermedi.

Ursula başını koluma yasladı. Ağırlığını bana verirken açık saçlarının sırtıma dokunuşunu hissettim.

"Aşk için!" diye tekrarladı rahip.

"Evet, ve de şerefim için."

"Şeref."

"Bunu asla kimse anlayamayacak. Tanrı da kabul etmeyecek, ama gerçek bu. Ve şimdi peder, bana söyle, bizi, yani seni ve beni ve yanımda oturan kadını ayıran nedir? Aramızdaki fark nedir - bu iki tarafın - dürüst rahiple iki şeytan arasında?"

Birden küçük adam zevkle gülmeye başladı. Harika bir el dağıtmıştı. "Şuna bakın," dedi. Zeki küçük gözleriyle bana baktı. "Ah sorunuz. Affedersiniz, cevabını biliyorum."

"Biliyor musun?" diye sordu rahip yaşlı küçük adama dönerek, "Gerçekten biliyor musun?"

"Tabi ki biliyorum," dedi babası. Bir kağıt daha dağıttı. "Onları şimdi iyi bir dindardan ayıran şey, hayatlarından vazgeçmek zorunda kalırlarsa zayıflık ve Cehennem korkusudur."

Rahip babasına şaşırılmış halde bakıyordu.

Ben de aynı şekilde.

Ursula sessiz kaldı. Sonra beni yanağımdan öptü. "Onları artık yalnız bırakalım," diye fısıldadı. "Artık Santa Maddalana yok. Gidelim."

Yukarı baktım, hanın karanlık odasına. Eskimiş fiçılara baktım. İnsanların kullandığı ve dokunduğu her şeye garip bir tereddüt ve korkunç bir üzüntüyle baktım. Rahibin masanın üzerinde birbirine kavuşturmuş olduğu kocaman ellerine baktım. Ellerin üzerindeki kıllara baktım ve sonra başımı kaldırıp kalın dudaklarına ve kocaman, nemli ve hüzün dolu gözlerine.

"Bunu benden kabul eder misin?" diye fısıldadım. "Meleklerle ilgili bu sırrı? Onları gördüğümü! Kendi gözlerimle ben! Ve sen, sen ne olduğumu görüyorsun, onun için ne ile ilgili konuştuğumu bildiğimi biliyorsun."

Kanatlarını gördüm, halelerini, beyaz yüzlerini. Kudretli Mastema'nın kılıcını gördüm. Şatoyu yağmalamama ve bütün şeytanları katletmeme, buradaki hariç, benim olan buradaki küçük gelin hariç, katletmeme yardımcı oldular."

"Küçük gelin," diye fısıldadı Ursula. Bu kelime on'u mutlulukla doldurdu. Bana bakıyordu. Neşeli, düşünceli ve yumuşak eski bir şarkı mırıldanmaya başladı, onun zamanından gelen şarkılardan birini.

"Gel Vittorio, bu insanları rahat bırakalım, benimle gel. Sana gerçekten de nasıl küçük bir gelin olduğumu anlatacağım."

Rahibe yenilenmiş bir coşkuyla bakıyordu. "Öyleydim, biliyor musunuz. Babamın şatosuna gelip beni bunun için satın aldılar. Bakire olmam gerektiğini söylediler. Ebeler de sıcak suyla dolu taşlarıyla gelip beni muayene edip bakire olduğumu söylediler. Ve Florian ancak o zaman aldı beni, onun geliniydim ben."

Rahibin gözleri ona kilitlenmişti. Sanki istese bile hareket edemiyormuş gibi görünüyordu. Yaşlı adam arada bir sadece şöyle bir bakıyordu, neşe doluydu ve dinlerken başını sallayarak kağıtlarıyla oynamaya devam ediyordu.

"Dehşetimi hayal edebiliyor musunuz?" diye sordu onlara. Saçlarını omzundan geriye atarak bana baktı.

Daha önce yapmış olduğu örgülerden dolayı yine dalgalara kavuşmuştu. "Arabaya binip damadımın kim olduğunu gördüğüm anı hayal edebiliyor musunuz? Beyaz bir şey, ölü bir şey, tıpkı bizim size göründüğümüz gibi!"

Rahip cevap vermedi. Gözleri yavaş yavaş yaşlarla doldu. Gerçek göz yaşlarıyla!

Harikulade insan zerrecikleriydi. Kansız, kristalimsi zerrecikler ve çenesiyle, etli dudaklarıyla yaşlı yumuşak yüzüne mücevher gibiydiler.

"Ondan sonra yıkık dökük bir kiliseye götürüldüm," dedi Ursula. "Örümcekler ve farelerle dolu harabe bir yer. Orada, lanetlenmiş bir sunağın önünde soyulup yatırıldım ve onun tarafından sahip olundum. Böylece gelini oldum."

Kolumu bıraktı, "Ah, bir duvağım vardı, kocaman, uzun, güzel bir duvak ve güzel çiçekli ipekten bir elbisem. Hepsini yırtıp çıkardı ve bana sahip oldu, önce cansız, tohumuz, taş kadar sert organıyla, sonra da sivri dişleriyle; şimdi bende olan dişler gibi. Ah, ne biçim bir düğündü. Babam beni bunun için vermişti işte."

Göz yaşları rahibin yanaklarından aşağıya süzülüyordu.

Ursula'ya baktım, hüznün ve öfkeyle donup kalmıştım; zaten öldürmüş olduğum bir şeytana karşı duyduğum öfke, cehennemin yanan alevlerinden aşağıya uzanıp onu akkor gibi sıcak parmaklarla bulabileceğimi ummamı sağlayan bir öfkeye dönüştü.

Hiçbir şey söylemedim.

Ursula kaşını kaldırdı; ve ardından tekrar eğdi.

"Benden sıkıldı," dedi. "Ama beni sevmekten asla vazgeçmedi. Kızıl Divanında yeniydi, her fırsatta gücünü ve aşk maceralarını arttırmanın yolunu arayan genç bir Efendi! Vittorio'nun hayatını bağışlamasını istediğimde, çok eskiden o sunakta içtiğimiz anttan dolayı bunu reddedemedi. Vittorio'nun gitmesine izin verdi ve nasıl olsa delireceğinden ve mahvolacağından emin olarak onu Floransa'ya attıktan sonra, Florian bana şarkılar söyledi, bir geline söylenen şarkılar. Eski şiirleri okudu, sanki aşkımız tekrar canlanabilecekmiş gibi."

Sağ elimle gözlerimi örttüm. Bizden çıkan kan yaşları dökmeye dayanamazdım. Ursula'yla Florian ve anlattığı bu aşk hikayesi sanki peder Filippo tarafından resmedilmiş gibi gözlerimin önündeydi; bunu görmeye dayanamıyordum.

Konuşmaya başlayan rahipti.

"Çocuksunuz," dedi, dudakları titredi. "Yalnızca birer çocuksunuz."

"Evet," dedi Ursula emin bir şekilde ve yüzünde kabullenen hafif bir gülümsemeyle. Sol elimi tuttu sertçe, ama sevecenlikle okşadı. "Sonsuza kadar çocuk. Ama, o da genç bir adamdı, Florian, genç bir

adamdan fazla bir şey değildi."

"Onu bir kere görmüştüm," dedi rahip, sesi kalın ve ağlamaklı ama yumuşaktı, "Sadece bir kere."

"Ve biliyordun?" diye sordum.

"Gücümün olmadığını, inancımın çok güçlü olduğunu ve etrafımda açamayacağını, kıramayacağım düğümlerin olduğunu biliyordum."

"Hadi şimdi gidelim Vittorio, onu artık daha fazla ağlatmayalım," dedi Ursula. "Hadi gel Vittorio. Buradan gidelim. Bu gece kana ihtiyacımız yok ve zaten onlara zarar vermeyi aklımızdan bile geçiremeyiz..."

"Hayır sevgilim, asla," dedim. "Ama peder, armağanımı al, lütfen, hala temiz olan ve verebileceğim tek şeyi; Melekleri gördüğüm ve de zayıfken beni ayakta tuttuklarına dair ifademi kabul edin."

"Peki benden günahlarının bağışlanmasını istemez misin Vittorio?" dedi, sesi yükseldi ve göğsü genişledi. "Vittorio ve Ursula bana günah çıkartın."

"Hayır peder," dedim, "Bunu yapamayız, istemiyoruz."

"Ama, neden?"

"Çünkü peder," dedi Ursula yumuşakça, "mümkün olduğu kadar kısa bir süre içinde tekrar günah işlemeyi planlıyoruz."

XIV

KARANLIĞA YOLCULUK

Ursula yalan söylemiyordu.

O gece babamın evine yol aldık. Bir ölümlü için çok uzun bir yoldu ama bizim için çocuk oyuncağıydı.

Gecenin iblisleri Florian'ın vampirlerinin tehdidinin ortadan kalktığı söylentisi bu topraklarda henüz yayılmamıştı. Hatta çiftliklerimin hala boş olmasının bir sebebi Santa Maddalana'dan kaçanların yaydığı korkunç hikayelerin dağı tepeyi aşıp kulaktan kulağa dolaşmasından dolayı bile olabilirdi pekala.

Ama ailemin kocaman şatosunun dolu olduğunu anlamamız çok zamanımızı almadı. Askerler ve katipler iş başındaydı.

Gece yarısından sonra muazzam surları tırmandığımızda, bütün ailemin usulüne göre gömülmüş ya da kilisenin altındaki taş mezarlarına konmuş olduklarını gördük. Evin eşyaları ve değerli her şey götürülmüştü.

Batıya doğru yola koyulmuş bütün arabalardan sadece birkaç tanesi hala duruyordu.

Babamın ofislerinde Medici bankası için hesap tutan birkaç insan uyuyordu ve yıldızlarla aydınlatılmış gökyüzünün zayıf ışığında parmak uçlarımda üzerinde odaya girerek, kurumları için bırakmış olan birkaç kağıdı inceledim.

Vittorio di Raniari'nin tüm mal varlığı toplanmış ve listelenmişti ve şimdi Floransa'ya götürülüyordu.

Vittorio di Raniari yirmi dört yaşına gelip sorumluluk alabilecek erişkinliğe ulaşınca kadar orada Cosimo tarafından güvenlik içinde muhafaza edilecekti.

Barakalarda yalnızca birkaç tane asker uyuyordu, ahırlarda birkaç at duruyordu ve Efendilerine yakın da birkaç hizmetçi uyuyordu.

Şafaktan önce evimi terk ettik, ama gitmeden önce babamın mezarını ziyaret ettim. Bir zaman sonra geri geleceğimi biliyordum. Ağaçların da yakında tepeyi tırmanıp duvarlara ulaşacağını, taşların yarıkları ve çatlakları arasından yakında otların fışkıracağını biliyordum. İnsana ait her şeyin bu yere karşı sevgisizleşeceğini biliyordum, tıpkı civarda bulunan harabelere karşı sevgilerini yitirdikleri gibi.

O zaman dönecektim. Geri gelecektim.

O gece Ursula ve ben civardaki ormanlarda bulabildiğimiz haydutları avladık. Onları yakalayıp atlarından aşağıya çektiğimizde neşe içinde kahkahalar atıyorduk. Gürültülü, eski usul bir ziyafetti.

"Peki şimdi nereye Efendim?" diye sordu gelinim sabaha karşı. Korunmamız için tüm gözleri ve yükselen güneşi bizden uzak tutacak yabani böğürtlen çalıları ile örtülmüş bir mağara bulmuştuk yine, dikenli sarmaşıklarla dolu gizli ve derin bir yer.

"Floransa'ya sevgilim. Oraya gitmem gerekiyor. Merak etme o sokaklarda hiç açlık çekmeyeceğiz ve bulunmamız da imkansız. Orada kendi gözlerimle görmem gereken bazı şeyler var."

"Peki o şeyler ne Vittorio?" diye sordu.

"Resimler, sevgilim, resimler. Resimlerdeki melekleri görmem gerekiyor, onlarla... yüz yüze gelmeliyim, daha önce olduğu gibi."

Cevabımdan tatmin olmuştu. Muhteşem Floransa şehrini daha önce hiç görmemişti. Sonu gelmeyen ayinler ve saray kuralları ile dolu acınacak hayatını dağlarda kapalı olarak geçirmişti. Özgürlük ve hala üzerindeki koyu kırmızı renkten çok farklı olan parlak mavi, yeşil ve altın renkleriyle dolu rüyalar görmek için yanıma kıvrıldı. Bana güvenle dolu uyudu, bana gelince, ben hiçbir şeye güvenmiyordum.

Dudaklarımdaki insan kanını yaladım ve biri gelip güçlü ve çevik kılıcıyla boynumu kesene kadar bu dünyada daha kaç yılımı geçirebileceğimi merak ederek uyudum.

XV

YÜZLEŞME

Floransa şehrinde tam bir kargaşa yaşanıyordu.

"Neden?" diye sordum.

Pek kimsenin umursamadığı ışık söndürme çanının çalmasının üzerinden bir hayli vakit geçmişti ve Santa Maria Maggiore'de -Dom'da - büyük bir öğrenci kalabalığı toplanmış, Peder Filippo Lippi'nin bir domuz olmadığıyla ilgili bir konuşma yapan bir hümanisti dinliyordu.

Kiliseye girdim, kalabalık neredeyse kapıdan taşıyordu.

"Neler oluyor? Usta ressama ne oldu?"

"Ah, yapacağını yaptı," dedi biri, bana ya da yanımdaki Ursula'nın hoş fiziğine bakma zahmetini bile göstermeden. Adam, çok yukarıda duran ve sesi muazzam büyüklükteki kilisenin duvarlarında yankılanan konuşmacıya bakmakla meşguldü.

"Ne yaptı?"

Cevap alamayınca Ursula'yı da çekiştirerek iştah açıcı kokular yayan insan kalabalığında biraz daha ilerledim. Ursula şehrin büyüklüğünden dolayı hala biraz utangaçtı ve iki yüz yılı aşkın yaşamında bu boyutlarda bir katedral görmemişti.

Sorumu bu sefer iki genç öğrenciye yönelttim. Cevap vermek için hemen döndüler, ikisi de modayı takip eden, on sekiz yaşlarında ya da o zamanlar Floransa'da Gîovani dedikleri en zor dönemde bulunan çocuklardı; bir çocuk sayılamayacak kadar büyük, tıpkı benim gibi, ama bir adam olmak için ise fazla genç.

"Kutsal Bakire konulu yaptığı bir mihrap resmi için en güzel rahibenin bulunmasını istedi, olaylar böyle başladı," dedi siyah saçlı birincisi, zeka dolu gözleriyle bana bakıp kurnazca gülümseyerek. "Onu model olarak kullanacaktı. Manastırın seçmesini istedi ki yaptığı Bakire mükemmel olabilsin, ondan sonra..."

Diğer öğrenci devir aldı.

"... onunla kaçtı! Yanına rahibenin kardeşini de alarak onu manastırdan resmen çalıp götürdü. Evini de tam dükkanının üzerine kurdu. O, rahibesi ve onun kardeşi, üçü; bir keşiş ve iki rahibe... Onunla, Lucrezia Buti'yle, günah içinde yaşıyor, mihrap resmine Bakireyi yapıyor ve kimin ne düşündüğünü hiç umursamıyor."

Etrafımızdaki kalabalıkta itiş kakış yaşandı. Bir takım adamlar sessiz olmamız için bizi uyardı. Öğrenciler gülmekten ölmek üzereydi.

"Eğer Cosimo olmasaydı," dedi birinci öğrenci sesini itaatli ama haince bir fısıltıya alçaltarak, "onu asarlardı. Eğer Kermel tarikatının rahipleri ya da koca şehir daha önce davranmazsa en azından rahibenin ailesi Buti'ler bunu yapardı."

Diğer öğrenci başını salladı, yüksek sesle gülmemek için ağzını eliyle kapatıyordu.

Öbür uçta en önde duran konuşmacı, herkese sakinliklerini korumalarını önerip bu skandal ve rezalet durumun otoriteler tarafından halledilmesi gerektiğini söyledi. Floransa'nın hiçbir yerinde Peder Filippo'dan daha iyi bir ressamın bulunmadığını herkes gayet iyi biliyormuş ve Cosimo, zamanı olunca durumla ilgilenecekmiş.

"Ona hep işkence yaptılar, dedi yanımda duran öğrenci.

"İşkence," diye fısıldadım. "İşkence." Yüzü gözümün önüne geldi, Cosimo'nun Via Larga'daki evinde yıllar önce kısacık bir an için görmüş olduğum keşişin yüzü. Özgür bırakılmak, sadece bir kadınla beraber olabileceği kısa bir süre için şiddetle tartışan adam. İçimde çok tuhaf bir ikilem

yaşadım, garip ve karanlık bir korku. "Onu bir daha hırpalamasınlar."

"İnsan merak edebilir," diyen yumuşak bir ses duydum kulağımda. Döndüm ama, benimle konuşmuş olabilecek kimseyi göremedim. Ursula etrafına bakındı.

"Ne oldu Vittorio?"

O fısıltıyı tanıyordum. İşte tekrar duyuldu; bedensiz ve bana özel, "Peder Filippo'nun öyle delicesine bir şey yaptığı gün koruyucu meleklerinin nerede olduğunu insan merak edebilir."

Bir deli gibi sesin kaynağını arayarak etrafımda döndüm. İnsanlar, gerileyip rahatsızlık duyduklarını anlatan hareketler yaptı. Ursula'nın elini yakaladım, kapılara yöneldim.

Ancak dışarı çıkıp meydana vardığımda kalbimin atışları sakinleşti. Bu yeni kanla böylesine bir endişe ve ıstırap hissedebileceğimi hiç sanmıyordum.

"Ah, Bakireyi resmetmek için bir rahibeyle kaçmış!" diye bağırdım.

"Ağlama Vittorio," dedi.

"Küçük kardeşinmişim gibi konuşma benimle!" diye çıkıştım ama ardından çok utandım. Kelimelerim sanki ona bir tokat atmışım gibi onu afallatmıştı. Parmaklarımı ellerimin arasına alıp öptüm. "Özür dilerim, Ursula, çok üzgünüm."

Onu yanımda sürüklemeye başladım.

"Ama nereye gidiyoruz?"

"Peder Filippo'nun evine, atölyesine. Şimdi soru sorma."

Birkaç saniye içinde yolu bulmuştuk. Ayaklarımızdan çıkan . yankılar eşliğinde dar sokaktan aşağıya koştuk ve kendimizi kapalı olan kapıların önünde bulduk. Üçüncü kattaki odalardan başka hiçbir yerde ışık göremiyordum, sanki geliniyle o yüksekliğe kaçmak zorunda kalmış gibiydi.

Burada toplanmış kimseler yoktu.

Ama birden karanlığın içinden, sürgülenmiş kapılara bir avuç pislik fırlatıldı, ardından bir tane daha ve sonra da bir sürü taş. Arkaya bir adım atarak Ursula'yı korudum ve yoldan geçenlerin gelip dükkana doğru peşi sıra küfürlerini yağdırırken seyrettim.

En sonunda karşı duvara yaslanıp karanlığa diktim gözlerimi. Kilisenin kalın sesli çanı, saatin on bir olduğunu haber verdi ve bu herkesin sokakları terk etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ursula hiçbir şey söylemeden beni sabırla bekledi, yukarıya bakıp Peder Filippo'nun son ışığının söndüğünü gördüğümde, o da yanımda sessizce olanları izliyordu.

"Benim yüzümden oldu," dedim. "Onun meleklerini aldım, o da bu deliliği yaptı. Peki neden yaptım, ne için, şimdi o rahibesine sahip olabildiği gibi ben de sana sahip olabileyim diye mi?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum, Vittorio," dedi, "Benim için rahiplerin ve rahibelerin hiçbir anlamı yok.

Daha önce seni yaralayabilecek hiçbir şey söylemedim ama şimdi söyleyeceğim. Önceki hayatında sevdiğin ölümlüler için ağlayıp durma. Biz artık evliyiz ve bizi kimse ayıramaz. Buradan gidelim ve bana bu ressamın harikalarını görmemi istediğin zaman hakkında konuştuğun meleklerin yağlıboya hallerini görmem için beni lamba ışığında atölyeye götür."

Katılığı beni sakinleştirdi. Elini tekrar öptüm. Üzgün olduğumu söyledim. Onu kucaklayıp kalbime bastırdım.

Orada onunla ne kadar durmuş olabileceğimi bilmiyorum. Dakikalar geçti. Akan suları ve uzaktan gelen ayak sesleri duydum, önemli bir şey yoktu. Dört beş katlı sarayları, yarı yarıya yıkılmış eski kuleleri, kiliseleri ve de binlerce uyuyan insanlarıyla kalabalık Floransa'da önemli olabilecek hiç bir şey duymadım.

Bir ışık görünce afalladım. Parlak sarı bir ışıktı. İlk olarak ince bir ışık huzmesi gördüm, Ursula'nın üzerine düşüyordu, ardından bir tane daha geldi. Arkamızdaki dar yolu bile aydınlatıyordu; Peder Filippo'nun dükkanında lambalar yakılmıştı.

Tam dönmüştüm ki içerideki sürgüler biri tarafından alçak bir gıcırtyla kaydırılmaya başladı. Ses, karanlık duvarlarda yankılandı. Yukarıda demirli pencerelerin ardında ışık yoktu.

Birden, kapılar yumuşakça ardına kadar açıldı. İçerinin derin dikdörtgenini gördüm. Bir piskoposun ayinini aydınlatmaya yetecek kadar mumun üzerinde asılı duran mükemmel, parıldayan resimlerle dopdolu geniş ama küçük bir oda.

Nefesim kesildi. Ursula'ya sımsıkı sarıldım ve elimi başının arkasına koyup elimle işaret ettim.

"İşte oradalar, ikisi de, Annunciation'lar, " diye fısıldadım. "Melekleri görüyor musun? Şurada ve şurada diz üstü çökmüş olanları, Bakirelerin önünde diz çökmüş olan melekleri!"

"Görüyorum," dedi saygıyla. "Ah, hayal ettiğimden bile daha harikalar." Kolumu sarstı. "Vittorio, eğer güzellik uğruna değilse artık lütfen ağlama, güzellikleri karşısında ağlamıyorsan artık kendini toparla."

"Bu bir emir mi Ursula?" diye sordum. Gözlerimdeki yaşlardan, diz çökmüş Ramiel ve Setheus'un şekillerini neredeyse hiç göremiyordum.

Ama görüşümü netleştirmeye çalışırken, aklımı toparlayıp boğazımdaki ağrıyı yutmaya çalışırken, o mucize, bu dünyadaki her şeyden daha fazla korktuğum ama yine de istediğim, açlığını çektiğim o mucize gerçekleşti.

Tabloların kumaşından çıktılar, ikisi de aynı anda. İpekler içinde, sarı saçlı meleklerim, haleleriyle meleklerim sıkı kumaştan kurtularak çıktılar. Döndüler ve önce bana bakarak hareket etmeye başlayıp düz profiller olmaktan çıkıp dolgun, sağlam şekillerine kavuştular. Dışarıya, dükkanın dışındaki taşlara çıktılar.

Ursula'nın şaşırarak iç çekmesiyle aynı mucizeyi onun da görmüş olduğunu anladım. Eli ağzının üzerindeydi.

Yüzlerinde nefret ya da hüznün yoktu. Bana sadece bakmakla yetindiler ve yumuşak, tatlı bakışlarında hep beklediğim, hakkettiğim tüm suçlamalar vardı.

"Beni cezalandırın," diye fısıldadım. "Güzelliğinizi bir daha asla göremeyeyim diye gözlerimi oyarak cezalandırın beni."

Ramiel çok yavaş bir şekilde hayır demek için başını salladı ve Setheus aynı ret cevabıyla onu takip etti.

Her zamanki gibi çıplak ayaklarıyla, bol giysileri rüzgarın sert hareketleri için fazla hafif yan yana duruyorlardı ve bana bakmaya devam ediyorlardı.

"Peki ne o zaman?" dedim.

"Ne hakkediyorum ki? Nasıl oluyor da sizi ve muhteşemliğinizi hala görebiliyorum?" — Ursula bana ne kadar bakarsa baksın, kendimi toparlamamı ve bir erkek gibi davranmamı isterse istesin, yine çocuksu göz yaşlarına boğulmuştum.

Kendimi tutamıyordum.

"Peki nasıl olur? Nasıl olur da hala görebiliyorum sizi?"

"Bizi her zaman göreceksin," dedi Ramiel yumuşak bir sesle.

"Onun resimlerinden birine ne zaman baksan bizi göreceksin," dedi Setheus. "Ya da bizim gibi olanları."

Söylediklerinde yargı yoktu. Sadece bana her zaman sunmuş oldukları o aynı harika huzur ve şefkat vardı.

Ama daha bitmemişti. Onların arkasında, koyu renkli şekilleri ile gölgeli mavi renkli giysilerin içindeki sakın ve parlak çift, kendi koruyucu meleklerim ortaya çıktı.

Bakışları ne kadar da sertti, ne kadar bilmiş, ne kadar küçümseyiciydi. Fakat yine de, insanlığın o tür tutkulara verdiği keskinlikten yoksundular. Çok soğuk ve bana uzaktılar.

Ağzım açıldı. Bir çığlık orada bekliyordu, korkunç bir çığlık, ama geceyi, sayısız yıldızın altında binlerce kırmızı kiremitli çatının üzerinde tepelere ve kırlara uzanan sonsuz geceyi uyandırmaktan korkarak sustum.

Birden tüm bina hareket etmeye başladı. Sarsılıyordu ve yanan ışıkların üzerindeki parlak ve rengarenk tablolar sanki yeryüzünün kendisi sallanıyormuş gibi sallanıp ışık saçıyorlardı.

Mastema, ansızın önümde belirdi ve oda hızla arkaya doğru gitti, genişledi, derinleşti ve diğer tüm melekler, sanki sessiz, karşı konulamaz bir rüzgar tarafından arkaya, Mastema'dan uzağa fırladı.

Genişliği tamamıyla kaplayan ve daha bile genişleten muazzam altın kanatları açılırken, adeta ışıktan bir nehir oluştu, miğferindeki kırmızı sanki akkormuş gibi parlıyordu ve kılıcını kınından dışarı çekti.

Geriledim. Ursula'nın arkamda kalmasını sağladım. Onu nemli, soğuk duvara iterek orada esir aldım, yeryüzünde ona sağlayabileceğim tüm güvenlik içinde, arkamda. Onu alıp götürmesinler diye kollarımı arkaya doğru uzatmış bir şekilde duruyordum.

"Ah," dedi Mastema başını sallarken gülümseyerek. Kılıcı havadaydı. "Yani, şimdi bile onun ölümünü izlemektense cehenneme gitmeyi yeğlersin öyle mi?"

"Evet," diye bağırdım. "Başka seçeneğim yok."

"Ah, evet, bir seçeneğin var."

"Hayır, onu değil, onu öldürme, beni öldür ve Cehenneme yolla, ama ona bir şans daha ver..."

Ursula omuzlarıma yapışmış ağlıyordu, elleri saçlarımda, sanki onların sayesinde güvende olacakmış gibi onlara tutunuyordu, "Beni şimdi gönder," dedim. "Hadi durma, kafamı kes ve beni Tanrının önüne Ursula için yalvarabileceğim ve hüküm yiyeceğim yere gönder! Lütfen, Mastema, yap, ama onu alma. Affedilmek için ne yapması gerektiğini daha bilmiyor. Daha değil!"

Kılıcını havada tutarak uzandı, yakamı tuttu ve beni kendine doğru çekti. Ursula'nın arkama yapışmış bir şekilde uçtuğunu hissettim. Mastema beni gözünün altında tutuyor ve ışıklı gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu.

"Peki ne zaman öğrenecek? Ya sen, sen öğrenebilecek misin bakalım?"

Ne yapabilirdim? Ne diyebilirdim?

"Sana öğreteceğim Vittorio," dedi Mastema kısık ve hiddet dolu bir fısıltıyla. "Sana öğreteceğim ki yaşamında her gece af için nasıl yalvaracağını bil. Sana öğreteceğim."

Yerden kaldırıldığımı hissettim, giysilerimin rüzgarla uçtuklarını ve Ursula'nın bana sarılmış küçük ellerini, sırtıma değen kafasını hissettim.

Sokakların arasından sürükleniyorduk. Birden bire önümüzde bir şarap meyhanesinden çıkan, sarhoş ve kahkahalar atan ölümlülerden oluşan büyük bir kalabalık belirdi. Şişmiş doğal yüzleri ve rüzgarda uçuşan koyu renkli giysileriyle neşe içinde yürüyorlardı.

"Onları görüyor musun, Vittorio? Beslendiğin insanları görüyor musun?" diye sordu Mastema.

"Onları görüyorum Mastema!" dedim. Ursula'nın elini arıyordum, onu bulmak, tutmak ve korumak istiyordum. "Onları görüyorum, evet görüyorum!"

"Her birinin içinde, Vittorio, sende ve yanındakinde gördüğüm bir şey var - bir insan ruhu. Bunun ne olduğunu biliyor musun, Vittorio? Bir fikrin var mı?"

Cevap vermeye cesaret edemiyordum.

Kalabalık, ay ışığında yüzen meydana çıktı. Bize doğru geliyor ve aynı zamanda evlerine dağılıyorlardı.

"Her birinin içinde bizi, hepimizi meydana getiren güçten bir kıvılcım var," diye bağırdı Mastema.

"Görünmez, anlaşılmaz, kutsal ve esrarengiz olandan meydana gelen bir kıvılcım - her şeyi yaratan varlıktan bir kıvılcım!"

"Aman tanrım!" diye bağırdım. "Bak şunlara Ursula. Bak!"

Çünkü her birinde, erkek, kadın; yaşlı ya da genç hiç fark etmiyordu, güçlü, altın rengi bir ışık yayılmaya başlamıştı. Her birinden çıkan, etraflarını saran, onlara sarılan bir ışık. Ondan haberdar olmadan içinde yürüyen insanın tam şeklini alan anlaşılmaz bir ışık. Ve bütün meydan bu altınımsı ışıkla dolup taşıyordu.

Aşağıya, kendi ellerime baktım. Onlarda da bu esrarengiz ve ruhani, bu harikulade parıltıyan kutsal oluşum, bu paha biçilemez ve söndürülemez ateş vardı.

Heyecanla döndüm ve alevin Ursula'yı da sardığını gördüm. Onun içinde yaşadığını, nefes aldığını gördüm. İnsan kalabalığına geri dönerek, onların da ışığın içinde yaşadıklarını ve nefes aldıklarını yeniden gördüm. Birden bire anladım, tamamıyla kavradım - bunu sonsuza kadar görecektim!.. Kötü olsun, iyi olsun, bir daha asla hiç bir insanı ruhun bu genişleyen kör edici ateşi olmadan göremeyecektim...

"Evet," diye fısıldadı Mastema kulağıma. "Evet, sonsuza kadar. Ve beslendiğin her an, onlardan birinin narin boynuna lanet dişlerini her götürdüğünde, Tanrının en korkunç yaratıkları gibi almaya mecbur olduğun o kanı her içtiğinde bu ışığın oynamaya, mücadele etmeye başladığını göreceksin ve açlığının yüzünden kalp sonunda durduğunda ışığın söndüğünü göreceksin!"

Ondan ayrıldım, beni bırakmıştı.

Sadece Ursula'nın elini tutarak koşmaya başladım. Arno'ya, köprüye, hala açık meyhanelere doğru koştum. Ama oraya varmadan çok önce oradaki ruhların parıltıyan alevlerini gördüm; yüzlerce pencereden süzülen, sürgülü kapıların altından yolunu bulan ruhani ışıklarını gördüm.

Mastema'nın gerçeği söylediğini biliyordum. Bu ışığı hep görecektim. Karşısına çıktığım her insanda Yaraticının kıvılcımını görecektim... aldığım her insan hayatında da...

Nehre ulaştığımda taş tırazanın üzerinden suya doğru eğildim. Haykırdım, durmadan haykırdım ve boğazımdan çıkan acı dolu seslerin suyun üzerinden ve nehrin iki yanındaki duvarlardan yukarı yankılanışlarını dinledim. Kederden çılgına dönmüştüm. O anda karanlığın içinden küçük bir çocuk

bir ekmek, biraz para, bir insanın ona bağışlayabileceği ne varsa onu isteyebilecek kadar konuşmayı ancak sökebilmiş bir dilenci, küçük adımlarıyla bana doğru geldi tıptış tıptış. Ve parıldıyor, çıtırdıyor, ısıldıyordu; paha biçilemez ışığın içinde adeta dans ediyordu.

XVI

İÇİMİZDEKİ IŞIK

Senler geçti ve ne zaman Peder Filippo'nun muhteşem eserlerinden birini gördüysem melekler gözümün önünde canlandı. Sadece bir an için, sadece kalbi delip, içindeki kanı akıtmaya yetecek kadar kısacık bir an.

Mastema, Peder Filippo'nun çalışmalarında ancak birkaç yıl sonra, Filippo her zamanki gibi tartışarak, sorun çıkararak, o zaman artık mezarında olan Cosimo'nun oğlu Piero için çalıştığı zaman yer almaya başladı.

Peder Filippo, biricik rahibesi Lucrezia Buti'den asla vazgeçmedi ve deniyordu ki Filippo'nun resmettiği her Kutsal Bakire - bir sürü de vardı - Lucrezia'nın güzel yüzüne sahipti. Lucrezia, Peder Filippo'ya bir oğul verdi ve o ressam da Filippino adını aldı. Onun da eserleri muhteşem ve aynı şekilde meleklerle dolu, üstelik o melekler de tabloların önünde kırık kalpli, aşk dolu ve korkarak tapınmaya her gidişimde bir an için gözlerimin içine bakmışlardır.

Filippo 1469'da Spoleto şehrinde vefat etti ve böylece dünyanın gelmiş geçmiş en büyük ressamlarından birinin yaşamı son buldu. Bu adam dolandırıcılıktan işkence görmüş ve bir manastırın adını kirletmişti; bu adam Meryem ana'yı ürkmüş bir bakire, Noel gecesinin Madonna'sı, Cennetin kraliçesi ve tüm Azizlerin kraliçesi olarak resmetmişti.

Ve ben, beş yüz yıl sonra, Filippo'yu ve Altın Çağ dediğimiz o zamanı yaratan şehirden uzak duramadım.

Altın. Size baktığım zaman gördüğüm budur.

Herhangi bir adama, kadına, çocuğa baktığımda hep budur gördüğüm.

Mastema'nın bana gösterdiği o ışıldayan ilahi altını görüyorum. Belki siz onu göremiyorsunuz, hatta umursamıyorsunuz bile ama sizin etrafında dolaşmasını, sizi tutmasını, sizi örtmesini ve sizinle dans etmesini görüyorum ben.

Bu gece Toskana'daki bu kuleden dışarıyı seyrediyorum, ve çok uzakta, vadilerin diplerinde yaşayan insanların altın ışığını görüyorum. Kalp atışı gibi hareketli ruhların pırıl pırıl yaşamını görüyorum.

İşte hikayem bu.

Ne düşünüyorsunuz?

Tuhaf bir çatışma görüyor musunuz acaba? Bir ikilem görüyor musunuz?

Bakın şöyle izah edeyim.

Babamla beraber ormandan geçtiğimiz ve Peder Filippo hakkında konuştuğumuz zamanı anlattığım anı hatırlayın. Babam bu keşişte beni neyin çektiğini sormuştu. Ben de Filippo'nun bölünmüş tabiatının ve mücadelesinin beni çok etkilediğini ve yaşadığı bölünmüşlüğünün ve çatışmanın resimlerindeki yüzlere ıstırap olarak yansıdığını söylemiştim.

Filippo kendi kendisinin felaketiydi, kendine doğru esen bir fırtınaydı. Ben de öyleyim.

Sakin ruhlu ve daha basit bir adam olan babam, o zaman buna gülümsemişti.

Bunların bu hikayeye bağlantısı ne peki?

Evet ben bir vampirim, size söylediğim gibi; ölümlülerin hayatlarıyla beslenen bir varlığım. Ülkemde, şatomun koyu gölgeleri arasında hoşnut bir şekilde varlığımı sessizce sürdürüyorum. Ve Ursula her zamanki gibi benimle beraber. Beş yüz yıl bizimki gibi bir aşk için fazla uzun bir süre sayılmaz.

Şeytanlarız biz. Lanetliyiz. Ama önemli şeyler de görüp kavramadık mı? Burada sizin için değeri bulunan şeyler hakkında yazmamış mıyım? Filippo'nun çalışmalarından farklı olmayan, pırıltılı ve rengarenk bir şeyin burada varlığını sürdürdüğüyle ilgili ıstırap dolu bir çatışma ortaya çıkarmamış mıyım? Süslememiş miyim, yaldızlı bir şey yaratmamış mıyım, içim kan ağlamamış mı?

Hikayeme bakın ve size hiçbir şey vermediğini söyleyin. Bunu söyleseniz de size inanmam.

Filippo'yu, Lucrezia'ya tecavüzünü ve diğer fırtınalı günahlarını düşündüğümde bu geçekleri onun muhteşem eserlerinden ayrı tutamayacağımı biliyorum. Tövbelerini bozmasını, aldatmalarını veya kavgalarını dünyaya verdiği ihtişamdan nasıl ayrı tutarım?

Ben büyük bir ressam olduğumu iddia etmiyorum, o kadar ahmak biri değilim. Ama diyorum ki acılarımın, akılsızlığımın ve tutkularımın içinden bir görüntü beliriyor - sonsuza kadar içimde taşıyacağım bir görüntü, ve bunu size sunuyorum.

Ateş ve gizemle çevrilmiş her insanoğlunun görüntüsüdür bu. Asla inkar edemeyeceğim, hafızamdan silemeyeceğim, üstünü örtemeyeceğim, aşağılayamayacağım ve asla kaçamayacağım bir görüntü.

Bazıları şüphe ve karanlıkla ilgili yazar.

Bazıları anlamsızlık ve sessizlikle ilgili.

Ben, sonsuza kadar parlayacak ilahi ve tarif edilemez Altınımızla ilgili yazıyorum.

Asla tatmin edilemez bir kana susamışlıkla ilgili yazıyorum. Bilgi ve ona sahip olmanın ağır bedeliyle ilgili yazıyorum.

Dikkatle bakın, size söylüyorum, ışık orada, içinizde. Onu her birimizin içinde görüyorum, ve ebediyen de göreceğim. Onu aç olduğumda, avlandığımda ve öldürdüğüm zaman görüyorum. Kanınızı içerken kollarımda titreyip söndüğünü görüyorum.

Sizi öldürmemin benim için nasıl bir şey olabileceğini hayal edebiliyor musunuz?

Etrafınızdakilerde bu ışığı görebilmeniz için bir tecavüz ya da katliamla karşı karşıya kalmanıza gerek kalmaz umarım. Tanrı sizi böyle bir bedeli ödemekten korusun. Bırakın sizin yerinize bu bedeli ben ödeyeyim.

SON